

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gaiman_Neil-Hvezdny_prach.pdb

PDB Name: Neil Gaiman-Hvězdný prach
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Neil Gaiman
Hvězdný prach

Genemu a Rosemary Wolfeovým

PÍSEŇ

Hvězdu chyt', když z nebe letí, kořen plodnosti zkus obtěžkat, řekni, kde se sejdem s léty, kdo chtěl čertu koňskou nohu dát, mořských panen zpěv jak slyšet mám, jak se vyhnout pomluvám, kdy vítr dal jen tím, že váł, pravdě v duši bujel dál.

Jestlis přišel uvidět, co zrak spatřit netroufá si, tisíc dní a noci jed', než věk zasněží ti vlasy; až se vrátíš, jistě hned o zázracích budeš pět a přiznáš rád, že není snad kráska, která nezná lhát.

Když ji najdeš, piš, ať vím o tvém šťastném putování; nebo ne - vždyť ke dveřím přes chodbu bych nešel za ní: Nelhala snad, když sis schůzku dal, možná i kdyžs dopis psal, však dříve než zpět přijedeš, všem, jež potká, řekne lež.
John Donne, 1572 - 1631

KAPITOLA PRVNÍ

V níž se dozvíme o vesnici jménem Zed' a o podivuhodné věci, která se tam odehrává každých devět let

Kdysi dávno žil jeden mládenec, který toužil získat to, po čem jeho srdce prahlo. A třebaže na takovém začátku není nic nového (neboť každý příběh o každém mládenci, jenž kdy žil nebo bude žít, by mohl takto začínat), je na mladém muži i na příběhu, který se chystáme vyprávět, mnoho neobvyklého, i když ani on sám se o tom nikdy nedozvěděl všechno.

Ten příběh začal, stejně jako mnoho jiných příběhů, ve Zdi.

Vesnici Zed' najdete tam, kde stojí už šest set let, na vysokém žulovém výběžku uprostřed lesů. Domy jsou tu staré a hranaté, postavené z šedého kamene, s tmavými břidlicovými střechami a vysokými komíny. Protože skalní výběžek není nijak veliký, šetří domy místem, opírají se jeden o druhý, tisknou se k sobě a jen občas dovolí nějakému keříku či stromku usadit se těsně při své zdi.

Ze Zdi vede jen jedna silnice, klikatá polní cesta, prudce stoupající z lesa, kde ji lemují balvany a drobné kamení. Když po ní půjdete dál na jih, ven z lesa, stane se z ní opravdová silnice pokrytá asfaltem. A když půjdete ještě dál, rozšíří se do několika proudů, po kterých v každé denní i noční době uhánějí osobní auta i nákladáky od města k městu. Nakonec vás dovede až do Londýna, ale Londýn je od Zdi celou noc jízdy.

Obyvatelé Zdi jsou nemluvní a zachmuření. Můžete je rozdělit na dva výrazné typy: rodilé Zďovany, stejně šedé a vysoké a přísné jako ta skála, na níž vystavěli svou vesnici, a ty druhé, kteří se ve Zdi během století usadili.

Dole pod vesnicí směrem na západ je les, směrem k jihu se rozkládá zrádně klidné jezero napájené potoky, jež stékají z kopců za Zdí směrem na sever. Na těch kopcích jsou pole a louky, na nichž se pasou ovce. Na východě jsou další lesy.

Ale úplně nejbliže je na východní straně vysoká šedá kamenná zed', podle níž dostala vesnice jméno. Je velice stará, postavená z velkých hrubě tesaných žulových kvádrů, vybíhá z lesů a zase se do nich vrací.

V té zdi je jediná trhlina: mezera asi šest stop široká, kousek na sever od vesnice. Tou mezerou je vidět velkou zelenou louku, za loukou potok a za potokem stromy. Mezi těmi stromy, úplně vzadu, bývají občas vidět nezřetelné tvary a postavy. Veliké postavy a podivné postavy a drobné třpytivé věci, které se zablsknou a zajiskří a zmizí. Třebaže je na té louce sladká a hustá tráva, žádný z vesničanů nikdy nevyhnal svůj dobytek na druhou stranu zdi. Ani se tam nikdy nic nepěstovalo.

Místo toho už staletí, ba možná i celá tisíciletí, stavěli u průrvy ve zdi stráže a ze všech sil se snažili na ni nemyslet.

Dokonce i dnes se u mezery ve dne v noci v osmihodinových směnách střídají vždy dva obyvatelé vesnice. Jsou vyzbrojeni pořádnými dřevěnými holemi a stojí na vnitřní straně zdi, každý na jednom konci mezery.

Jejich hlavní funkcí je zabránit dětem, aby vybíhaly průrvou na louku a za ni. Příležitostně také musí odehnat nějakého osamělého tuláka nebo náhodného návštěvníka, který by se chtěl dostat průrvou do vesnice.

Děti se zaleknou už při pohledu na silné hole stráží, co se týká tuláků a návštěvníků, musí být hlídky vynalézavější, ale k fyzické síle se uchylují jen v nejnějnějších případech, kdy nevystačí s bíchorkami o čerstvě zasetém trávníku či nebezpečném byku, který se na pastvě utrlh.

Jen velice zřídka přijde ke Zdi někdo, kdo ví, co hledá, a takové lidi stráže někdy vpustí. Mají v očích zvláštní pohled. Když ho jednou spatříte, s ničím si jej nespletete. Za celé dvacáté století se tu neobjevil případ pašování, aspoň pokud místní lidé vědí, a všichni jsou na to náležitě hrdí.

Jednou za devět let si stráže odpočinou - o svátku prvního máje, kdy se na louce koná trh.

Události, o nichž budeme vyprávět, se odehrály před mnoha a mnoha lety. Na anglickém trůně byla tenkrát královna Viktorie. Tehdy ještě nebyla černě oděnou vdovou z Windsoru: měla tváře jako jablíčka a pružný krok, a lord Melbourne často mívával důvod pokárat - pochopitelně jemně - mladou královnu za její nezodpovědnost. Nebyla dosud provdaná, třebaže už byla velice zamilovaná.

Pan Charles Dickens vydával na pokračování svého Olivera Twista, pan Draper právě poprvé vyfotografoval Měsíc a pan Morse nedávno předtím oznámil světu, že ví, jak posílat zprávy po kovových drátech.

Kdybyste se před nimi byli zmínili o vilách a kouzlech, byli by se na vás přezíravě usmáli, možná až na pana Dickense, tehdy ještě mladého bezvousého muže. Ten by se na vás byl asi podíval zamyšleně.

Toho jara přijíždělo na britské ostrovy mnoho lidí. Přijížděli po jednom po dvou a přistávali v Doveru, v Londýně nebo také v Liverpoolu: muži i ženy s pletí bledou jako papír, s pletí tmavou jako sopečná hornina, s pletí barvy skořice. Mluvili nesčetnými jazyky a cestovali parníky, na koních, v maringotkách nebo povozech, mnozí také pěšky. Přijížděli po celý duben.

V té době bylo Dunstanovi Thornovi osmnáct a nebyl romantik.

Měl ořechově hnědé vlasy, ořechově hnědé oči a ořechově hnědé pihy. Byl středně vysoký a mluvil pomalu. Měl příjemný úsměv, který prosvětloval jeho obličej zevnitř, a snil - pokud někdy na otcově louce snil - o tom, že opustí vesnici Zeď a její nevyzpytatelné kouzlo a půjde do Londýna, do Edinburghu nebo do Dublinu, či do jiného velkého města, kde věci nejsou závislé na tom, z které strany vane vítr. Pracoval na hospodářství svého otce a nevlastnil nic kromě malé chaloupky na poli za vsí, kterou dostal od rodičů.

Tenkrát v dubnu přicházeli kvůli trhu do Zdi návštěvníci a Dunstanovi připadali velice protivní. Hostinec pana Bromiose, Sedmá straka, za normálních okolností změt' prázdných pokojů, se naplnil už minulý týden a nyní si cizinci začali pronajímat pokoje na statcích a v domech měšťanů, platíce za ubytování cizími mincemi, bylinami a kořením, ba dokonce drahými kameny.

Jak se den trhu blížil, atmosféra očekávání se stupňovala. Lidé se budili časněji, počítali dny, počítali minuty. Stráže u brány, po stranách mezery, byly nervózní a neklidné. Mezi stromy na zadním okraji louky se pohybovaly postavy a stíny. U Sedmé straky působila Bridget Comfreyová, považovaná za nejkrásnější pomocnici v kuchyni, jakou vesnice pamatovala, napětí ve vztazích mezi Tommym Foresterem, s nímž ji bylo možno vídat na procházkách po celý uplynulý rok, a mohutným mužem s tmavými očima a drobnou štěbetavou opičkou. Muž znal jen několik anglických slov, ale velice výmluvně se usmíval, kdykoliv byla Bridget nablízku.

Ve výčepu seděli domácí nepohodlně blízko k hostům a pronášeli řeči jako:

„Je to jen jednou za devět let.“

„Za starých časů to prý bývalo každý rok, o svatojánské noci.“

„Zeptejte se pana Bromiose. Ten to bude vědět.“

Pan Bromios byl vysoký a měl olivovou pleť. Černé vlasy mu pokrývaly hlavu hustými kučerami a měl zelené oči.

Když se z dívek ve vesnici stávaly ženy, velice si pana Bromiose všimaly, ale on si jich nevšímal vůbec. Povidalo se, že přišel do vsi kdysi dávno, jako návštěvník. Ale zůstal a jeho víno bylo skutečně dobré, v tom se místní naprosto shodovali.

V baru se strhla hlasitá hádka mezi Tommym Foresterem a tím tmavookým mužem, který si říkal Alum Bey.

„Zastavte je! Pro jméno boží! Zastavte je!“ křičela Bridget. „Chtějí jít na zadní dvůr! Chtějí se kvůli mně bít!“ A půvabně přitom pohazovala hlavou, takže se světlo petrolejky třpytilo v jejích dokonalých zlatých lokýnkách. Nikdo se je nepokusil zastavit, i když celá řada lidí, místních i hostů, vyšla ven, aby se na ten zápas podívali.

Tommy Forester si sundal košili a pozvedl zaťaté pěsti k hrudníku. Cizinec se zasmál a odplivl si do trávy. Pak uchopil Tommyho za pravou ruku a vyhodil ho, až přeletěl bradou napřed přes trávník. Tommy se vyškřábal na nohy a rozběhl se proti cizinci. Uštědřil mu prudkou ránu do tváře, ale hned nato padl na zem a s obličejem v blátě lapal po dechu.

Alum Bey mu seděl na zádech, pochechtával se a říkal něco arabsky.

Tak rychle a snadno skončil ten boj.

Alum Bey se zvedl, pyšně došel k Bridget Comfreyové, hluboce se před ní uklonil a usmál se zářivými zuby.

Bridget ho ignorovala a běžela k Tommymu. „Proboha, co ti udělal, miláčku?“ ptala se a utírala mu zástěrkou z obličje bláto. Utěšovala ho nejsladšími slovy.

Alum Bey se i s diváky vrátil do baru, a když se objevil i Tommy, blahosklonně mu koupil láhev Chablis. Žádný z nich si nebyl tak zcela jist, kdo vyhrál a kdo prohrál.

Dunstan Thorn toho večera u Sedmé straky nebyl: byl to praktický mládenec, který se posledních šest měsíců snažil získat srdce Daisy Hempstockové, mladé ženy taktéž praktického založení. Za pěkných večerů se procházivali kolem vesnice a debatovali o výhodách střídání plodin, o počasí a podobných racionálních věcech. Na těchto procházkách, při nichž byli pravidelně doprovázeni Daisinou matkou a mladší sestrou, které se zdvořile držely šest kroků za nimi, se na sebe zamilovaně dívali. U dveří domu Hempstockových se pak Dunstan vždycky zastavil, uklonil se a popřál dámám dobrou noc.

A Daisy Hempstocková pak vešla dovnitř, sundala si klobouk a řekla: „Tolik bych si přála, aby se pan Thorn už konečně rozhodl a požádal o mou ruku. Papá by proti tomu jistě nic nenamítal.“

„Ó ne, jsem si jista, že by souhlasil,“ odpověděla Daisina matka toho večera, jako to říkala každý večer. A také si

odložila klobouk a rukavice a vstoupila se svými dcerami do obývacího pokoje, v němž seděl velice vysoký pán s velice dlouhou černou bradou a něco hledal ve své brašně. Daisy, její matka i její sestra pána (který trochu mluvil anglicky a přijel před několika dny) pozdravily úklonou. Dočasný nájemník povstal a uklonil se jim také. Pak se vrátil ke své práci a probíral, třídil a leštil jakési dřevěné zboží.

Toho dubna bylo velice chladno a počasí bylo nepříjemně proměnlivé, jak už to v Anglii bývá.

Návštěvníci přicházeli po úzké cestě přes les od jihu. Zaplňovali volné pokoje domácností, přespávali ve stodolách a stájích. Někteří si postavili barevné stany, jiní přijeli ve vlastních maringotkách tažených velkými šedivými koňmi nebo malými střapatými poníky.

V lese se modral koberec jarních zvonků. To ráno 29. dubna určil Dunstanu Thornovi los službu u mezery ve zdi, spolu s Tommym Foresterem. Stáli každý z jedné strany a čekali.

Dunstan už držel hlídku mnohokrát, ale jeho úkol pokaždé spočíval pouze v tom, že tam stál a příležitostně odehnal zvědavé děti.

Dnes se cítil velice důležitým: držel dřevěný kyj, a když nějaký cizí člověk, který se tu nevyznal, chtěl vyjít z vesnice dírou ve zdi, Dunstan nebo Tommy vždycky řekli: „Zítřka, zítra. Dnes tudy nikdo nesmí, vzácní páni.“

A cizinci kousek poodstoupili a hleděli průrvou na tu úplně obyčejnou louku, na několik nijak zvláštních stromů na ní a na docela fádňi les v pozadí. Někteří se pokusili zapříst s Dunstanem a Tommym rozhovor, ale mladíci, hrdí na své postavení, odmítali konverzovat. Jen vztyčili hlavy, sevřeli rty a vůbec se tvářili důležitě.

Kolem poledne přinesla Daisy Hempstocková oběma kastrůlek zapečeného mletého masa s bramborovou kaší a Bridget Comfreyová pro každého džbánek kořeněného piva.

Za soumraku je pak přišli vystřídat jiní dva statní mládenci, vyzbrojení kromě kyjů i lucernami, a Tommy a Dunstan šli do vesnice a k Sedmé strace, kde jim pan Bromios natočil po džbánu svého nejlepšího piva - a jeho nejlepší pivo bylo skutečně vynikající - jako odměnu za strážní službu. Hostinec byl nacpaný k prasknutí a všude vládlo vzrušení. Byl plný návštěvníků ze všech zemí světa, nebo to tak aspoň Dunstanem, jehož zeměpisné představy nesahaly za lesy, které obklopovaly Zed', připadalo. A tak civěl na vysokého gentlemana v černém cylindru, který přišel až z Londýna a seděl nyní u vedlejšího stolu, se stejnou posvátnou úctou jako na ještě vyššího ebenového gentlemana v bílém hávu, s nímž tento právě večeřel.

Dunstan věděl, že je nezdvořilé na někoho zírat a že jako obyvatel Zdi má plné právo cítit se nadřazeným všem těm „cizákům“. Ale cítil ve vzduchu neznámé koření a slyšel muže a ženy hovořit stovkami neznámých jazyků a nemohl si pomoci - zíral a civěl bezostyšně.

Muž v černém hedvábném cylindru si všiml, že na něho Dunstan hledí, a kývl na něj, aby si přisedl. „Máš rád nákyt se sirupem?“ zeptal se stručně místo představování. „Mutanabbi musel někam odskočit a toho nákytu je tolik, že bych to sám nezvládl.“

Dunstan přikývl. Kouřící nákyt na talíři lákavě voněl.

„Tak si posluž“, pobídl ho jeho nový přítel. Podal Dunstanovi čistou porcelánovou misku a lžici. Víc už Dunstana nutit nemusel, s chutí se do nákytu pustil.

„Poslyš, mládenče“, obrátil se muž v cylindru k Dunstanovi, když byly talíř i misky prázdné, „vypadá to, že v hostinci už nemají žádné pokoje. A všechny pokoje ve vesnici už jsou prý také obsazené.“

„Opravdu?“ překvapilo to Dunstana.

„Opravdu. A tak jsem uvažoval: nevíš náhodou, kde by ještě mohli mít volný pokoj?“

Dunstan pokrčil rameny. „Všechno už bude plné. Vzpomínám si jak mě jednou, to mi bylo asi devět, matka a otec poslali spát na půdu nad stáji a pronajali můj pokoj nějaké dámě z Orientu a její rodině a služebnictvu. Byli u nás celý týden. Nechala mi papírového draka, jako že jsem jim nechal ten pokoj, a já jsem si ho pak pouštěl na louce, dokud se jednou nepřetrhl provázek a drak neuletěl.“

„A kde bydlíš teď?“ zeptal se ten pán v cylindru.

„Mám domek na kraji otcova pole. Bydlíval tam náš pastýř, než umřel - o žních už to budou dva roky - a pak ho naši nechali mně.“

„Doved' mě tam“, vyzval ho gentleman v klobouku a Dunstana ani nenapadlo, že by mohl odmítnout.

Jarní měsíc byl veliký a zářivý a noc byla neobyčejně jasná. Vyšli z vesnice a šli k lesu pod ním, kolem celého Thornova statku (kde pána v cylindru vylekala kráva spící na louce, když si ze sna odfrkla), až přišli k Dunstanově chalupě.

Měla jen jedinou místnost a krb. Cizinec přikývl: „To mi úplně stačí. Co bys tomu řekl, Dunstane Thorne, kdybys si ho od tebe na příští tři dny pronajal?“

„Co mi za to dáte?“

„Zlatou libru, stříbrnou šestipenci, měděnou penci a nový blýskavý čtvrták.“

Libra ve zlatě byla za dva noclehy víc než dost, vždyť v těch časech mohl zemědělský dělník vydělat nejvýš patnáct liber za rok, a to jen pokud byl dobrý rok. Přesto Dunstan váhal. „Jestli jste tu kvůli trhu“, řekl vysokému muži, „pak jistě obchodujete se zázraky a kouzly.“

Muž přikývl. „Takže ty bys raději dostal zaplacenou zázraky a kouzly, mám pravdu?“ Znovu se rozhlédl po Dunstanovu domku o jedné místnosti. Venku se rozpršelo a déšť jemně bubnoval do došek nad nimi.

„Tak dobře“, řekl ten pán v klobouku trochu podrážděně, „zázrak, kouzlo. Zítra získáš To, po čem touží tvé srdce. A tady máš peníze.“ Vytáhl je Dunstanevi z ucha, jen tak, jediným pohybem. Dunstan ťukl librou do železného hřebíku na dveřích chalupy, jestli to není kočičí zlato, pak se pánovi uklonil a vyšel do deště. Peníze si zavázal do kapesníku.

V lijáku došel ke chlévu, po žebříku vylezl na seník a za chvíli už spal.

I ve spánku si uvědomoval, že se venku blýská a rachotí tam hrom, ale nevzbudil se. Až k ránu ho probudilo, když mu někdo neobratně šlápl na nohu.

„Pardon,“ ozval se hlas. „To je jako promiňte mi.“

„Kdo je to? Kdo je to tu?“ chtěl vědět Dunstan.

„Jenom já,“ odpověděl stejný hlas. „Jsem tu kvůli trhu. Spal jsem ve vykotlaném stromě, jenomže do něho sjel blesk, milej strom vám praskl jako vejce, zlomil se jako tříška a mně začalo pršet za krk a taky jsem se bál, že mi nateče do bágů, víte, mám tam nějaké věcičky, co musej zůstat suchý jako prach, a celou cestu až sem se mi to dařilo, všechno suchý jako v pokojíčku, i když všude bylo mokro jako v...“

„Ve vodě?“ navrhl Dunstan.

„Nějak tak,“ připustil hlas ze tmy. „Takže mě napadlo,“ pokračoval, „že by vám možná nevadilo kdybych se jaksi schoval pod vaší střechou, poněvadž nejsem moc veliký a nijak bych vás neobtěžoval ani nic podobného.“

„Když mi přestanete šlapat po nohách,“ povzdechl si Dunstan.

Sotva to dořekl, ozářil seník blesk a v jeho světle zahlédl Dunstan v koutě cosi malého a chlupatého ve velkém klobouku s širokým okrajem. Pak byla zase tma.

„Doufám, že vám nejsem na obtíž,“ řekl zase ten hlas. Když si to teď Dunstan uvědomoval, zněl také jakoby chlupatě.

„Nejste,“ odpověděl Dunstan, který už byl velice unavený.

„To je dobře,“ oddechl si chlupatý hlas, „protože bych vám byl na obtíž opravdu nerad.“

„Prosím vás,“ žadonil Dunstan, „nechte mě spát. Prosím.“

Chvilí bylo slyšet huhňavé zvuky, které brzy vystřídalo tiché pochrupování.

Dunstan se převracel na seně. Ta osoba, ať už to byl kdokoli, si upšoukla, poškrábala se a zase začala chrápat.

Dunstan poslouchal šumění deště na střeše chlěva a myslel na Daisy Hempstockovou a v těch myšlenkách se spolu vedli a šest kroků za nimi kráčeli vysoký muž v cylindru a malé chlupaté stvoření, jehož tvář Dunstan neviděl. Všichni byli na cestě za Tím, po čem jeho srdce touží...

Do tváře se mu opíralo slunce a půda nad chlěvem byla prázdná. Umyl si obličej a šel na statek.

Oblekl si svůj nejlepší kabát, svou nejlepší košili a svoje nejlepší kalhoty. Nožikem si oškrábal z bot bláto. Pak zašel do kuchyně, políbil matku na tvář a namazal si tlustý krajíc domácího chleba máslem.

Konečně, s penězi zavázanými do batistového nedělního kapesníku, došel do Zdi a popřál dobré jitro strážcům u brány.

Mezerou ve zdi viděl, jak na louce rostou barevné stany, stavějí se stánky, vztyčují se barevné prapory a lidé pobíhají sem a tam.

„Nemáme nikoho pouštět před polednem,“ oznámil strážce.

Dunstan pokrčil rameny a zamířil do hostince. Sedl si a přemýšlel, co si koupí za své úspory (blýskavou půl-korunu, kterou ušetřil, a provrtanou šestipenci pro štěstí, již nosil na kožené šňůrce na krku) a za ty mince, co má v kapesníku. Pro tuto chvíli úplně zapomněl, že má ze včerejška slíbeno ještě něco. Když odzvonili poledne, došel ke zdi a trochu nervózně, jako by porušoval ten největší zákaz, prošel mezerou zároveň s pánem v cylindru, který mu kývl na pozdrav.

„Á, můj domácí. Jak se dnes máme, pane?“

„Děkuji, dobře,“ odpověděl Dunstan.

„Přidej se ke mně,“ řekl vysoký muž. „Pojďme tam společně.“

Zamířili přes louku ke stanům.

„Už jsi tady někdy byl?“ chtěl vědět muž.

„Byl jsem na posledním trhu, před devíti lety. Ale to jsem byl ještě kluk,“ připustil Dunstan.

„Tak si pamatuj,“ radil mu jeho nájemník, „musíš být zdvořilý a nesmíš brát žádné dárky. Pamatuj si, že jsi host. A nyní ti dám poslední část nájemného, kterou ti ještě dlužím. Protože jsem to slíbil. Moje dárky vydrží velmi dlouho. Budeš ho mít ty a tvoje prvorozené dítě a jeho či její prvorozené dítě. Je to dárek, který vydrží, dokud já budu žít.“

„A co to bude, pane?“

„Přece To, po čem tvé srdce touží, už jsi zapomněl?“ opáčil muž v cylindru. „To, po čem tvé srdce touží.“

Dunstan se uklonil. Pokračovali dál na tržiště.

„Oči, oči! Nové oči pro staré lidi!“ vykřikovala drobná ženička před stolkem pokrytým sklenicemi a lahvičkami naplněnými očima všeho druhu a všech barev.

„Nástroje pro hudebníky přivezené ze stovek zemí!“

„Píšťalky za šesták! Frkačky za dva! Foukací harmoniky za tři šestáky!“

„Zkuste štěstí! Přistupte blíž! Uhádněte jednoduchou hádanku a vyhrajte papírovou růži!“

„Stálevonící levandule! Ladoňkové plátno!“

„Sny v lahvičce! Kus za šilink!“

„Pláště noci! Pláště soumraku! Pláště svítání!“

„Meče štěstí! Hůlky moci! Prsteny věčnosti! Karty ctnosti! Pobězte, pobězte, všechno máme!“

„Masti a oleje, nápoje lásky, všeléky!“

Dunstan se zastavil před stánkem s drobnými křišťálovými ozdůbkami. Prohlížel si miniaturní zvířata a uvažoval, že by jedno koupil Daisy Hempstockové. Zvedl křišťálovou kočku, sotva větší než jeho palec. Moudře na něho mrkla a on ji v šoku upustil. Narovnála se za letu a jako každá správná kočka dopadla na všechny čtyři. Pak nazlobeně odkráčela na roh pultu a začala se olizovat.

Dunstan kráčel rušným trhem dál.

Byla tam spousta lidí, byli tam všichni ti cizáci, co v posledních týdnech přišli do Zdi, a také hodně místních

obyvatel. Pan Bromios si postavil stan a prodával víno a paštiny domácím lidem, které sice velmi lákala jídla na stáncích trhovců z druhé strany zdi, ale od svých prarodičů, kterým to pověděli zase jejich prarodiče, věděli, že je velice, opravdu velice špatné jíst čarovné pokrmy, ochutnávat čarovné ovoce, pít čarovnou vodu a srkat čarovné víno.

Neboť každých devět let lidé z druhé strany zdi a zpoza kopců postavili své stánky a celý jeden den a celou jednu noc hostila louka Čarovný trh. A jeden den a jednu noc každých devět let tady kvetl obchod mezi národy. Na prodeji zde byly zázraky a kouzla, věci nevidané a nepředstavitelné, věci, o jakých se nikomu ani nesnilo (k čemu například, uvažoval Dunstan, by někdo mohl potřebovat vaječné skořápky plněné bouřkou?). Zvonil penězi v kapesníku a rozhlížel se po něčem malém a nepříliš drahém, co by potěšilo Daisy.

Hlukem tržiště k němu dolehl jemné cinkání. Vyšel se za ním.

Prošel kolem stánku, kde pět obrovských chlapů tancovalo podle truchlivého kolovrátku, na který hrál medvěd se smutným pohledem. Minul i stánek, v němž jakýsi plešatý chlápek v křiklavém kimonu rozbíjel porcelánové talíře a házela je do mísy s ohněm. Z nádoby vycházel barevný dým a ten muž neustále něco na kolemjdoucí vykřikoval.

Cinkání sílilo.

Když přišel ke stánku, ze kterého zvuk vycházel, zjistil, že u něho nikdo neprodává. Byl vyzdoben květinami: ladoňkami a náprstníky a narcisy, ale také fialkami, liliemi, drobnými karmínovými růžemi, bílými sněženkami, modrými pomménkami a spoustou jiných květů, jejichž jména Dunstan neznal. Každá květina byla vyrobena ze skla nebo z křišťálu, vyřezaná nebo možná upředená: všechny dokonale napodobovaly přírodu. A cinkaly a zvonily jako vzdálené skleněné zvony.

„Haló?“ zavolal Dunstan.

„Dobré jitro přejí v tento tržní den,“ vítala ho trhovkyně a spěchala dolů z pomalované maringotky za stánkem. Ze široka se na něho usmívala bílými zuby ve snědém obličejí. Dunstan podle jejích očí hned poznal, že patří k lidem z druhé strany zdi. Měla je temně fialové. A uši - uši měla jako kočka, jemně vykrojené a poprášené tmavým chmýřím. Zřetelně se rýsovaly pod kudrnatými vlasy. Byla docela krásná.

Dunstan zvedl ze stolu jednu květinu „Jsou moc pěkné.“ Byla to fialka, a jak ji držel, cinkala a prozpěvovala si, asi jako když si navlhčíte prst a přejíždíte jím po okraji sklenky. „Kolik za ni chcete?“

Pokrčila rameny. Bylo to půvabné pokrčení.

„O ceně se nikdy nemluví hned na začátku. Mohlo by to být mnohem víc, než jste připraven zaplatit, takže byste odešel a oba bychom na tom prodělali. Co kdybychom si nejdřív o mém zboží popovídali jen tak všeobecně?“

Dunstan zaváhal. A právě tehdy prošel kolem stánku pán v hedvábném cylindru. „Takže už jsme vyrovnáni,“ zamumlal. „Nájemné je zapláceno a nic vám nedlužím.“

Dunstan potřásl hlavou, jako by měl pocit, že se mu něco zdá, a pak se obrátil zpátky k dívce. „Povězte, odkud jsou ty květiny?“

Chytila se usmála. „Na úbočí hory Calamon je háj, v němž rostou skleněné květiny. Cesta tam je nebezpečná, a cesta zpět je ještě horší.“

„A k čemu jsou ty květiny?“ chtěl vědět dál.

„Slouží především k okrase a kratochvíli. Přinášejí radost, lze je darovat tomu, koho milujeme, jako projev obdivu a lásky. Jejich zvuk lahodí sluchu. A také překrásně zachycují světlo.“ Pozvedla modrý zvonek a Dunstan si nemohl nevšimnout, že barva slunečního světla pronikajícího fialovým křišťálem se zdaleka nevyrovná barvě a tónu jejích očí.

„Chápu,“ řekl Dunstan.

„Používají se i k určitým kouzlům a čarům. Pokud je pán kouzelník...?“

Dunstan zavrtěl hlavou. Povšiml si, že na té mladé ženě bylo něco pozoruhodného.

„Aha. Ale i tak jsou to půvabné věcičky.“ Znovu se usmála.

Ta pozoruhodná věc byl tenký stříbrný řetěz, který se táhl od jejího zápěstí dolů ke kotníku a do pomalované maringotky za ní.

Dunstan se jí na řetěz zeptal.

„Tohle? Jsem jím připoutaná ke stánku. Jsem osobní otrokyně čarodějnice, které stánek patří. Chytila mě před mnoha lety - když jsem si hrála u vodopádu v říši svého otce, vysoko v horách - víte, proměnila se v miloučku žabku, aby mě odlákala. Vždycky jsem ji už měla, ale zase uskočila, až jsem nevědomky vyšla za hranice země. A pak se proměnila do své pravé podoby a strčila mě do pytle.“

„A to budete její otrokyně navždycky?“

„Navždycky ne,“ řekla elfí dívka a usmála se. „Získám svou svobodu v den, kdy měsíc ztratí svou dceru, pokud se tak stane v týdnu, kdy se sejdou dva pondělky. Čekám trpělivě. A zatím dělám, co se ode mě žádá, a taky trochu sním. Koupíte si nyní moji květinu, mladý pane?“

„Jmenuji se Dunstan.“

„Věřu poctivě jméno,“ řekla škádlivě. „To vás pokřtili po tom svěťci, co se nedal svěst ďáblem v podobě ženy? Také mě štípnete do nosu žhavými kleštěmi?“

„A jak říkají vám?“ zeptal se Dunstan, rudý rozpaky.

„Já už žádné jméno nemám. Jsem otrok a jméno, jímž mě pokřtili, mi čarodějnice vzala. Slyším na ‚hej, ty!‘ nebo ‚hloupá cuchto‘ a mnoho dalších označení.“

Dunstan si všiml, jak půvabně jí hedvábné šaty obepínají tělo, všiml si elegantních křivek i fialkových očí, které se na něho upíraly, a polkl.

Sáhl do kapsy a vytáhl kapesník. Už se na ni neodvážil podívat. Vysypal peníze na pult. „Vezměte si, kolik vám dlužím za tohle,“ vybral bělostnou sněženku.

„U našeho stánku peníze nebereme.“ Přistrčila mu mince zpátky.

„Ne? A co si tedy vezmete?“ Už byl skutečně silně znepokojený a jeho jedinou myšlenkou bylo získat květinu pro... pro Daisy, Daisy Hempstockovou... získat tu květinu a utéct, neboť, po pravdě řečeno, ta dívka jej velice znervózňovala.

„Mohla bych si vzít barvu vašich vlasů nebo vaše vzpomínky z doby, než vám byly tři roky. Mohla bych si vzít sluch z vašeho levého ucha - ne všechno, jen tolik, abyste se nemohl těšit z hudby či zurčení řeky a šumění větru.“

Dunstan zavrtěl hlavou.

„Nebo polibek. Jeden polibek, sem, na tvář.“

„To vám rád zaplatím!“ řekl Dunstan, naklonil se přes pult, nad cinkajícími křišťálovými květinami, a dal jí nevinné políbení na něžnou tvářičku. Ucítil její vůni, opojnou, kouzelnou vůni, která mu naplnila čelo a hrud' a mysl.

„Tak,“ podala mu vybranou sněženku. Vzal ji do rukou, jež mu náhle připadaly veliké a nemotorné a vůbec ne malé a ve všech směrech dokonalé jako ruce té elfí dívky. „A sejďme se tady dnes večer, Dunstane Thorne, až zajde měsíc. Přijď sem a zahoukej jako sýček. Dovedeš to?“

Kývl a rychle klopýtal pryč. Nepotřeboval se ptát, odkud zná jeho příjmení. Vzala mu je spolu s dalšími věcmi, jako je třeba srdce, když ji políbil.

Sněženka mu cinkala v dlani.

„Tak o co jde, Dunstane Thorne,“ řekla Daisy Hempstocková, když ji potkal u stanu pana Bromiose. Seděla tam se svou rodinou a s Dunstanovými rodiči a jedli velké hnědé klobásky a pili černé pivo. „Copak se děje?“

„Přinesl jsem ti dárek,“ zamumlal Dunstan a natáhl ruku se sněženkou. Cinkala a třpytila se v odpoledním slunci. Zmateně si ji od něho vzala do prstů lesklých masťou z klobásky. Tu se náhle Dunstan naklonil a před očima jejího otce, její matky a sestry, před zraky Bridget Comfreyové a pana Bromiose a všech ostatních ji políbil na růžovou tvářičku.

Pobouření, jež nastalo, se dalo čekat, ale pan Hempstock, který nežil na hranicích Elfie a zemí Za zdí už padesát sedm let zbůhdarma, zvolal: „Buďte zticha! Podívejte se na jeho oči. Copak nevidíte, že ten hoch přišel o rozum, že je poblouzněný a zmatený? Vsadím se, že je očarován. Hej! Tommy Forestere! Pojď sem a odveď mladého Dunstana Thorna zpátky do vesnice. A dohlédni na něho! Nechej ho spát, bude-li si to přát, nebo mluvit, bude-li to potřebovat...“

Tommy vyvedl Dunstana z tržiště a pak mezerou do Zdi.

„Ale, no tak, Daisy,“ utěšovala ji její matka a hladila ji po vlasech. „Je jenom trošku uhranutý elfem, nic to není. Nesmíš si to tak brát.“ A vzala krajkový kapesník zdobící její mohutné poprsí a otírala dceři tváře náhle mokré slzami.

Daisy zvedla hlavu, uchopila kapesník, vysmrkala se do něho a také trochu fňukala. A paní Hempstocková s jistým zmatkem pozorovala, že se Daisy skrze slzy usmívá.

„Ale, mami, Dunstan mě políbil,“ řekla Daisy Hempstocková a připevnila si křišťálovou sněženku na klobouček. Cinkala tam a blýskala se.

Pan Hempstock a Dunstanův otec dost dlouho hledali, než narazili na stánek, kde se prodávaly ty křišťálové květiny. Ale za pultem stála nějaká starší žena a v koutě stánku seděl krásný exotický pták, připoutaný ke svému bidýlku tenkým stříbrným řetízem. Se stařenou nebyla rozumná řeč, neboť na jejich dotazy, co se u jejího stánku s Dunstanem přihodilo, neustále vykřikovala cosi o tom, že jednu z nejvzácnějších věcí její sbírky jakési budižkničemu rozdalo úplně zadarmo. A také cosi o nevděčnosti a dnešním úpadku mravů a o nemožných služebnících.

V prázdné vesnici (vždyť kdo by zůstal o Čarovném trhu ve vsi?) dovedl Tommy Dunstana do hostince Sedmá straka a posadil ho na dřevěnou židli. Dunstan si opřel hlavu do dlaní a hleděl kamsi do dále a občas si zhluboka povzdechl.

Tommy Forester se s ním pokoušel mluvit. „No tak, kamaráde, vzpamatuj se... no, tak vidíš, že to jde, zkus se usmát, co říkáš? Nedal by sis něco k jídlu? Nebo se chceš napít? Ne? Na mou duši, vypadáš divně, Dunstane, vážně divně...“ Když Dunstan nereagoval, začal bédovat, že přichází o trh, kde určitě zrovna teď (opatrně si sáhl na čelist) krásná Bridget chodí kolem stánků ve společnosti nějakého mohutného a impozantního gentlemana, co má exotický oděv a štěbetající opičku. A když se ujistil, že jeho přítel bude v prázdném hostinci v bezpečí, vrátil se k mezeře ve zdi. Privítal ho hluk a zmatek tržiště: řada loutkových divadel, žongléři a tancující zvířata, koňský trh a nespočetné zboží na prodej či na výměnu.

Když se zešeřilo, objevil se jiný druh lidí. Byl tam vyvolávač vykřikující nejnovější zprávy jako moderní kameloti novinové titulky- „Pán ze Stormholdu trpí záhadnou chorobou!“, „Ohňová hora se přesunula k Údolní pevnosti!“, „Jediný dědic zemana z Garamonu proměněn v chrochtající prase!“ -a za pár drobných vám příběh dopověděl.

Slunce zapadlo a vysoko na obloze se objevil velký jarní měsíc. Zvedl se studený vítr. Obchodníci se přestěhovali do svých stanů a návštěvníci trhu více či méně úspěšně odolávali jejich šeptanému lákání, aby vstoupili a za mírný poplatek zažili nejružnější kouzla a zázraky.

Když se měsíc začal sklánět k obzoru, kráčel Dunstan Thorn tiše a klidně Zdí. Míjel mnohé rozjařená skupinky - cizí i místní - ale nikdo si ho nevšímal.

Proklouzl mezerou ve zdi - byla opravdu široká, ta zeď - a mimoděk stejně jako kdysi jeho otec uvažoval, co by se stalo, kdyby zkusil obejít vesnici po jejím vrcholu. Prošel mezerou a na louku a poprvé v životě ho napadlo pokračovat dál, přes louku, přes potok a do lesů na vzdálené straně. Docela ho ten nápad vyvedl z míry, asi jako vyvedou člověka z míry nečekání hostě. Pak, když došel na smluvené místo, takové myšlenky zase zapudil. Měl přece důležitou schůzku.

Měsíc zapadal. Dunstan zvedl ruce k ústům a zahoukal. Nikdo mu neodpověděl. Obloha nad ním měla temnou barvu - snad modrou, snad fialovou, určitě ne černou - a byla posetá tolika hvězdami, že by je nikdo nespočítal.

Zahoukal ještě jednou.

„To že má být sýček?“ řekla mu přísně u ucha. „Možná sněžná sova, možná i sova pálená. Kdybych měla uši ucpané větvičkami, třeba bych si dokázala představit, že je to výr. Možná. Ale rozhodně ne sýček.“

Dunstan pokrčil rameny a trochu přihlouple se usmál. Ta elfí dívka si sedla vedle něho. Působila na něj svým kouzlem: dýchal ji, cítil ji všemi póry své kůže. Naklonila se k němu.

„Myslíš, že jsi očarováný, švarný Dunstane?“

„Nevím.“

Zasmála se. Znělo to jako průzračný pramínek bublající přes skály a kamení.

„To není žádné kouzlo, švarný hochu, švarný hochu.“ Lehla si na záda do trávy a hleděla na oblohu. „Tvé hvězdy,“ zeptala se. „Jaké jsou?“ Dunstan se natáhl vedle ní a hleděl na oblohu. Na těch hvězdách bylo rozhodně cosi zvláštního: možná v nich bylo víc barvy, protože se třpytily jako drobkounké diamanty. Možná to bylo těmi spoustami malých hvězdiček, možná jejich konstelacemi. Něco na nich bylo zvláštního a nádherného. Ale...

Leželi vedle sebe a vzhlíželi vzhůru k nebi.

„Co chceš od života?“ zeptala se dívka.

„Nevím,“ přiznal. „Myslím, že tebe.“

„Já chci svobodu,“ svěřila se mu.

Dunstan natáhl ruku po stříbrném řetízku, který vedl od jejího zápěstí ke kotníku a kamsi do trávy. Zatahal za něj. Byl silnější, než vypadal.

„Ukovali ho z kočičího dechu, rybích šupin a měsíčního světla roztaveného se stříbrem,“ vysvětlila mu. „Nepřetrhne se, dokud neskončí platnost kouzla.“

„Aha.“ Znovu ulehl do trávy.

„Neměl by mi překážet, protože je to dlouhý, velmi dlouhý řetěz. Ale je to těžké, pořád víš, že je tu. A taky se mi stýská po otcově říši. A čarodějnice není zrovna nejhodnější paní...“

Pak zmlkla. Dunstan se nad ní sklonil, natáhl ruku a dotkl se její tváře. Cítil na prstech cosi horkého a vlhkého.

„Ale vždyť ty pláčeš.“

Neodpověděla. Dunstan si ji přitáhl k sobě, neobratně jí stíral velkou dlaní slzy a pak se sklonil k jejímu vzlykajícímu obličejí a váhavě, nejistý, zda dělá za dané situace správnou věc, ji políbil přímo na žhavé rty.

Na okamžik zaváhala a pak se její rty pod jeho otevřely, do úst mu vklouzl její jazyk a Dunstan byl pod těmi podivuhodnými hvězdami naprosto a nenávratně ztracen.

Už dříve se líbal s dívkami z vesnice, ale dál nikdy nešel.

Jeho ruka ucítila přes hedvábní šatů drobná ňadra a dotkla se tuhých bradavek. Dívka se k němu přitiskla, pevně, jako by se topila, a při tom se mu pokoušela rozepnout košili, kalhoty.

Byla tak malá! Báł se, že by jí mohl ublížit, že ji poláme. Nic takového se nestalo. Svíjela se a zmítala se pod ním, zalykala se a vzrušeně sténala - a při tom ho vedla svou drobnou rukou.

Posela mu tváře a hrud' tisícem žhavých polibků, pak byla nad ním, seděla na něm, lapala po dechu, smála se, mokrá potem a kluzká jako rybka. A on se proti ní vypínal a vrázel se do ní a jásal, hlavu plnou jen jí, jenom jí, a kdyby byl znal její jméno, byl by je křičel nahlas.

Nakonec, když už z ní měl zase vyklouznout, ho zadržela, ovinula mu nohy kolem těla a přitiskla se k němu tak silně, že měl pocit, jako by byli ve vesmíru zabírali jen jedno místo. Jak by pro jediný úžasný, pohlcující okamžik byli jedinou bytostí, dávající a beroucí. Na obloze bledly hvězdy.

Leželi vedle sebe, bok po boku.

Elfí dívka si upravila hedvábné šaty a zase byla jako ze škatulky. Dunstan si s lítostí natáhl kalhoty. Její drobnou ruku tiskl ve své dlaní.

Na kůži mu osýchal pot, bylo mu zima a cítil se opuštěný.

Obloha bledla úsvitem, už rozeznával rysy jejího obličejí. Kolem se začínala probouzet zvířata: koně dupali, ptáci začínali zpěvem přivolávat slunce a tu a tam se ve stanech začínaly ozývat hlasy. Lidé vstávali. „Už musíš jít,“ řekla tiše a hleděla na něho zpola lítostivě očima fialovějšíma než nejtemnější fialky. Políbila ho něžně na ústa, rty, jež chutnaly po rozmačkaných malinách. Pak vstala a odešla do cikánské maringotky za květinovým stánkem.

Dunstan, omámený a opuštěný, pomalu kráčet trhem a cítil se daleko starší než na svých osmnáct let.

Vrátil se do seníku, zul si boty a pak spal, dokud ho neprobudilo slunce vysoko na obloze.

Trh skončil až v podvečer následujícího dne, ale Dunstan už tam nešel. Cizinci odjeli a život ve vesnici se vrátil do normálních kolejí, které byly ve Zdi možná trochu méně normální než v ostatních vesnicích (zvláště, když vítr vanul z nesprávné strany), ale celkem vzato zase nebyly nijak nenormální.

Dva týdny po trhu požádal Tommy Forester Bridget Comfreyovou o ruku a ona souhlasila. A týden nato přišla jednou ráno paní Hempstocková navštívit paní Thornovou. Posadily se s čajem do pokoje.

„To s tím Foresterovic hochem je požehnaná věc,“ poznamenala paní Hempstocková.

„To tedy je,“ souhlasila paní Thornová. „Vezměte si ještě koláček, má milá. Předpokládám, že Daisy půjde za družičku.“

„Doufám, že ano,“ řekla paní Hempstocková, „jestli se té svatby dožije.“ Paní Thornová vylekaně vzhlíдела. „Proboha, snad není nemocná, paní Hempstocková? Řekněte, že není!“

„Vůbec neji, paní Thornová. Ztrácí se nám před očima. Jen občas se napije trochu vody.“

„Propáníčka!“

Paní Hempstocková pokračovala: „Včera večer se mi konečně podařilo zjistit příčinu. Je to váš Dunstan.“

„Dunstan? Snad něco...“ paní Thornová si přitiskla dlaň na ústa.

„Ale ne,“ uklidňovala ji paní Hempstocková, vrtěla hlavou a špulila při tom rty. „Nic takového. Ale vůbec si jí nevšímá. Už se neukázal celé dny. Vzala si do hlavy, že už o ni nestojí, a teď pořád jen sedí doma, drží v ruce tu sněženku, co jí dal, a vzlyká.“

Paní Thornová odměřila do konvice čerstvý čaj a zalila jej vroucí vodou. „Po pravdě řečeno,“ řekla, „Dunstan nám dělá trochu starost, mému muži a mně. Je náměsíčný. Jinak se to nedá popsat. Vůbec nic nedělá. Thorney pořád říká, že by se ten náš chlapec potřeboval usadit. Kdyby se chtěl usadit, povídal Thorney, připsal by mu louky na západní straně. Zrovna tak to říkal.“

Paní Hempstocková zvolna přikývla. „Hempstock by určitě nebyl proti tomu vidět Daisy šťastnou. Určitě by té naší holce připsal stádo ovcí.“ Hempstockovy ovce byly široko daleko nejlepší: měly husté chundelaté rouno a byly inteligentní (na ovce), se zahnutými rohy a ostrými kopýtky. Paní Hempstocková a paní Thornová dál usrkávaly čaj. Všechno už bylo ujednáno. Dunstan Thorn se s Daisy Hempstockovou oženil v červnu. A pokud někomu připadal ženich poněkud nesoustředěný, nu což, nevěsta, ta zářila a usmívala se, jak se na správnou nevěstu sluší.

Za nimi stáli jejich otcové a debatovali o statku, který mladým postaví na západní louce. Matky se shodly, že Daisy to moc sluší a jaká je to škoda, že Dunstan zakázal Daisy přišpendlit si na svatební šaty tu sněženku, co jí koupil na trhu na konci dubna.

A tady je opustíme, v dešti růžových okvětních lístků, červených, žlutých, oranžových i bílých.

Nebo téměř opustíme.

Než byl dostavěn jejich dům, žili v Dunstanově domku a byli docela šťastní. A každodenní starosti s chovem ovcí, s pasením ovcí, se střiháním ovcí a léčením ovcí pomalu zaháněly z Dunstanových očí ten nepřítomný pohled.

Přišel první podzim, pak zima. Bylo to na konci února, zrovna se rodila jehňata, svět byl promrzlý, vřesovištěm a bezlistými lesy skučel tesklivý vítr a z olovené oblohy bez ustání padaly závoje ledového deště, v šest hodin večer, když zapadlo slunce a obloha černala, když se v mezeře zdi objevil proutěný koš. Strážci po stranách mezery si košíku hned nevšimli. Dívali se koneckonců na opačnou stranu a bylo tma a mokro a oni zimomřivě podupávali a zachmuřeně a toužebně pozorovali světla vesnice.

A pak se ozval tenký, žalostný pláč. Až tehdy se podívali dolů a uviděli košík. V košíku byl ranec: ranec z hedvábných šátků a vlněných šál a z něho čouhal červený obličejík s přivřenými očkami a s otevřenými, hlasitými a hladovými ústy.

A na balíku byl stříbrným špendlíkem připevněný kousek pergamenu, na němž bylo elegantním, byť poněkud staromódním rukopisem napsáno:

Tristan Thorn

KAPITOLA DRUHÁ

V níž Tristan Thorn doroste v muže a učiní neuvážený slib

Léta plynula.

Na druhé straně zdi se přesně podle plánu zase konal Čarovný trh. Mladý Tristan Thorn, tehdy osmiletý, na něm nebyl, neboť ho rodiče poslali na čas k jakýmsi velice vzdáleným příbuzným do vesnice na den cesty daleko.

Jeho sestřička Louisa, o šest měsíců mladší než on, ovšem na trh jít směla, což chlapce nevýslovně štvalo, stejně jako skutečnost, že Louisa si z trhu přinesla skleněnou kouli naplněnou jiskřičkami světla, jež se v přítomnosti třpytily a blýskaly a osvětlovaly jejich tmavou světničku teplou a něžnou září. Tristan si bohužel od příbuzných přinesl pouze ošklivé nepříjemné spalničky.

Brzy poté měla jejich kočka tři koťata: dvě černobílá po mamince a jedno maličké s šedomodrým kožíškem a očima, které se měnily od zelené přes zlatou až k lososové, šarlatové a rumělkové, podle kočičí nálady.

Tohle kotě dostal Tristan jako náplast za to, že nemohl na trh. Modrá kočička rostla pomalu a byla to ta nejmilejší kočka na světě. A pak, jednoho večera, se začala netrpělivě potloukat po domě, mňoukala a blýskala očima, jež byly v té chvíli temně fialové jako náprstníky. A když se Tristanův otec vrátil po celodenní dřině z pole, kočka zavřískla, vyrazila ze dveří a zmizela v soumraku.

Strážce stojí u mezery ve zdi kvůli lidem, ne kvůli kočkám. A Tristan, kterému tou dobou už bylo dvanáct, už nikdy svou modrou kočku nespasil. Nějaký čas byl k neutíšení. Otec za ním jednou večer přišel do pokojíku a posadil se na okraj postele. Řekl jen: „Bude tam šťastnější, za zdi. Mezi svými. Přestaň se trápit, synku.“

Jeho matka s ním o té věci nemluvila vůbec. Ostatně ona s ním nemluvila ani o jiných věcech. Někdy, když Tristan zvedl hlavu od nějaké práce nebo knihy, viděl, že se na něho matka pátravě dívá, jako by chtěla z jeho tváře vyčíst nějaké tajemství.

Louisa ho občas kvůli tomu popichovala, když spolu ráno šli do školy ve vesnici. Stejně ho trápila kvůli spoustě jiných věcí: kvůli tvaru jeho uší, například (pravé ucho měl téměř špičaté a přilepené těsně k hlavě, levé ne), a kvůli nesmyslům, které říkal: jednou jí třeba povídal, že ty nadýchané bílé obláčky, co se sbíhají na obzoru, když se za soumraku vracejí ze školy, jsou ovce. Nic na tom nezměnilo, když pak tvrdil, že tím chtěl jen říct, že mu ta oblaka připomínají ovce nebo že je na nich cosi nadýchaného a ovčího. Louisa se mu smála a pošklebovala se mu jako nějaký zlý skřítek. A co bylo ještě horší, pověděla o tom ostatním dětem a navedla je, aby začaly bečet, kdykoliv kolem nich Tristan půjde. Louisa byla rozený provokatér a na bratrovi se přímo vyžívala.

Místní škola byla dobrá škola. Pod vedením paní Cherryové se Tristan dozvěděl všechno o zlomcích, o zeměpisné

širce a délce, uměl francouzsky požádat o pero zahradníkovy tetičky, ba dokonce o pero své vlastní tetičky, naučil se odříkat anglické krále a královny od Viléma Dobyvatele, 1066, až po Viktorii, 1837. Uměl číst a také uměl psát krasopisem. Do vesnice mnoho pocestných nechodilo, ale občas přece jen zavítal podomní obchodník prodávající šestákové krváky s popisy odporných vražd, osudových setkání, zločinů a pozoruhodných úniků. Většina obchodníků také prodávala písničky s notami, dvě za penci, a rodiny si je kupovaly a scházely se u klavírů a zpívaly takové skvosty jako „Pod oknem v zahrádce“ či „Zraje třešeň“.

Tak ubíhaly dny a ubíhaly týdny, a ubíhala i léta. Když bylo Tristranovi čtrnáct, dozvěděl se osmózou, z oplzlých vtípů, šeptaných tajností a nemravných balad o sexu. Když mu bylo patnáct, poranil si ruku při pádu ze stromu před domem pana Thomase Foresterů: přesněji řečeno spadl z jabloně před oknem ložnice slečny Viktorie Foresterové. K Tristranově lítosti se mu nepodařilo získat víc než mučivě kratičký pohled na Viktorii, jež byla ve věku jeho sestry a bez nejmenších pochyb to byla nejkrásnější dívka v okruhu sta mil.

Než bylo Viktorii a tedy i Tristranovi sedmnáct, byl si jist, že je to s největší pravděpodobností nejkrásnější dívka na celých Britských ostrovech. Tristran byl přesvědčen, že je nejkrásnější dívkou v celém Britském impériu, ne-li na celém světě, a pustil by se s vámi do křížku nebo by k tomu byl přinejmenším ochoten, pokud byste o tom chtěli pochybovat. V celé Zdi byste ale stěží našli někoho, kdo by se s ním chtěl v té věci hádat: popletla hlavu mnohým a s velkou pravděpodobností zlomila nejedno srdce.

Popis: Měla šedé oči své matky, obličejik tvarovaný do srdíčka, otcovy kudrnaté kaštanové vlasy. Její rty byly červené a dokonale tvarované, když mluvila, půvabně jí zrůžověla líčka. Měla světlou pleť a vůbec byla absolutně okouzující. Když jí bylo šestnáct, urputně bojovala s matkou, protože si vzala do hlavy, že bude pracovat u Sedmé straky jako pomocnice v kuchyni. „Mluvila jsem s panem Bromiose,“ sdělila své matce, „a on proti tomu nic nenamítá.“

„Co si pan Bromios myslí nebo nemyslí, na tom vůbec nezáleží. Je to naprosto nevhodné povolání pro mladou dámu,“ odpověděla jí matka, bývalá Bridget Comfreyová.

Vesnice Zeď napjatě sledovala zápas dvou vůlí a hádala, jak to dopadne, protože Bridget Foresterové si nikdo nedovolil odporovat. Měla jazyk, který by, jak vesničané říkali, dokázal opálit barvu ze dveří chlěva a strhnout kůru z dubu. Ve vesnici se nenašel nikdo, kdo by si chtěl Bridget Foresterovou zneprátnit, a všichni říkali, že to jejich zeď začne dřív chodit, než Bridget Foresterová změní názor.

Viktorie Foresterová byla však zvyklá, že je vždycky po jejím, a pokud už všechno selhalo, utíkala se k otci, který jí nedovedl nic odepít. Ale tentokrát byla Viktorie překvapená, neboť otec souhlasil s její matkou. Prohlásil, že práce v baru u Sedmé straky je něco, co dobře vychovaná mladá dáma prostě dělat nebude. A rezolutně vysunul bradu, čímž celou záležitost ukončil.

Každý hoch ve vesnici Zeď byl do Viktorie Foresterové zamilovaný. I mnohý usedlý pán, spokojeně ženatý, s šedinami ve vousech, se na ni zahleděl, když šla ulicí, a stával se na několik okamžiků znovu chlapcem v jarých letech a s bujarým krokem.

„Povídá se, že mezi tvé obdivovatele patří sám pan Pondělek,“ řekla Louisa Thornová jednou odpoledne v jabloňovém sadu Viktorii Foresterové. Pět děvčat tam sedělo, ve větvích nejstarší jabloně v sadu i pod nimi, opíraly se o široký kmen, a když zafoukal májový vítr, padaly jim do vlasů a na rozprostřené sukně růžové lístky jako voňavý sníh. Odpolední slunce zeleně a zlatě a stříbrně prosvítalo korunami stromů.

„Pan Pondělek,“ odříkla si Viktorie pohrdavě, „má nejmíň pětáctýřicet, jestli ne víc.“ Protáhla obličej, aby naznačila, jak moc je pětáctýřicet, když vám je právě sedmnáct.

„Stejně už byl ženatý,“ řekla Cecilie Hempstocková, Louisina sestřenice. „Nikdy bych si nevzala někoho, kdo už byl ženatý. Bylo by to, jako by si člověk nechal někým zkrátit vlastního poníka,“ usoudila.

„Já osobně si zase myslím, že to je jediná výhoda toho, když si člověk bere vdovce,“ namítla Amelie Robinsonová. „Že někdo jiný mu už za vás obrousil ostré hrany, vydrezeroval ho, chcete-li tak říct. Také si myslím, že v tak pokročilém věku už by jeho chtíč mohl být dávno uspokojený a utišený, což by osvobodilo člověka od mnohých nedůstojností.“

Pod jabloňovými květy byl náhle slyšet potlačovaný výbuch chichotání.

„Ale na druhé straně,“ vmísila se do rozhovoru váhavě Lucy Pippinová, „bylo by krásné žít v tom velkém domě a mít kočár a čtyřspřeží a moci odjet na plesovou sezónu do Londýna a v létě do Bathu do lázní nebo do Brightonu koupat se v moři. I když má pan Pondělek pětáctýřicet.“ Ostatní dívky se smály a pištěly a házely po ní plné hrsti růžových květů. Ze všech nejhlasilěji pištěla a nejvíc květů házela Viktorie Foresterová.

Rovněž ve věku sedmnácti let, jen o šest měsíců starší než Viktorie, byl Tristran Thorn. Byl kdesi na půl cesty mezi chlapcem a mužem a cítil se stejně nepohodlně v každé z těchto rolí. Vypadal, jako by se skládal hlavně z loktů a ohryzku, jeho vlasy měly barvu promočené slámy a trčely neúhledně na všechny strany v úhlech sedmnáctiletých, ať je namáčel a česal sebevíc.

Byl až bolestně plachý a jak už to mívají plaší lidé ve zvyku, pokoušel se to kompenzovat tím, že se choval nemístně hlučně právě v těch nejnevhodnějších okamžicích. Většinou byl s životem spokojený - nebo tak spokojený, jak jen sedmnáctiletý mladík s životem před sebou spokojený být může. A když někdy snil, na poli nebo za stolem v zadní místnosti místního obchodu Pondělek a Brown, představoval si, jak jede vlakem až do Londýna nebo Liverpoolu, nebo jak nasedá na parník a míří přes Atlantik do Ameriky a bohatne mezi divochy v nových zemích.

Ale byly i dny, kdy vítr zavál z druhé strany zdi a přinesl s sebou vůni máty a tymiánu a červeného rybízu. V těch dnech se v ohních krbů ve vesnici rozhořovaly plameny podivných barev. Když vál tento vítr, ty nejjednodušší

přístroje - počínaje sirkami luciferkami a konče posuvnými sklíčky v lucerně - odmítaly fungovat.

V takových časech pak snil Tristran Thorn podivné, provinilé fantazie, zmatené a zvláštní: o cestách hlubokými lesy, o zachraňování princezen z paláců, o rytířích, trolech a mořských pannách. Když ho přepadly takové nálady, vyklouzl z domu, lehl si do trávy a hleděl na hvězdy.

Jen málokdo z nás lidí dneška viděl hvězdy tak, jak je vidali v oněch časech. Naše města a vesnice vyzařují do noci příliš mnoho světla. Ve Zdi však byly hvězdy rozloženy jako světy nebo myšlenky, bylo jich bezpočet jako stromů v lese nebo listů na stromě. Tristran vzhlížel k temné obloze, až nemyslel vůbec na nic, a pak se zvedl a šel zase do postele a usnul jako dřevo.

Byl to nemotorný čahoun s nadějnou budoucností, sud dynamitu, který čekal, až někdo nebo něco zapálí roznětku. Ale nikdo to neudělal, a tak o víkendech a po večerech pomáhal otci v hospodářství a během dne pracoval jako úředník u pana Browna, ve firmě Pondělek a Brown.

Pondělek a Brown vlastnili vesnický obchod. Věci denní potřeby tam mívali skladem, ale většina obchodu byla vedena na základě objednávek: vesničané vždycky přinesli panu Brownovi seznam toho, co potřebovali, od nakládaného masa po masť na ovce, od nožů na ryby po cihly komínovky. Úředník u Pondělka a Browna z toho všeho sestavil velkou objednávku, pan Pondělek pak vzal jeho seznam, zapřáhl do valníku dva velké tažné koně a vydal se do nejbližšího velkého města v hrabství. Za několik dní se vrátil s valníkem vysoko naloženým zbožím všeho druhu.

Bylo pozdní odpoledne studeného a větrného dne ke konci října, kdy, jak se pořád zdá, už už začne pršet, a nikdy neprší. Viktorie Foresterová vešla do obchodu Pondělek a Brown, v ruce držela seznam napsaný matčiným úhledným rukopisem a zazvonila na zvonek na pultu.

Když ze zadní místnosti přispěchal Tristran, zatvářila se poněkud zklamaně. „Dobrý den, slečno Foresterová.“

Usmála se upjatým úsměvem a podala Tristranovi seznam.

Stálo na něm:

1/2 libry sádla
10 plechovek sardinek
láhev houbového kečupu
5 liber rýže
plechovka melasového sirupu
2libry rozinek
láhev košenilly
libra citrónových bonbonů
malé balení výběrového kaka Rowntrees za 1 šilink
třípencová plechovka Oakeyova leštidla na nože
za 6 pencí brunšvické černi
balíček Swinbornovy želatiny
láhev leštěnky na nábytek
naběračku
devítipencový cedník na omáčku
jeden kuchyňský žebřík

Tristran seznam studoval, hledaje něco, o čem by mohl začít mluvit: nějaký konverzační gambit - jakýkoliv.

Slyšel se, jak říká: „Vypadá to, že budete mít rýžový pudink, slečno Foresterová.“ Sotva to vyslovil, věděl, že to byl špatný začátek. Viktorie našpulila své dokonalé rtíky, zamžikala šedýma očima a řekla: „Ano, Tristrane. Budeme mít rýžový pudink.“

Pak se na něho usmála a dodala: „Maminka říká, že rýžový pudink v dostatečném množství dokáže zahnat rýmu a nastuzení i další podzimní nemoci.“

„To moje matka odjakživa přísahá na tapiokový nakyp.“

Nabodl seznam na hřebík. „Většinu těch věcí můžeme dodat zítra ráno a zbytek, až se vrátí pan Pondělek, to bude začátkem příštího týdne.“

V té chvíli prudce zavanul vítr, tak silný, že rozklepal okna ve vesnici a roztočil větrné korouhve, až nerozeznaly sever od západu ani východ od jihu.

Oheň v krbu u Pondělka a Browna vybuchl a rozhořel se zelenými a šarlatovými plameny se sprškou stříbrných jisker, jaké si můžete udělat, když na uhlíky hodíte hrstku železných pilin. Ten vítr foukal od Elfie a od východu, a Tristran Thorn v sobě náhle našel odvahu, o jaké nikdy neměl tušení. „Víte, slečno Foresterová, za pár minut tady končím,“ vyhrkl. „Mohl bych vás doprovodit domů. Mám to při cestě.“ A čekal, srdce v hrdle, zatímco šedé oči Viktorie Foresterové na něho pobaveně hleděly. Po chvíli, jež mu připadala jako sto let, řekla: „Jistě.“

Tristran spěchal do bytu za obchodem a informoval pana Browna, že odchází. Pan Brown zavrčel něco co neznělo nijak přátelsky a pak Tristranovi připomněl, že když on byl mladý, nejen že musel každý večer zůstat v obchodě až do konce a všechno pozavírat, ale navíc musel spávat na podlaze za pultem s kabátem místo polštáře.

Tristran souhlasil, že má skutečně neobyčejné štěstí, popřál panu Brownovi dobrou noc, vzal z věšáku kabát a z police na klobouky svůj nový tvrděák, a vyšel na chodník, kde na něho čekala Viktorie Foresterová.

Šli vedle sebe a podzimní soumrak se pomalu měnil v temný večer. Tristran cítil ve vzduchu vzdálenou zimu - směs večerní mlhy a štiplavé temnoty a vůni spadlého listí.

Cesta ke statku Thomase Foresterova se kroutila před nimi a veliký a bílý srpek měsíce visel mezi hořícími hvězdami nad nimi.

„Viktorie,“ začal Tristran po chvíli.

„Ano, Tristrane,“ řekla Viktorie, která většinu cesty nad čímsi přemýšlela. „Považovala byste to ode mne za opovážlivé, kdybich vás políbil?“

„Ano,“ odpověděla stručně a chladně. „Za velice opovážlivé.“

„Aha,“ řekl Tristran.

Mlčky stoupali do kopce. Na jeho vrcholu se otočili a viděli pod sebou vesnici Zed', světla lamp a svíček zářící za okny, teplá žlutá světla, jež kynula a zvala, a nad sebou světla myriád hvězd, třpytících se a blikajících a žhnoucích, vzdálených a studených a početnějších, než mohl rozum zvládnout.

Tristran natáhl ruku a sevřel Viktoriinu drobnou dlaň. Nevytrhla se mu.

„Viděl jste to?“ zeptala se s pohledem upřeným daleko do krajiny.

„Nic jsem neviděl. Díval jsem se na vás.“

Viktorie se v měsíčním světle usmála.

„Jste ta nejkrásnější žena na celém světě,“ řekl Tristran z hloubi srdce.

„Ale jděte, nechte toho,“ okřikla ho Viktorie, ale okřikla ho velice něžně.

„Co jste viděla?“

„Padající hvězdu. Myslím, že to není touhle roční dobou nic neobvyklého.“

„Viky,“ zkusil to Tristran znovu, „políbíš mě?“

„Ne.“

„Když jsme byli mladší, líbala jsi mě. Políbila jsi mě pod dubem slibů, o svých patnáctých narozeninách. A loni na prvního máje, za kravínem svého otce.“

„Tehdy jsem byla jiný člověk. A nepolíbím tě, Tristrane Thorne.“

„Když mě tedy nepolíbíš,“ nenechal se odbýt Tristran, „vezmeš si mě?“

Na kopci zavládl ticho. Jen říjnový vítr šustil listím. Pak se ozval cinkavý zvuk: to se pobaveně a potěšeně smála nejkrásnější dívka na Britských ostrovech.

„Vzít si tě?“ opakovala nevěřicně. „Proč bych si tě proboha měla brát, Tristrane Thorne? Co bys mi asi mohl dát?“

„Dát? Šel bych kvůli tobě do Indie, Viktorie Foresterová, a přinesl bych ti sloní kly a perly velké jako tvůj palec a rubíny jak vlaštovčí vejce.“

Šel bych do Afriky a přinesl bych ti diamanty velikosti kriketového míčku. A našel bych pramen Nilu a pojmenoval bych ho po tobě.

Jel bych do Ameriky, do samého San Franciska, na zlatá pole, a nevrátil bych se, dokud bych tě nevyvážil zlatem. Pak bych je donesl sem a položil bych ti ho k nohám.

Šel bych daleko na sever kdyby sis to přála, zabíjel bych tam obrovské polární medvědy a pak bych ti přinesl jejich kůže.“

„To bylo docela dobré,“ zasmála se Viktorie Foresterová, „dokud ses nedostal k těm polárním medvědům. Ale stejně, můj malý příručí a hochu pro všechno, nepolíbím tě. Ani si tě nevezmu.“

Tristranovy oči planuly v měsíčním svitu. „Jel bych pro tebe do daleké Číny a ukradl bych králi pirátů džunku naloženou až po okraj jadeitem, hedvábím a opiem.“

Jel bych do Austrálie, na dno světa,“ chrлил ze sebe Tristran vášnivě, „a přivezl bych ti...“ zoufale prohrabával v paměti šestákové romány, jestli některý z hrdinů navštívil Austrálii, „klokana.“ Aspoň něco. „A opály,“ dodal. Těmi opály si byl skoro jistý.

Viktorie Foresterová mu stiskla ruku. „Co bych prosím tě dělala s klokany? No nic, měla bych jít domů, jinak budou maminka s tátou přemýšlet, co mě zdrželo, a dojdou k nějakým naprosto neopodstatněným závěrům. Protože já jsem tě nepolíbila, Tristrane Thorne.“

„Polib mě, prosím,“ žadonil. „Není na světě nic, co bych neudělal za jedno tvé políbení! Neexistuje hora, kterou bych neslezl, řeka, kterou bych nepřebrodil, poušť, kterou bych nepřešel.“

Při řeči divoce rozhazoval rukama, ukazoval na vesnici Zed' pod nimi i na noční oblohu nad nimi. V souhvězdí Orion, nízko nad východním obzorem, zazářila hvězda, zatřpytila se... a spadla.

„Za polibek a příslib tvé ruky,“ prohlásil Tristran bombasticky, „bych ti přinesl tu spadlou hvězdu.“

Roztrásl se. Měl jen tenký kabát a bylo zřejmé, že políbení nedostane. Mátl ho to. Mužní hrdinové z jeho rodokapsů a šestákových románů nikdy neměli s líbáním problémy.

„Tak jdi,“ řekla Viktorie. „A když to dokážeš, dostaneš to.“

„Cože?“

„Když mi přineseš tu hvězdu,“ řekla Viktorie, „tu, která právě spadla, ne jinou - pak tě políbím. A kdoví, co ještě udělám. Tak: teď nemusíš cestovat do Austrálie ani do Číny nebo do Afriky.“

„Cože?“ nechápal stále Tristran.

A Viktorie se zasmála, vysmekla ruku z jeho dlaně a rozběhla se z kopce k otcově usedlosti.

Tristran se rozběhl za ní. „Myslíš to doopravdy?“

„Myslím to stejně vážně jako ty všechny ty řeči o rubínech a zlatu a opálech. Co je vlastně opium?“

„Něco jako sirup proti kašli,“ vysvětlil Tristran. „Jako eukalyptus.“

„To nezní moc romanticky. No tak, neměl bys raději běžet hledat tu spadlou hvězdu? Spadla někde na východ, tamhle.“ A zase se rozesmála. „Ty hloupý obchodní pomocníčku! Neumíš nic než objednat věci na rýžový pudink.“

„A kdybich ti přinesl tu hvězdu?“ zeptal se Tristran. „Co bys mi dala? Políbení? Ruku u oltáře?“

„Cokoliv si přeješ,“ odpověděla Viktorie pobaveně.

„Přisáháš?“

Ke stavení už jim zbývalo posledních sto yardů. Okna žlutě a oranžově svítla.

„Samozřejmě,“ usmívala se Viktorie.

Pěšina ke statku byla samé bláto, vyšlapaná kravami, ovce a psy. Tristan Thorn do něho poklekl. Nic nedbal na to, že má na sobě kabát a vlněné kalhoty. „Přijímám,“ řekl vážně.

Od východu znovu zavanul vítr. „Nyní vás opustím, má paní,“ řekl Tristan Thorn. „Mám naléhavou práci tam na východě.“ Vstal, na bláto a šterk, jež se lepily na kolena kalhot a lem kabátu, se ani nepodíval a hluboce se jí uklonil. Pak smekl nový tvrdák.

Viktorie Foresterová se rozesmála. Smála se hubenému příručímu, smála se dlouho a rozkošnický a její zvonivý smích ho provázela cestou z kopce a ještě dál.

Tristan Thorn celou cestu domů běžel. Ostružiní se mu chytalo za kabát a nějaká větev mu shodila klobouk.

Bez dechu a celý potřhaný se vpotácel do kuchyně domu na Západních lukách.

„Podívej se, jak vypadáš!“ lamentovala jeho matka. „No vážně! Já to nechápu!“

Tristan se na ni nepřítomně usmál.

„Tristrane?“ obrátil se na něj otec. I v pětatřiceti byl pořád stejně vysoký a pihovatý, i když v oříškových kudrnatých vlasech se mu třeptilo pěkných pár šedivých pramínků. „Matka s tebou mluví. Copak jsi neslyšel?“

„Moc se omlouvám, otče, matko, ale dnes večer musím odejít z vesnice. Možná budu nějaký čas pryč.“

„Hlouposti a bláznovství!“ řekla Daisy Thornová. „V životě jsem neslyšela větší nesmysl.“

Ale Dunstan Thorn poznal ten pohled v synových očích. „Nechej nás chvíli o samotě, ženo.“

Ostře se na něho podívala, pak kývla. „No dobře. Ale kdo mu spraví ten kabát? To by mě tedy zajímalo.“ Vyšla z kuchyně.

Oheň v kamnech hořel stříbrnými plameny a zeleně a fialově jiskřil. „Kam chceš jít?“ zeptal se Dunstan.

„Na východ.“

Na východ. Jeho otec kývl. Existovaly dva východy - východ jako směr k sousednímu hrabství za lesem a Východ, druhá strana zdi. Dunstan Thorn bez ptaní věděl, o kterém syn mluví.

„A vrátíš se zpět?“

Tristan se doširoka usmál. „Samozřejmě.“

„No,“ řekl otec, „pak je všechno v pořádku.“ Poškrábal se na nose. „Přemýšlel jsi, jak se dostaneš přes zed?“

Tristan zavrtěl hlavou. „Určitě to zvládnu. Když bude třeba, probiju se přes strážce.“

Otec srahl čelo. „Ať tě ani nenapadne. Jak by se ti to líbilo, kdybys byl na stráži ty nebo já? Nedovolím, aby byl někdo zraněn.“ Zase si poškrábal nos. „Jdi se sbalit a polib matku na rozloučenou. Doprovodím tě do vesnice.“

Tristan si sbalil brašnu a matka mu přinesla šest červených, zralých jablek a domácí chleba a kus bílého domácího sýra. Všechno si dal do brašny. Paní Thornová se na Tristrana nedívala. Políbil ji na tvář a dal jí sbohem. Pak šel s otcem do vesnice. Tristan poprvé držel hlídku u zdi, když mu bylo šestnáct. Dostal jedinou instrukci: úkolem stráží je zabránit, aby kdokoliv vyšel mezerou ve zdi z vesnice. Jakýmkoliv způsobem ho zastavit. Pokud by to nebylo možné, pak musí strážci zavolat celou vesnici, aby jim pomohla.

Cestou ke zdi Tristan uvažoval, co asi otec zamýšlí. Možná spolu přemohou strážce. Možná je otec nějak odláká a on bude moci proklouznout... možná...

Než prošli vesnicí a dorazili k mezeře ve zdi, proběhly mu hlavou všechny možnosti. Až na tu, která nastala.

Toho večera měli stráž pan Bromios a Harold Crutchbeck. Harold byl statný mladík o několik let starší než Tristan, syn mlynáře. Pan Bromios měl černé kudrnaté vlasy, zelené oči a bílý úsměv a voněl po hroznech a hroznové šťávě a ječmeni a chmelu.

Dunstan Thorn přistoupil k panu Bromiosovi a postavil se před něho. Podupával ve večerním chladu.

„Dobry večer, pane Bromios. Dobry, Harolde,“ pozdravil je Dunstan.

„Dobry, pane Thorne,“ odpověděl Harold Crutchbeck.

„Dobry večer, Dunstane,“ přidal se pan Bromios. „Doufam, že se ti daří.“

Dunstan připustil, že ano. Pak hovořili o počasí a shodli se, že je pro zemědělce špatné a že - soudě podle množství všech možných bobulí, které na keřích dozrávají - bude studená a krutá zima. Tristan poslouchal jejich řeči a třásl se rozčilením a podrážděním, ale kousal se do jazyka a mlčel.

Konečně jeho otec řekl: „Pane Bromiosi, Harolde, myslím, že znáte mého syna, Tristrana?“ Tristan nervózně smekl klobouk.

A potom jeho otec řekl něco, čemu Tristan nerozuměl.

„Předpokládám, že oba víte, odkud přišel,“ řekl Dunstan Thorn.

Pan Bromios beze slova přikývl.

Harold Crutchbeck poznamenal, že slyšel nějaké řeči, i když člověk nesmí všemu hned věřit.

„No, tak tohle je pravda,“ řekl Dunstan. „A teď nastal čas, aby se vrátil.“

„Je tam hvězda...“ začal vysvětlovat Tristan, ale otec ho mávnutím ruky umlčel.

Pan Bromios si zammul bradu, pak si prohrábl kudrnatou hřívu. „Tak dobře.“ Odvrátil se a tiše vysvětloval Haroldovi něco, co Tristan neslyšel.

Otec mu vtiskl do dlaně něco studeného.

„Tak běž, chlapče. Běž a přines si zpátky svou hvězdu. Bůh a všichni jeho andělé nechtě tě doprovázejí.“

A pan Bromios a Harold Crutchbeck, strážci průchodu, ustoupili a nechali ho projít.

Tristan prošel mezerou mezi širokými kamennými zdmi na louku na druhé straně.

Otočil se a podíval se na tři muže zarámované průrvou. Uvažoval, proč mu tak klidně dovolili projít. Pak, s brašnou v jedné ruce a s tím předmětem, který mu otec podstrčil, v druhé, vyrazil Tristan Thorn do mírného svahu směrem k

lesům.

Jak kráčel, chlad noci slábl, a když dorazil na vrchol kopce, překvapilo ho, že na něho mezerou mezi stromy jasně svítí měsíc. Překvapilo ho to, protože měsíc přece zapadl už před hodinou. A byl dvojnásob překvapený, protože měsíc zapadal jako štíhlý, špičatý stříbrný srpek, a ten, který tu na něho svítil, byl veliký zlatý letní měsíc, zářivý a sytě zbarvený úplněk.

Ta chladivá věc v jeho dlani jednou zazvonila: bylo to křišťálové cinknutí, jako zvon v maličké skleněné katedrále.

Byla to sněženka vyrobená ze skla.

Tristanův obličej pohladil teplý vánek. Voněl jako máta peprná a listů černého rybízu a zralé červené švestky. Tristrana náhle zasáhlo vědomí úžasu z toho, co udělal. Kráčel do Elfie, šel hledat spadlou hvězdu. A neměl nejmenší představu, jak ji najde, ani co dělat, aby při tom zůstal celý a zdravý. Ohlédl se zpět a zdálo se mu, že zahlédl světla Zdi, mlhavá a třepotavá jako vzduch v horkém létě, ale přesto lákavá.

Věděl, že kdyby se otočil a šel zpět, nikdo by mu to neměl za zlé - ani otec, ani matka, dokonce i Viktorie Foresterová by se nejspíš jen usmála a nazvala by ho ubohým obchodníčkem. Možná by dodala, že hvězdy, když už jednou spadnou, se velice těžko hledají.

Zarazil se.

Pomyslel na Viktoriiny rty a na její šedé oči a na zvuk jejího smíchu. Narovnal ramena, zastrčil si křišťálovou sněženku do knoflíkové dírky kabátu. A pak, příliš nezkušený, aby se bál, příliš mladý, aby choval posvátnou bázeň k neznámu, přešel Tristan loukami, které už známe, za ně...

...a do Elfie.

KAPITOLA TŘETÍ

Ve které se setkáme s několika dalšími osobami, z nichž mnohé žijí dodnes, a které se rovněž zajímají o osud spadlé hvězdy

Stormhold nechal vytesat z vrcholku hory Huon první pán ze Stormholdu, který vládl na konci Prvního věku a na začátku Věku druhého. Následující páni na Stormholdu ho rozšiřovali, vylepšovali a podkopávali tunely, takže dnes ční původní vrch hory k nebi jako ozdobně vyřezávaný kel obrovského šedého žulového zvířete. Samotná věž tvrze sedí vysoko pod oblohou, tam, kde se scházejí bouřkové mraky, než sestoupí po svahu níž a začnou chrlit déšť, blesky a zkázu na krajinu pod sebou.

Osmdesátý první pán ze Stormholdu ležel na smrtelné posteli ve své ložnici, jež byla vytesána do špičky hory jako díra do zkaženého zubu. I v zemích za nám dobře známými poli pořád ještě existuje smrt.

Lord k sobě povolal všechny své syny. Přišli, ti, kteří dosud žili, i ti mrtví, a chvěli se ve studených žulových zdech. Shromáždili se kolem jeho postele a s úctou čekali - živí na pravé straně, mrtví na levé.

Čtyři z lordových synů byli mrtví: Sekundus, Kvintus, Kvartus a Sextus. Stáli tu nehybně, šedé postavy, nehmotné a mlčenlivé.

Trí synové dosud žili: Primus, Tercius a Septimus. Stáli vážně a jaksi rozpačitě na pravé straně pokoje, přeshlapovali z nohy na nohu, škrábali se na nosech a na tvářích, jako by je mlčenlivý klid mrtvých bratří zahanboval. Na své mrtvé sourozence ani nepohlédli. Chovali se - jak jen uměli - jako by oni a otec byli jediní v té chladné místnosti s velkými otvory vytesanými v žulové zdi, kterými dovnitř vály ledové větry. Jejich otec se už nikdy nedozví, jestli to bylo proto, že mrtvé bratry vidět nemohli, nebo jestli z pocitu viny, strachu z duchů nebo z odhalení předstírali, že je nevidí. Neboť to oni je zabili (každý jednoho, s výjimkou Septima, který vraždil dvakrát: Kvinta otrávil pokrmem z kořeněných úhořů a Sexta, poté, co zavrhl uměleckou dokonalost a rozhodl se pro efektivnost a fyzikální zákony, jednoduše shodil jednou v noci, když obdivovali nádhernou blesků a hromobití, z útesu).

Osmdesátý první lord ještě donedávna ve skrytu duše doufal, že než nastane jeho konec, bude ze sedmi synů už šest mrtvých a naživu zbude jen jediný. Ten by pak byl osmdesátým druhým pánem ze Stormholdu a vládcem Vysokých útesů. Koneckonců, přesně tak získal tehdy před sedmi sty lety titul i on.

Jenomže dnešní mládež je celá jakási nedomrlá, bez ambicí a elánu, žádná verva a energie jako za jeho mládí...

Někdo něco říkal. Přinutil se soustředit pozornost.

„Otče,“ opakoval Primus hlubokým dunivým hlasem. „Jsme tady všichni. Co od nás chceš?“

Stařec se na něho zahleděl. S děsivým sipáním vtáhl do plic řídký mrazivý vzduch a pak pronesl vysokým hlasem, chladným jako žula kolem: „Umírám. Můj čas se brzy uzavře a vy odnesete mé ostatky hluboko do nitra hory, do Sině předků a uložíte je - mne - do jednaosmdesáté dutiny, k níž dojdete - nebo prostě do první prázdné, kterou naleznete - a tam mě necháte. Pokud tak neučiníte, jeden každý z vás bude proklet a věž Stormholdu se vyvrátí a zhroutí se.“

Trí žijící synové mlčeli. Skupinkou čtyř mrtvých synů prolétlo tiché povzdechnutí: snad lítost nad tím, že jejich pozůstatky rozklovali orli nebo je odnesla divoká řeka dolů přes vodopády až do dalekého moře. Žádný z nich nespočinul v Sině předků.

„Tak. A teď k problému nástupnictví.“ Hlas lorda ze Stormholdu hvízdal a sípal jako vzduch vytláčený z děravých měchů varhan. Synové zvedli hlavy: Primus, nejstarší, s bílými vlasy a mohutným vousem, s orlím nosem a se šedýma očima, se zatvářil vyčkávavě, Tercius, se zlatorudým vousem a žlutohnědýma očima, se díval nejistě, Septimus, vysoký muž, který nejen svými černými vousy připomínal vránu, měl tvář bez výrazu, jako ostatně vždycky.

„Prime. Jdi k oknu.“

Primus přistoupil k otvoru ve skalní stěně a vyhlédl ven.

„Co vidíš?“

„Nic, pane. Noční oblohu nad námi a mraky pod námi.“

Stařec se zachvěl, přestože jej přikrývala kožešina ze skalního medvěda.

„Tercie. Jdi k oknu. Co vidíš ty?“

„Nic, otče. Je to tak, jak řekl Primus. Nad námi visí večerní obloha, má temně fialovou barvu a mraky pod námi jsou koberec přikrývací svět. Jsou šedivé a svíjejí se.“

Starcovy oči se podobaly šíleným očím dravého ptáka. „Septime. Ty. Jdi k oknu.“

Septimus přešel k oknu a postavil se poblíž, byť ne úplně blízko, svých bratrů.

„A ty? Co vidíš ty?“

Pohlédl do otvoru. Do tváře mu šlehal ledový vítr, až ho oči pálily a slzely. Na temně modrém noci se chvěla jediná hvězda.

„Vidím hvězdu, otče.“

„Áách,“ zachroptěl osmdesátý první lord. „Přeneste mě k oknu.“ Čtyři mrtví synové smutně přihlíželi, když ho ti tři žijící nesli. Starý muž stál, nebo téměř stál, opíraje se těžce o široká ramena svých potomků, a hleděl do olověného nebe. Jeho hubené prsty s opuchlými kotníky zápasily s topasem, který mu visel na těžkém stříbrném řetězu kolem krku. Řetěz se v jejich sevření rozdělil jako pavučina. Lord tiskl topas v pěsti a konce stříbrného řetězu se houpaly ve větru.

Mrtví páni ze Stormholdu si mezi sebou šeptali hlasy znějícími jako padání sněhových vloček. Ten topas, to byla Moc Stormholdu. Kdo jej bude nosit, bude pánem na Stormholdu, pokud v jeho žilách koluje stormholdská krev. Kterému ze zbývajících synů dá osmdesátý první lord kámen?

Žijící synové neřikali nic, ale dívali se - jak už víme - vyčkávavě, nejistě a bez výrazu (ale byla to klamná bezvýraznost, prázdnota kamenné stěny, u níž si až v polovině výstupu uvědomíte, že na ni nelze vyšplhat, ale to už není cesty zpět). Stařec se narovnal a stál sám, vysoký a vzpřímený. Na okamžik to byl opět pán ze Stormholdu, který porazil skřety ze severu v bitvě u Craglandské skály, pán ze Stormholdu, který zplodil se třemi manželkami osm dětí - z toho sedm chlapců, pán ze Stormholdu, který v souboji zabil tři ze svých čtyř bratrů, přestože mu tou dobou ještě nebylo ani dvacet let a přestože jeho nejstarší bratr byl téměř pětkrát starší a byl to udatný a slavný válečník. A tento muž teď pozvedl topas a pronesl prastarým a dávno neužívaným jazykem čtyři slova, slova, jež visela ve vzduchu jako úder mohutného bronzového gongu.

Pak vyhodil kámen do výšky. Živí bratři zprudka vydechli, když vylétl nad mraky. Dosáhl bodu, který všichni považovali za zenit jeho dráhy - a pak, navzdory logice, stoupal dál.

Na noční obloze tou dobou zářilo už mnoho hvězd.

„Tomu, kdož nalezne a přinese tento kámen, v němž spočívá Moc Stormholdu, odkazují své požehnání a vládu nad Stormholdem a nad vším jeho územím,“ řekl osmdesátý první lord. S každým slovem ztrácel jeho hlas na síle, až nakonec zase zněl jako šepot starého, velice starého muže, jako vítr hvízdající opuštěným domem.

Bratři, ti živí i ti mrtví, nedokázali odtrhnout zrak z kamene. Padal vzhůru k nebi, až se ztratil z dohledu.

„Máme snad nachytat orly a navléci jim postroje, aby nás vynesly do nebe?“ zeptal se Tercius zmateně a roztrpčeně zároveň.

Otec neodpověděl. Poslední zbytky denního světla zmizely a nad pevností zářily hvězdy, nespočitatelné ve své nádheře.

Jedna z nich spadla.

Tercius měl dojem, ne, nebyl si jist, ale zdálo se mu, že to byla ta první hvězda večera, ta, jíž si jako první povšiml Septimus.

Hvězda prolétla jako záblesk světla noční oblohou a spadla kamsi na jihozápad od nich.

„Tam,“ zašeptal osmdesátý první lord. Svezl se na kamennou podlahu ložnice a vydechl naposled.

Primus si s pohledem na zhroutčenou věc u svých nohou zamnul bradu. „Mám sto chutí vyhodit mrtvolu toho starého parchanta z okna. Co to, k čertu, žvanil?“

„Raději to nedělej,“ namítal Tercius. „Nerad bych byl svědkem toho, jak se Stormhold zřítí. Ani nijak zvlášť netoužím přivolaávat kletbu na svou hlavu - vy snad ano? Raději ho prostě odnesme do Síně předků.“

Primus zvedl otcovo tělo a položil je zpět na kožešinové lože. „Oznámíme lidem, že zemřel.“

Čtyři mrtví bratři se shlukli u okna kolem Septima.

„Na co asi teď myslíš?“ zeptal se Kvintus Sexta.

„Přemýšlím, kam asi ten kámen spadl a jak by se k němu dostal první,“ řekl Sextus. Vzpomněl si přitom na svůj pád ze skal a do věčnosti.

„V to taky, sakra, doufám,“ řekl bývalý osmdesátý první pán Stormholdu svým čtyřem mrtvým synům. Ale ti tři, kteří ještě mrtví nebyli, vůbec nic neslyšeli.

Na otázku: „Jak velká je Elfie?“ neexistuje jednoduchá odpověď.

Koneckonců, Elfie není jedna země, jedno knížectví nebo panství. Mapy Elfie jsou nespolehlivé a nedá se jim vždy věřit.

O králich a královnách Elfie mluvíme asi tak, jako mluvíme o králich a královnách Anglie. Ale Elfie je větší než Anglie, stejně jako je větší než svět. (Neboť už od úsvitu dějin se každá země, která byla vytlačena z mapy světa badateli a odvážlivci, jež se vydali na cesty a prokázali, že taková země neexistuje, uchyluje do Elfie. Takže dnes, kdy o ní píšeme, je to skutečně rozlehlé místo, se všemi možnými typy klimatu a krajin.) Zde, skutečně, jsou draci. Také gryfové, wivernové, hippogryfové, bazilišci a hydry. Jsou tam i všemožná známá zvířata, kočky přítulné i blazeované, psi

stateční i zbabělí, vlci, lišky, orli a medvědi.

Uprostřed lesa tak hustého a hlubokého, že to byl téměř prales, stál nevelký dřevěný domek - spíše chatrč - s mezerami mezi trámy vymazanými šedým jílem a s doškovou střechou. Vyhlížel velice nevlnivě. Před chatrčí seděl v kleci na bidýlku žlutý ptáček. Nezpíval, seděl smutně a tiše. Peří měl načepýřené a bez lesku. Dveře domku, kdysi bílé, už skoro úplně oprýskaly.

Uvnitř byla jediná místnost. Z trámů viselo vedle seschlé mršiny krokodýla uzené maso a klobásy. Ve velkém krbu čouhal oheň z rašeliny a kouř unikal komínem vysoko ve střeše. Na třech postelích byly tři přikrývky. Jedna postel byla velká a stará, ty druhé dvě jen o málo pohodlnější než vojenské lehátka.

V druhém rohu bylo kuchařské náčiní a velká dřevěná klec, teď zrovna prázdná. Okna byla tak špinavá, že jimi nebylo vidět, a na všem ležela tlustá vrstva mastné špíny.

Jedinou věcí, jež byla v tom domě čistá, bylo zrcadlo z černého skla opřené o jednu ze stěn. Bylo to velké zrcadlo - vysoké jako vzrostlý muž, široké jako kostelní dveře.

Ten dům patřil třem stařenám. Střídaly se ve všem, co se v domě dělo: střídavě spaly ve velké posteli, střídavě vařily, střídavě kladly pasti na drobnou zvěř, vytahovaly vodu z hluboké studny za domem.

Mluvily jen málo. V domku byly ještě další tři ženy. Ty byly štíhlé, tmavé a veselé. Síň, již obývaly, byla mnohokrát větší než chatrč sama. Podlahu měla z onyxu a sloupky v ní byly z obsidiánu. Za sloupovým byl velký dvůr bez střechy, nad nímž svítily z noční oblohy hvězdy. Uprostřed dvora zvonivě zpívala fontána. Její voda tryskala ze sochy mořské panny stojící u vytržení s otevřenými ústy. Právě z nich prýštila čistá, černá voda a padala do jezírka dole, kde rozmazávala a rozjiskřovala světlo hvězd.

Ty tři ženy a jejich sál byly v tom černém zrcadle.

Ty tři stařeny byly Lilim - královna čarodějnice -samojediná uprostřed lesa.

Tři v zrcadle byly také Lilim: avšak zda byly následnicemi těch stařen, nebo zda skutečný byl jen ten domek v lese, či opravdu někde v černé síni s fontánou v podobě mořské panny žily Lilim a naslouchaly zpěvu vody pod dvorem z hvězd, to nikdo jistě nevěděl. A nikdo jiný než Lilim to nemohl říct.

Toho dne přišla jedna z čarodějnic z lesa domů. V ruce nesla lasičku s krvavou skvrnou na hrdle. Položila ji na zaprášené kuchyňské prkénko a vzala ostrý nůž. Nařízla kůži kolem předních a zadních nohou a na krku. Pak stáhla špinavou rukou ze zvířete kůži, jako když svléká dítě z pyžama, a hodila tu svlečenou věc na dřevěný špalek.

„Vnitřnosti?“ zeptala se chraptivým hlasem.

První stařena uchopila lasičku za hlavu a rozřízla jí břicho. Vnitřnosti vypadly na stůl, červené a nafialovělé a namodralé. Na zaprášeném dřevě se třpytily jako drahokamy. Žena zaječela: „Rychle sem! Pospěšte!“

Pak opatrně píchla do vnitřností nožem a znovu vyjekla.

Čarodějnice v houpací židli se pomalu zvedla. (V zrcadle se jedna z tmavých žen protáhla a vstala ze svého lehátka.) Poslední ze stařen se právě vracela ze dvora. Rychlými cupitavými kroky vběhla do stavení.

„Co je? Co se děje?“

(V zrcadle se třetí mladá žena připojila ke druhým dvěma. Měla drobná vyzývavá ňadra a černé oči.)

„Podívejte se,“ ukazovala první stařena nožem.

Jejich oči měly bezbarvou šed' stáří. Všechny mžouraly na orgány na stole.

„Konečně,“ řekla jedna z nich.

„Bylo na čase,“ dodala druhá.

„Tak co, která z nás to najde?“ zeptala se třetí.

Všechny tři zavřely oči a tři staré ruce hrábly do vnitřností.

Jedna dlaň se otevřela. „Já mám ledvinu.“

„Já její játra.“

Třetí dlaň se otevřela. Patřila nejstarší z Lilim. „Mám její srdce, řekla vítězně.

„Jak se tam dostaneš?“

„V našem starém kočáře taženém tím, co potkám na rozcestí.“

„Budeš potřebovat nějaké roky.“

Nejstarší přikývla.

Nejmladší, ta, co předtím přišla ze dvora, šla k vysokému rozviklanému prádelníku a sehnula se. Z nejspodnější zásuvky vytáhla zrezivělou plechovou krabici a donesla ji na stůl k sestrám. Krabice byla převázaná třemi kousky starého motouzu. Na každém byl jiný uzel. Každá z žen rozvázala svůj provázek. Ta, která krabici přinesla, ji pak otevřela.

Na dně se cosi zlatě blýskalo.

„Moc z ní už nezbyvá,“ povzdechla si nejmladší z Lilim, jež byla stará, už když les, v němž žily, byl ještě pod mořem.

„Pak je dobře, že jsme našly novou, ne?“ řekla jedovatě nejstarší a vrazila kostnatou ruku do krabice. Coś zlatavého se před ní snažilo uniknout, ale chytila tu mrskající se třpytivou věc, otevřela ústa a vložila si ji do nich.

(Ze zrcadla upřeně hleděly tři ženy.)

Nitra všech věcí se zachvěla a roztřásla hrůzou.

(Nyní se z černého zrcadla dívaly ženy dvě.)

V chalupě hleděly dvě staré ženy se závisť i nadějí ve tvářích na vysokou hezkou ženu s černými vlasy, tmavýma očima a rudými rty.

„Páni,“ řekla, „tady je ale špíny.“ Přešla k posteli. Vedle ní stála velká dřevěná truhlice přikrytá vybledlým gobelínem. Odhrnula gobelín, otevřela truhlu a začala ji prohledávat.

„Tady jsi,“ vytáhla jasně červenou kytlici. Hodila ji na postel a pak ze sebe rychle strhala hadry, které nosila jako

stařena.

Obě sestry hladově pozorovaly její nahé tělo.

„Až se vrátím s jejím srdcem, budeme mít spoustu let pro všechny tři,“ řekla a s odporem se dívala na vousaté brady a zapadlé oči sester. Na ruku si navlékla červený náramek v podobě hádka s ocasem v zubech.

„Hvězda,“ řekla jedna ze sester.

„Hvězda,“ opakovala po ní druhá.

„Přesně tak,“ řekla královna čarodějnice a položila si na hlavu stříbrnou čelenku. „První za dvě stě let. A já ji přinesu. Pro nás.“ Přejela si šarlatové rty temně červeným jazykem.

„Spadlou hvězdou,“ řekla.

Na holině u jezera byla noc a obloha byla posetá nesčetnými hvězdami.

Světlušky se típyly na listech jilmů a v kapradí a lískách, blikaly a zhasínaly jako světla neznámých a dalekých měst. V potoce, který přiváděl do jezírka vodu, šplouchala vydra. Lasiččí rodina se obezřetně blížila klikatými pěšinkami k vodě napít. Polní myšák našel spadlý lískový oříšek a začal rozkousávat tvrdou skořápku ostrými, neustále dorůstajícími zuby. Ne proto, že by měl hlad, nýbrž proto, že to byl začarovaný princ, který nemohl získat zpět ztracenou podobu, dokud nekousne do Ořechu moudrosti. Avšak díky svému rozčilení přestal být obezřetný a stín, jenž náhle zakryl měsíční světlo, jej pozdě varoval před velkou šedou sovou, která ho uchopila ostrými drápy a zase se vznesla do noci. Myšák upustil ořech. Ten spadl do potoka a voda ho odnesla pryč, rovnou do tlamy velkého lososa. Sova zatím na několik polknutí myš pozřela. Jen ocásek jí zůstal viset ze zobáku, jako tkanička do bot. V hájku dole cosi funělo a chrochtalo - jezevec - pomyslela si sova (neboť i ona byla zakletá a pravou podobu mohla získat jen tehdy, jestliže sežere myš, jež snědla Ořech moudrosti) - nebo možná medvěd.

Listy si šuměly, voda si zurčela. A pak náhle zalila louku záře přicházející odkudsi shora. Oslnivé bílé světlo. Blížilo se a bylo jasnější a jasnější. Sova je viděla, jak se odráželo na hladině, blyskavou, zářivou věc z čistého světla, tak jasnou, že raději odlétla na druhou stranu lesa. Zvířata se kolem sebe zděšeně rozhlížela.

Zpočátku nebylo světlo na obloze větší než měsíc, pak se zdálo větší, mnohonásobně větší a celý háj se chvěl a trásl a všechna zvířata tajila dech. Světlušky svítily silněji než kdy dřív ve svém životě, přesvědčeny, že toto konečně je láska. Ale zbytečně...

A potom-

Ozvalo se prasknutí ostré jako výstřel a světlo, jež zalévalo údolí, bylo pryč.

Nebo skoro pryč. Z hlubin lískového houští pulzovala matná záře. Jako by se tam típyl malý hvězdný oblak.

Ozval se hlas. Vysoký, jasný ženský hlas, který řekl: „Au,“ a pak velice tiše dodal, „sakra,“ a potom ještě jednou zopakoval, „au“.

Pak už neřekl vůbec nic. A na louce zavládlo ticho.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Dostanu se tam při světle svíce?

S každým krokem, který Tristran udělal, říjen ustupoval. Měl pocit, jako by kráčel do léta. Lesem vedla pěšina s vysokým živým plotem po jedné straně. Šel stále po ní. Vysoko nad ním blikaly a třepetaly se hvězdy, letní měsíc žlutozlatě zářil - jako zralé obilí. V jeho svitu viděl Tristran rozkvetlé šípkové růže.

Začínala ho zmáhat dřímota. Nějaký čas se bránil, ale nakonec svlékl kabát a položil svou brašnu do trávy - velkou koženou brašnu, jaká byla ve dvacátých letech známá jako Gladstonův vak - pak ulehl, položil si na ní hlavu a přikryl se kabátem. Hleděl vzhůru na zářící hvězdy: připadaly mu jako tanečnice, vznešené a půvabné, vířící v tanci složitém až k nekonečnosti. Zdálo se mu, že vidí jejich hvězdné tváře. Byly blede a něžně se usmívaly. Snad proto, že tam nahoře nad světem už strávily tolik času pozorováním lidského klopotění, radostí i trápení, že se nemohly ubránit úsměvu pokaždé, když další z lidíček tam dole uvěřil, že je středem svého světa, jak všichni věříváme.

A pak Tristran pochopil, že sní, i vešel do své ložnice, jež byla zároveň školní třídou. Zdi: a paní Cherryová klepala na tabuli a napomínala je všechny, aby se ztišili, a Tristran pohlédl na svou břidlicovou tabulku pod lavicí, neboť chtěl vědět, o čem se budou učit. Jenže nedokázal přečíst, co si tam předtím napsal. Potom paní Cherryová (která se tak velice podobala jeho matce, až Tristrana překvapilo, jak se mohlo stát, že si nikdy dřív neuvědomil, že jsou jedna a tatáž osoba) vyzvala Tristrana, aby třídě zopakoval posloupnost všech králů a královen Anglie...

„Sím vo prominutí,“ ozval se mu u ucha chraplavý hlas, „nemoh byste si to nechat zdát kapánek tišejc? Vaše sny se cpou do mého snění, a jestli mi něco nejde, jsou to letopočty. Vilém Vobyvatel tisíc šestašedesát, to si ještě pamatuju, ale nevím, k čemu je to dobrý.“

„Mm?“ zabručel Tristran.

„Tak bych prosil tišejc,“ opakoval ten hlas. „Kdyby vám to nevadilo.“

„Promiňte,“ řekl Tristran a jeho další sny už byly jen o tmě.

„Snídaně,“ ozvalo se mu u ucha. „Žampióny na másle, s divokým česnekem.“

Tristran otevřel oči: šípkovým keřem prosvítaly sluneční paprsky a zeleně a zlatě kropily trávu. Così božsky vonělo. Vedle něho ležel plechový kastrůlek.

„Nejní to žádná sláva,“ říkal ten hlas. „Vobyčejný venkovský jídlo, jo, chudý jídlo. Žádná nóbl pochoutka, nic královského, ale našinec si považuje i žampiónu.“

Tristran zamžikal a natáhl ruku do nádoby. Palcem a ukazovákem uchopil velkou houbu a přivoněl k ní. Byla horká a

voňavá. Opatrně si kousl a cítil, jak mu lahodná šťáva zaplavuje ústa. V životě nejedl nic tak dobrého. Když dožvýkal a polkl, řekl to nahlas.

„To je od vás velice hezké,“ radovala se drobná postavička na druhé straně ohýnku, který si praskal a čmoudil v ranním vzduchu. „Vopravdu hezké. Ale vy to víte a já to taky vím, že jsou to jenom smažený žampiony, nic noblfajnového...“

„Mohl bych dostat ještě?“ Tristran si náhle uvědomil, že má příšerný hlad: někdy se to stává, když si člověk jídla jen uždívne.

„To vy jenom tak ze zdvořilosti, že jo?“ opáčila postavička v klobouku s širokou obrubou a velkým plandavém kabátě. „Mohl bych dostat ještě? řeknete si jako by to byla křepelčí vajíčka a uzená gazela s lanežema, a ne vobyčejná houba, co chutná jako tejden stará chciplina a kočka by se toho nedotkla. Tak, tak, zdvořilost.“

„Ale já bych opravdu, na mou duši chtěl ještě,“ ujist'oval ho Tristran. „Pokud by vás to příliš neobtěžovalo.“

Mužik - byl-li to muž, což se Tristranovi zdálo dost nepravděpodobné - si smutně povzdychl a sáhl nožem do pánve prskající na ohni. Pak mrskl do Tristranova kastrůlku dva velké žampiony.

Tristran si na ně chvíli foukal a pak je jen tak rukama snědl.

„Jen se na sebe podívejte,“ řečnila ta mrňavá chlupatá osůbka a v hlase se jí mísila pýcha se smutkem, „cpete se houbama, jako by vám ch'utnaly a jako byste v ústech necítil piliny a pelyněk.“

Tristran si olizoval prsty a při tom ujist'oval svého hostitele, že to byly ty nejchutnější žampiony, jaké kdy měl tu čest jíst.

„To říkáte teď,“ pravil hostitel s chmurným potěšením, „ale za hodinu budete mluvit jinak. Vsadím se, že se vám to v břiše popere, jako se poprala ta prodavačka ryb se svým mládcem kvůli mořské panně. Bylo to slyšet z Garamondy až na Stormhold! Ta ale používala slova! Dočista mi z toho uši zmodraly, věřte nebo ne.“ Zhluboka si povzdechl. „Když už je řeč vo outrobách,“ ztišil hlas, „musím těm svejmu ulevit tamdle za stromem. Mohl byste mi prokázat laskavost a dohlídnout mi zatím na můj ranec? Byl bych vám moc povděčnej.“

„Jistě, rád,“ řekl Tristran zdvořile.

Chlupatý mužik zmizel za dubem. Chvilí se ozývalo hekání, pak se Tristranův nový přítel znovu objevil a pusa se mu zase rozjela: „A je to. Znal jsem jednoho chlápka, v Paplagonii to bylo, a ten každý ráno polknul živého hada. Říkal, že má aspoň jistotu, že nic horšího už se mu ten den nemůže přihodit. Samozřejmě, než ho pověsili, dali mu sníst mísu chlupatejch stonožek, tak nevím, jestli to jeho tvrzení nebylo kapánek ukvapený.“

Tristran se omluvil. Ulevil si za stejným dubem, vedle hromádky trusu, který rozhodně nebyl lidského původu. Podobal se spíš srnčím nebo zaječím bobkům.

„Jmenuji se Tristran Thorn,“ představil se Tristran po návratu. Jeho snídaňový společník už měl sbaleno - oheň, pánev, kastrůlky - všechno zmizelo v ranci.

Sundal klobouk, přitiskl si ho k hrudi a vzhlédl k Tristranovi. „Jsem uhranut.“ Poklepal na bok svého rance. Bylo tam napsáno: UHRANUT, OKOUZLEN, OČAROVÁN, SPOUTÁN MAGIÍ. „Kdysi jsem býval spoután magií,“ přiznal se, „ale víte, jak to s podobnými věcmi chodí.“

S tím vyrazil pěšinou dál. Tristran se rozběhl za ním. „Hej! Poslyšte!“ volal. „Zpomalte trochu, prosím!“ Neboť navzdory obrovskému ranci (tak asi vypadalo křesťanovo břímě v Cestě poutníkův, což byla kniha, z níž jim paní Cherryová každé pondělí předčítala a při tom nikdy neopomněla podotknout, že ji sice napsal dráteník, ale přes to všechno je to velmi moudrá kniha) před ním ten mužíček - Uhranut? Že by to bylo jméno? - kmital rychleji než veverka ve větvích.

Stvoření se v mžiku rozběhlo po cestičce zpátky. „Náký potíže?“

„Nestačím vám,“ přiznal Tristran. „Jdete hrozně rychle.“

Chlupatý mužik zvolnil krok. „To mi je líto,“ omlouval se, když za ním Tristran klopýtal. „Jsem pořád sám, tak se nedivte, že už jsem si zvyk na svý tempo.“

Kráčeli bok po boku zelenavým a zlatým přisvitem slunce jež se prodíralo mezi listovím. Takové světlo je typické pro jaro a Tristran uvažoval, jestli snad nenechává léto za sebou, stejně jako tomu bylo s říjnem. Čas od času poznamenal něco o barevném záblesku na stromě nebo v keři a mužíček odpověděl něco jako: „Ledňáček. Říkávalo se mu pan Halkyón, pěkný pták,“ nebo „kolibřík, pije nektar z květů, lítá na místě,“ nebo „stehlík, ti se drží zpovzdálle, ale moc je nezkoumejte, jinak jste v maléru, jsou to prevítí.“

Kolem poledne se posadili u potůčku. Tristran vylovil z brašny chleba, červená šťavnatá jablka a kolo sýra - tvrdého, štiplavého a drobivého - jež mu matka připravila. Mužíček se sice na sýr díval podezíravě, ale slupnul ho v mžiku. Pečlivě olízal z prstů všechny drobčky chleba a pak hlučně chroupal jablko. Po obědě nabral z potoka vodu do kotlíku a uvařil čaj.

„Co kdybyste mi pověděl, kam máte namířeno?“ zeptal se, když spokojeně popíjeli čaj.

Tristran chvíli uvažoval, a pak se přece jen svěřil: „Pocházím z vesnice Zed'. V ní žije jedna dívka, jmenuje se Viktorie Foresterová. V celém světě jí nenajdete rovnou. A jí, jenom jí jediné jsem dal své srdce. Její tvář se-“

„Skládá z vobyčejlejších součástí?“ skočil mu do řeči mužik. „Oči? Nos? Zuby? Jako normálně?“

„Samozřejmě.“

„Tak to můžete přeskočit,“ ujistil Tristrana chlupatý mužik. „Myslete si, že jste to všechno řekl. Tak co za zatracenou pitomost si ta vaše slečinka vymyslela, že máte udělat?“

Tristran odložil dřevěný šálek do trávy a uraženě se zvedl.

„Proč,“ zeptal se tónem, v němž nechal zaznít po vznešenost a opovržení, „proč si hned myslíte, že by mne má milovaná mohla poslat na cestu kvůli nějaké hlouposti?“

Mužik na něj pohlédl korálkovými očima. „Protože to je jediný důvod, pro který je mládenec jako ty schopen udělat

tu zatracenou pitomost, že překročí hranice Elfie. Z vašich krajů sem k nám přicházejí jenom básníci, zamilovaní a blázni. A ty zrovna jako básník moc nevypadáš a jsi - promiň, že to říkám, mládenče, ale je to pravda - obyčejnej jako drobký sýra. Takže jestli se moc nemejlím, musí v tom vězet láska.“

„Protože,“ prohlásil Tristan, „každý zamilovaný je srdcem blázen a hlavou básník.“

„Vopravdu?“ podivil se mužíček. „Ničeho takovýho jsem si nevšiml. Takže je v tom přece jen krásná slečna. Poslala tě sem hledat bohatství? Svýho času to bejvalo velice populární. Pořád se tu potulovali nejružnější mladíci a slídili po zlatejch pokladech, který nějaký ubohej drak nebo lidožravec obr shromažďoval celý století.“

„Ne. Nejde mi o bohatství. Spíš je to takový slib, který jsem dal. Té slečně, o které jsem se zmínil. Já... povídali jsme si a já jsem jí sliboval spoustu věcí a pak jsme viděli tu padající hvězdu, tak jsem slíbil, že jí ji přinesu. Spadla...“ mávl rukou směrem k horskému hřebenu v místech, kde obecně vychází slunce, „...tamhle.“

Jeho společník se poškrábal na bradě. Nebo snad na čenichu? Klidně to mohl být čenich. „Víš, co bych udělal na tvým místě?“

„Ne,“ řekl Tristan a zvedla se v něm naděje, „copak?“

Mužíček si utřel nos. „Řekl bych jí, ať se jde vycpat, a pak bych se sebral a našel bych si takovou, co by mě políbila bez toho, abych jí za to musel shánět modrý z nebe. A neříkej, že takovou nenajdeš. Tam, odkud přicházíš, nemůžeš ani mrsknout pěstí, abys nějakou takovou netrefil.“

„Žádná jiná neexistuje,“ prohlásil Tristan přesvědčeně.

Mužik si pohrdlivě odfrkl. Sbalili si věci a šli společně dál.

„Myslíš to doopravdy? S tou spadlou hvězdou?“

„Ano,“ řekl Tristan.

„No, jestli ti můžu poradit, moc bych to neroztruboval,“ odpověděl mužik. „Jsou tu takoví, co je podobný informace moc zajímaj. Radši ani nemukej. Ale taky nikdy nelži.“

„Co mám tedy říkat?“

„No, třeba... když se někdo zeptá, vodkud' jsi přišel, moh' bys říct 'vodtamtud zezadu', a když budou chtít vědět, kam jdeš, řekni 'tamhle dopředu'.“

„Aha.“

Pěšina byla stále nezřetelnější. Začal pofukovat studený vítr. Tristan se otřásl zimou. Pěšina je vedla do šedivého lesa neduživých, bledých břízek.

„Myslíte, že je to ještě daleko? K té hvězdě?“

„Kolik mil je do Babylonu?“ zeptal se mužíček řečnický. „Tendle les tu nebyl, když jsem tudyma šel naposled,“ dodal.

„Kolik mil je do Babylonu,“ recitoval si Tristan do kroku v šedém lese.

„Šestkrát deset a ještě pět.

Dorazím tam, než zhasne svíčka?

Ano, tam a také zpět.

Rychle si vyskoč na koníčka,

a budeš tam, než zhasne svíčka.“

„To je vona,“ zvolal chlupatý mužíček a pokyvoval hlavou ze strany na stranu, jako by přemýšlel nebo byl nervózní.

„Je to jen dětská říkanka,“ smál se Tristan.

„Jen říkanka...? Propáníčka, na týdle straně zdi jsou tací, kteří za takový kouzlo klidně zaplatili sedmi lety pořádný dřiny! A tam, odkud' jdeš, je mumláte miminům spolu s 'Halí-beli' nebo 'Hajej dadej' a vůbec vás při tom nenapadne... Je ti zima, mládenče?“

„A víte, že ano? Teď, když jste se o tom zmínil, opravdu je mi zima.“

„Rozhlídní se. Vidíš nějakou cestu?“

Tristan zamžikal. Ten šedivý les vysál všechno světlo, barvu a vzdálenost. Myslel si, že jdou po pěšině, ale když se ji teď snažil vysledovat, zamíhotala se a zmizela, jako optický klam. Považoval tam ten strom a tam ten strom a tam ten balvan za vyznačení stezky... ale žádná stezka tam nebyla, jen jakási mlha, přítí a bledé stromy. „A sme v tom až po uši,“ řekl mužíček přidušeným hlasem.

„Co kdybychom zkusili utíkat?“ Tristan si sundal buřinku a držel ji před sebou.

Mužíček zavrtěl hlavou. „To nemá smysl. Vlezli jsme do pasti a i kdybysme utíkali s větrem vo závod, pořád budeme v ní.“ Popošel k nejbližšímu stromu, vysokému, bledému březovému kmeni a prudce do něho kopl. Spadlo trochu suchého listí a pak se z větví skulilo cosi bílého. Vydávalo to suchý šeptavý zvuk.

Tristan se k tomu přiblížil a sklonil. Byla to ptačí kostra, čistá, bílá a suchá.

Mužik se roztrásl. „Mohli bysme se u někoho schovat,“ řekl Tristanovi, „ale nejní tu nikdo, u koho bysme se mohli ukrýj abysme na tom byli líp, než jsme teď... Uletět taky nemůžeme, jak tak koukám na tohle.“ Postrčil kostřičku tlapkou. „A vy lidi vodtamtad' se ani neumíte zavrtávat do země - ne že by to k něčemu bylo...“

„Co kdybychom se ozbrojili?“

„Vozbrojili?“

„Než přijdou.“

„Než přijdou. Dyť voni jsou pořád tady, ty hlavo skopová. Ty stromy to jsou. Jsme v mrtvém lese.“

„V mrtvém lese?“

„Je to moje chyba - měl jsem se pořádně dívat, kam jdeme. Teď už tu svou hvězdu nedostaneš. A já své zboží taky neprodám. Jednoho krásnýho dne nějaký další zbloudilý trouba najde naše kostry, vobraný doběla. Achjo.“

Tristan se rozhlédl. V šeru se mu zdálo, jako by se stromy shlukovaly blíž k nim, i když nedokázal rozeznat žádný pohyb. Přemýšlel, jestli si mužíček snad nedělá legraci, nebo nemá příliš bujnou fantazii.

Vtom ho něco štíplo do levé ruky. Plácl po tom a čekal, že uvidí nějaký hmyz. Spatřil však jen světle žlutý list. Padal s šustěním k zemi. Po hřbetu ruky mu stékal čůrek krve. Okolo šeptal les.

„Můžeme vůbec něco dělat?“ zeptal se Tristan.

„Nic mě nenapadá. Kdybysme jen našli tu správnou pěšinu... ani mrtvý les nedokáže zničit vopravdovou cestu. Umí ji před námi schovat, umí nás z ní odlákat...“ Mužiček pokrčil rameny a povzdechl si.

Tristan zvedl ruku a promnul si čelo. „Já... já přece vím, kde je ta pěšina.“ Ukázal směr. „Vede tamhle, vím to.“

Mužičkovy korálkové oči zazářily. „Víš to jistě?“

„Ano, pane. Tam přes ten hájek a pak trochu doprava nahoru. Tam je pěšina.“

„Jak to víš?“

„Vím to.“

„Dobře. Tak jdeme!“ Mužik zvedl svůj náklad a rozběhl se. Tristan běžel za ním, srdce mu bušilo, lapal po dechu, kožená brašna ho tloukla do nohou, ale běžel.

„Ne! Tam ne! Víc doleva!“ křičel. Větve a trny ho zachytávaly a trhaly mu šaty. Mlčky utíkali dál.

Zdálo se, že se stromy seřadily do neproniknutelné zdi. Kolem nich padaly listy, štípaly a pálily, když se dotkly kůže, sekaly a řezaly oblečení. Tristan se namáhavě šplhal do svahu, volnou rukou odháněl listy a brašnou odstrkoval větve.

Ticho náhle přerušilo něčí kvílení. Byl to chlupatý mužiček. Zastavil se na místě, zaklonil hlavu a začal výt k nebi.

„Odvalu“, povzbuzoval ho Tristan. „Už jsme skoro tam.“ Uchopil mužička za ruku a táhl ho dopředu.

A pak stáli na skutečné cestě: pruhu zeleného drnu běžícím mezi šedivými stromy. „Jsme tu v bezpečí?“ oddechoval Tristan a rozhlížel se v obavách.

„Jsme, pokud nesejdeme z cesty“, řekl chlupatý mužiček a položil svůj ranec na zem. Pak se posadil do trávy u cesty a zadíval se na stromy kolem.

Přestože neval vítr, bledé stromy se začaly třást. Tristanovi se zdálo, jako by se třásly hněvem.

I jeho společník se rozklepal. Chlupatými prsty hladil a prohrabával zelenou, travu. Pak vzhledl. „Asi u sebe nebudeš mít lahvičku něčeho vostřejšího, co? Nebo snad konvici horkého, sladkého čaje?“

„Ne“, odpověděl Tristan. „Bojím se, že ne.“

Mužiček popotáhl a pak se jal zápasit se zámek svého obrovského zavazadla. „Vobrat’ se zády“, vyzval při tom Tristrana. „A nekoukat!“

Tristan se otočil. Ozývalo se prohrabávání a šoupání. Pak cvakl zámek. „Už se můžeš otočit, jestli chceš.“ Mužiček držel smaltovanou lahvičku. Tahal za zátku, ale nemohl ji vyndat.

„Ehm. Nechcete, abych vám s tím pomohl?“ Tristan doufal, že svou nabídkou mužička neurazí. Nemusel se bát, jeho společník mu ochotně láhev podal.

„Zkus to. Ty máš na to prsty.“

Tristan zatahal a zátku vyklouzla. Ucítíl něco opojného, jako med s kouřem ze dřeva a s hřebíčkem. Vrátil lahvičku mužičkovi.

„Pít něco tak vzácného a dobrého rovnou z flašky by byl zločin“, prohlásil mužiček. Odvázal z opasku dřevěný koflík a třesoucí se rukou do něho nalil trošinku jantarově zbarvené tekutiny. Přičichl k ní, upil a usmál se drobnými ostrými zuby.

„Ááááách. Hned je všechno lepší.“

Podal koflík Tristranovi.

„Upíjej pomalu. Ta láhev stojí celý jmění, hochu. Zaplatil jsem za ni dva velký modrobílý diamanty, mechanického zpívajícího ptáčka a dračí šupinu.“

Tristan usrkl. Zahřálo ho to až do konečků prstů na nohou a naplnilo mu to hlavu lehounkými bublinkami.

„Dobré, že?“

Tristan kývl.

„Až moc dobré pro takový, jako jsme my dva. Ale co, ve zlý chvíli nejní nic lepšího. A todle byla jedna z nejhorších. Poďme vodsud’ pryč. Jenomže, kudy...?“

„Tím směrem“, ukázal Tristan doleva. Mužiček zazátkoval láhev a schoval ji do kapsy. Přehodil si ranec přes rameno a vyrazili po zelené stezce kupředu.

Po několika hodinách začaly bílé stromy řídnout. Brzy nato byli z mrtvého lesa venku a šli mezi dvěma kamennými zídkami po vysokém náspu. Když se Tristan ohlédl zpátky, nebylo po nějakém lese ani památky. Všude za nimi se táhly fialové, vřesem porostlé kopce.

„Tady se můžeme na chvíli zastavit“, rozhodl jeho společník. „Jsou tady jistý věci, vo kterých si s tebou potřebuju promluvit. Sedni si.“

Položil svůj obrovský uzel a vyšplhal se na něj, takže se na Tristrana, sedícího na balvanu u cesty, díval shora.

„Některý věci asi pořád ještě správně nekapíruju. Takže mi řekni: vodkad’ vlastně jsi?“

„Zed“, nechápal Tristan. „Ale to už jsem přece řekl.“

„Kdo jsou tví rodiče?“

„Otec se jmenuje Dunstan Thorn. Matka je Daisy Thornová.“

„Hm. Dunstan Thorn... Hm. S tvým tátou jsem se kdysi setkal. Nechal mě u sebe přespát. Docela fajn chlap, až na to, že furt něco mlel a když se člověk potřebuje vyspat...“ Poškrábal se na čenichu. „Ale stejně to pořád nechápu... nemáte třeba v rodině něco zvláštního?“

„Má sestra, Louisa, umí hýbat ušima.“

Chlupatý mužiček odmítavě zastříhal svými velkýma a chlupatýma ušima. „Ne, to nebude vono. Mně spíš šlo vo

něco v tom smyslu, jako že babička byla slavná čarodějka nebo strejček významnej černokněžník, že máte někde v rodokmenu nějakýho toho elfa nebo tak.“

„O ničem takovém nevím.“

Mužiček změnil taktiku. „Kde že je ta tvoje Zed?“ Tristran mu to ukázal.

„Kde jsou Sporné vrchy?“ Tristran bez váhání naznačil směr.

„Kde jsou Catavarské ostrovy?“ Tristran mávl rukou k jihovýchodu. Nikdy neslyšel, že by byly nějaké Sporné vrchy či Catavarské ostrovy, dokud se o nich mužiček nezmínil, ale okamžitě věděl, kde jsou, stejně jistě, jako věděl, kde má nos či levou nohu.

„Hmm. A teď. Víš, kde je Jeho Nesmírnost Freemartin Muskish?“

Tristran zakroutil hlavou.

„Víš, kde je Průsvětelná citadela Jeho Nesmírnosti Freemartina Muskishe?“

Tristran bez zaváhání vymrštil ukazovák.

„A co Paříž? Ta ve Francii?“

Tristran okamžik přemýšlel. „No, jestliže je Zed' tamhle, předpokládám tedy, že Paříž musí být nějak stejným směrem, ne?“

„Tak je to teda.“ Chlupatý mužiček mluvil spíš k sobě než k Tristranovi. „Umíš najít místa v Elfi, ale ne ve vašem světě. Až na Zed', ale ta tvoří hranici. Neumíš najít lidi... ale... poslyš, mládenče, dokážeš najít tu hvězdu, pro kterou ses vypravil?“

Tristran okamžitě napřáhl ruku „Je tím směrem,“ řekl.

„Hmm. To je dobře. Ale stejně tomu pořád nerozumím ani za mák. Máš hlad?“

„Trochu. A jsem celý dotrhaný,“ řekl Tristran a smutně strkal prsty do obrovských děr na kalhotách a na kabátě. „A podívejte se na mé boty...“

„Co máš v tom pytlí?“

Tristran otevřel svou brašnu. „Jablka. Sýr. Pál bochníku černého chleba. Hrníček rybi pomazánky. Kapesní nožík. Čisté prádlo a několik párů vlněných ponožek. Asi jsem si měl vzít víc oblečení...“

„Pomazánku si nechej,“ řekl jeho společník na cestách a rychle rozdělil zbývající jídlo na dvě stejné hromádky.

„Pomohl jsi mi, když jsem to potřeboval,“ řekl křupaje šťavnaté jablko, „a na takový věci já nezapomínám. Nejdřív se postaráme vo tvý šaty a potom tě pošleme za tvou hvězdou. Jsi pro?“

„To je od vás velice laskavé,“ odpověděl Tristran nervózně zatímco si nakládal plátky sýra na krajíc chleba.

„Jasně,“ přikývl mužiček. „A taky ti seženu nějakou deku.“

Za úsvitu vyjeli tři lordové ze Stormholdu úzkou horskou silnicí v kočáře taženém šesti černými koňmi. Koně pohazovali černými chocholy, kočár se leskl čerstvým černým nátěrem a všichni tři stormholdští páni byli ve smutečním.

Primus měl dlouhý černý mnišský hábit a Tercius byl oblečen do střízlivého obleku kupce ve smutku. Zato Septimus ve vyšivaném černém kabátci a přiléhavých nohavicích, černý klobouk s černým pérem na hlavě, vypadal jako vyfintěný vrah z druhořadé alžbětinské historické hry.

Páni ze Stormholdu hleděli jeden na druhého, jeden opatrně, druhý ostražitě, třetí bez výrazu. Mlčeli. Kdyby existovala nějaká možnost spojení, Tercius by se byl nejspíš spojil s Primem proti Septimovi. Jenže taková možnost nebyla.

Vůz poskakoval na kamení a otřásal se.

Jednou zastavil, aby si lordi mohli odskočit. Pak rachotil dál dolů z kopců. Než vyjeli z pevnosti, uložili tři páni ze Stormholdu ostatky svého otce do síně předků. Jejich mrtví bratři je od dveří dvorany pozorovali, ale nepromluvili ani slovo.

K večeru kočí zavolal: „Prrr!“ a zastavil spřežení před polozbořeným hostincem, postaveným u něčeho, co připomínalo zříceninu chatrče nějakého obra.

Tři lordi ze Stormholdu vystoupili a protáhli si ztuhlé nohy. Tlustými tabulkami oken na ně z hostince nakukovaly zvědavé tváře.

Hostinský, cholerický gnóm chatrného zdraví, vyhlédl ze dveří. „Bude třeba vyvětrat postele a dát na oheň kotel se skopovým gulášem,“ volal.

„Kolik postelí mám rozestlat?“ ptala se ze schodiště pokojská Leticie.

„Tři. Hádám, že kočího nechají spát u koní.“

„Prý tři,“ šeptala kuchtička Tilly podkonímu. „Každý přece jasně vidí, že na silnici stojí sedm vzácných pánů.“ Ale když páni ze Stormholdu vešli, byli skutečně jen tři a opravdu oznámili, že kočí bude spát ve stáji.

K večeri byl skopový guláš a chléb tak horký a čerstvý, že se z něho kouřilo, když ho rozlomili. Každý z pánů si objednal zapečetěnou láhev nejlepšího baragundského vína (neboť žádný z pánů by nepil ze stejné láhve jako jeho společníci, ba nedovolil by, aby se víno z láhve nalávalo do poháru). Což rozhořčilo gnóma, neboť byl toho mínění, že víno by se mělo nechat dýchat - z pochopitelných důvodů však tento názor nevyjádřil v doslechu svých hostů.

Jejich kočí snědl svou miskou guláše, vypil dva korbele piva a pak odešel spát do stáje. Tři bratři se odebrali do svých pokojů a zajistili dveře závorami.

Když Leticie zvečera přinesla Terciovi do pokoje ohřívací pánev, vsunul jí do dlaně stříbrňák, a proto jej nijak nepřekvapilo, když krátce před půlnocí uslyšel lehké zaklepání na dveře.

Měla na sobě bílou košilku a když jí otevřel, udělala půvabné pukrle a plaše se usmála. V ruce držela láhev vína.

Tercius za ní dveře zase zamkl a pak si ji odvedl k posteli. Tam jí pokynul, aby si svlékla košilku, prozkoumal při světle

svíčky její obličej i tělo a políbil ji na čelo, na rty, na bradavky, na pupík a na palce u nohou. Pak sfoukl svíčku a v bledém měsíčním světle se s ní bez jediného slova miloval.

Po nějaké chvíli zahekal a znehybněl.

„Tak co, zlato, líbilo se ti to?“ zeptala se Leticie.

„Ano,“ odpověděl Tercius opatrně, jako by její slova skrývala nějakou past. „Líbilo.“

„Budeš chtít ještě jednou, než půjdu?“

Místo odpovědi si Tercius ukázal mezi nohy. Leticie se zahihňala. „Toho postavíme, než bys řekl švec,“ řekla. Odzátkovala láhev, kterou přinesla a postavila na stolek u postele, a podala ji Terciovi.

Ten se ušklíbl, lokl si vína a přitáhl si dívku k sobě.

„Jasně, zlato, vsadím se, že se ti to líbilo,“ řekla. „Tentokrát ti zas já ukážu, jak to mám ráda... Hej, co je ti?“ Neboť lord Tercius ze Stormholdu se svíjel na posteli, oči vypoulené a lapal po dechu.

„To víno!“ zachřel. „Kde jsi ho vzala?“

„Váš bratr,“ opáčila Lety. „Potkala jsem ho na schodech. Řekl mi, že je to velice povzbuzující a posilující víno a že nám umožní prožít noc, na jakou nikdy nezapomeneme.“

„To měl tedy pravdu,“ vydechl Tercius, škulbl sebou jednou, dvakrát, třikrát a byl tuhý. Tentokrát celý.

Tercius slyšel, jak Leticie začala křičet, ale znělo to jakoby z velké dálky. Pak si uvědomil přítomnost čtyř dobře známých osob, které stály vedle něj ve stínu u stěny.

„Byla velice krásná,“ zašeptal Sekundus a Leticie měla dojem, že zašustily záclony.

„Septimus je nanejvýš úskočný,“ řekl Kvintus. „Byl to stejný výtažek z jedovatých bobulí jako ten, kterým pokapal mou mísu úhořů.“ A Leticii se zdálo, že slyší venku v kopcích skučet vítr. To už na dveře bušili ostatní, probuzení jejím křikem. Začalo hledání. Lord Septimus však nebyl k nalezení. A ze stáje zmizel jeden černý hřebec (kočí spal a chrápal a nebylo možné ho probudit).

Lord Primus toho rána vstával ve velice špatné náladě.

Odmítl dát Leticii popravít, neboť podle jeho slov byla obětí Septimovy prohnanosti stejně jako Tercius. Rozkázal však, aby doprovodila Terciovu mrtvolu zpět na hrad Stormhold.

Nechal jí jednoho černého koně, aby měla tělo na čem vézt, a váček stříbrných. Bylo v něm dost na zaplacení nějakého vesničana, který by jel s ní - vlci by mohli ukrást koně i bratrovy ostatky - a na vyplacení kočího, až se konečně vzbudí.

Potom, sám v kočáře taženém čtyřspřežím černých hřebců, odjel lord Primus z vesnice Nottaway. Nutno říct, že byl ve značně horším rozpoložení, než když tam přijížděl.

Brevis dorazil se škubáním za provaz na křižovatku. K provazu byl přivázán vousatý a rohatý kozel se zlýma očima, kterého Brevis vedl na trh prodat. Toho rána položila matka na stůl před Brevisem jedinou ředkvičku a řekla: „Brevisi, synku. Tato ředkvička je to jediné, co se mi dnes podařilo vytáhnout ze země. Všechna naše úroda zašla a naše spíž je prázdná. Nemáme už co prodat, jen kozel nám zbývá. Proto chci, abys kozlovi uvázal ohlávku, šel s ním na trh a prodal ho některému hospodáři. Za peníze, které utržíš - ne abys vzal míň než florin - kup slepici a zrní a tuřín. Snad pak neumřeme hladem.“

A tak Brevis sežvýkal ředkvičku, která už byla značně dřevnatá a štípala na jazyku, a po zbytek rána honil kozla v ohradě. Utrpěl při tom modřinu na žebrech a kousanec do stehna, ale nakonec, s pomocí jakéhosi tuláka, který šel kolem, uštvál zvíře natolik, že mu mohl hodit kolem krku provaz. Rozloučil se s matkou, která ovazovala tulákovi rány utrpěné v honu na kozla, a vlekl vzpurníka na trh.

Kozel si chvílemi umanul, že vůdcem bude on, to pak vlekl zase on Brevis. Ten zapíral podpatky do uschlého bláta cesty, aby ho přibrzdil. Pak se kozel vždycky - náhle, bez varování a z důvodů, jež se Brevisovi nikdy nepodařilo vysledovat - zastavil. Nato se mladík sebral a ujal se tahání zase on.

Takto dorazili na rozcestí na kraji lesa. Brevis byl zpocený, potlučený a táhl vzpírající se zvíře. Na rozcestí stála vysoká žena. Karminovou pokrývkou hlavy, jež zdobila její černé vlasy, obepínala stříbrná čelenka, a šaty měla stejně šarlatové jako rty.

„Jakpak ti říkají, chlapče?“ zeptala se hlasem hebkým jako hustý med.

„Říkají mi Brevis, paní,“ odpověděl zdvořile Brevis s očima upřenými na cosi podivného za ženou. Byl to malý vozík, ale vedle oje nebyla žádná příprěž. Přemýšlel, jak se tam vůz asi dostal.

„Brevis,“ zapředla. „Takové pěkné jméno. Nechtěl bys mi prodat svou kozu, Brevisi, chlapče?“

Brevis zaváhal. „Matka mi přikázala, abych kozla zavedl na trh. Mám ho tam prodat a koupit slepici, zrní a nějaký tuřín. Co mi zbude, mám přinést domů.“

„Kolik máš za tu kozu chtít?“ ptala se žena v šarlatové kytlici.

„Ne míň než dva šilinky,“ odpověděl.

Dáma se usmála a pozvedla jednu ruku. Něco se na ní žlutě třpytilo. „Já ti za něj dám tuhle zlatou guineu,“ řekla. „Za tu koupíš celý kurník slepic a sto věrtelů tuřínů.“

Chlapci spadla brada na prsa.

„Tak co, plácne si?“

Hoch přikývl a natáhl ruku s provazem, který tvořil kozlovi ohlávku. „Tady,“ bylo všechno, co dokázal vykrokat. Hlavou už mu letěly vidiny nekonečného bohatství a nespočetných tuřínů.

Dáma od něj vzala provaz. Pak se jedním prstem dotkla kozlova čela mezi žlutýma očima - a provaz pustila.

Brevis čekal, že kozel vyrazí do lesa nebo po cestě do nenávratna, ale ten stál na místě jako přimrazený. Brevis nastavil dlaň pro svou zlatou guineu.

Žena se na něho podívala, prohlédla si ho od podrážek zablácených bot až po zpcené krátce sestřižené vlasy a znovu se usmála. „Víš,“ řekla, „myslím, že párek bude vypadat mnohem a mnohem lépe. Co říkáš?“

Brevis nevěděl, o čem mluví, a už už otevíral ústa, aby jí to řekl. Ale v té chvíli žena natáhla dlouhý prst a dotkla se kořene jeho nosu mezi jeho očima. Brevis zjistil, že nedokáže říct vůbec nic.

Dáma lusklá prsty a Brevis i kozel se rychle postavili k oji vozíku. Brevis překvapilo, když zjistil, že chodí po čtyřech a že není větší než to zvíře vedle něho.

Čarodějnice švihla bičem a její vozík kodrcavě vyrazil po blátivé cestě. Táhl ho párek rohatých bílých kozlů.

Chlupatý mužíček vzal Tristanovy roztrhané svršky, nechal ho sedět zabaleného v houni a odešel do vesnice, která se choulila v údolí mezi třemi kopci porostlými vřesem.

Tristan seděl ve vlahém podvečeru pod příkrývkou a čekal.

V hloži za ním blikotala světýlka. Napřed myslel, že jsou to světlušky, ale při bližším pohledu zjistil, že jsou to malinkatí človičkové, kteří přeskakovali a přeletovali z větve na větev.

Zdvořile zakašlal. Dva tucty malých oček se na něho zvědavě upřely, několik človičků zmizelo, jiní ustoupili do vyšší části hlohového keře. Jen hrstka nejodvážnějších popolétla blíže k němu. Ti se začali smát vysokým zvonivým smíchem a ukazovali si na jeho rozbité boty a houni, smáli se jeho spodnímu prádlu a buřince. Tristan zrudl a přitáhl si příkrývku těsně k tělu.

Jeden z maličkých začal zpívat:

Elce pelce, pekelce, Hleďme v dece mládence, na dlouhou se vydal cestu, hledá na zem spadlou hvězdu.

Jeho cíl je nezvratný proputovat Elfíi. My mu deku sundáme, co je zač, hned poznáme.

A další hlas spustil:

Tristan Thorn, kdo to byl?

Tristan Thorn, kdo to byl?

Neví, proč se narodil.

Včera hloupě přísahal,

kazajku si roztrhal.

Dnes tu sedí ztracený,

bude milou zrazený.

Wistran

Bistran

Tristan

Thorn.

„Zmizte, vy hlupáci,“ odháněl je Tristan. Obličej mu jen hořel, a protože neměl nic jiného po ruce, hodil po nich svůj klobouk.

A tak se stalo, že když se mužíček vrátil z vesnice Veselí (ačkoliv živá duše nedokázala vysvětlit, proč se tak jmenuje, když je to odnepaměti tak pochmurné a vážné místo), našel Tristrana, jak zamračeně sedí pod hlohovým keřem zabalený v houni a lamentuje nad ztrátou svého nového klobouku.

„Říkali o mě milované kruté věci,“ stěžoval si Tristan. „O slečně Viktorii Foresterové. Jak se odvažují!“

„Maličký lid se vodváží čehokoliv,“ odpověděl jeho přítel. „A napovídaj spoustu nesmyslů. Na druhý straně ale zase říkaj spoustu věcí, který smysl dávaj. Když je posloucháš, činíš tak na vlastní nebezpečí, a když je neposloucháš, můžeš pak vobviňovat taky jenom sám sebe.“

„Povídali, že brzy zažiju od své jediné lásky výsměch a opovržení.“

„To že řekli, vopravdu?“ Mužíček rozkládal na trávu nejrůznější oblečení. I při měsíci viděl Tristan, že svršky, které ležely na zemi, se ničím nepodobaly těm, jež před chvílí svlékl.

Ve vesnici Zed' nosili muži oblečení černé, šedé nebo hnědé. I ten nejčervenější šátek na krku toho nejvýstřednějšího sedláka brzy na slunci a v dešti vybledl do decentnější barvy. Tristan zíral na karminové, kanárkové a červenohnědé látky a na oblek, který vyhlížel spíš jako kostým potulných herců nebo maskarní úbor v šatníku sestřenky Joan. „Moje šaty?“ zeptal se.

„Jo, tohle je teď tvý šactvo,“ prohlásil mužik hrdě. „Vyměnil jsem to za to starý. Je vo moc kvalitnější - vidíš, tohle se tak snadno neroztrhne a nevonosí - a není ani rozpáraný ani potrhaný. A navíc, nebude na tobě hned vod prvního pohledu zřejmý, že sem nepatříš. Todle tu lidi nosej, víš?“

Tristan chvíli vážně uvažoval, že by mohl dokončit své poslání zabalený v houni jako divoký domorodec z jedné jeho učebnice. Pak si ale s povzdechem sundal boty, shodil houni do trávy a pod vedením chlupatého mužíčka („Ale no tak, mládence, tohle patří přes tamto. Prokryndáčka, co vás v tý škole dneska učí?“) byl brzy vystrojený v nových šatech.

Nové boty byly daleko pohodlnější než kterékoliv z těch, které měl na nohou dříve.

Musel uznat, že to skutečně bylo pěkné a kvalitní oblečení. I když šaty, jak se někdy říká, nedělají člověka a pěkné peří pěkného ptáka, přece jen občas dokážou vylepšit konečný dojem. A Tristan Thorn v karminu a kanárkové žluti byl jiný člověk, než býval Tristan Thorn ve svrchníku a nedělním kostelovém obleku. V kroku měl křepkost a v gestech furiantství, jaké nikdy dřív nepocítil. Brada se mu pyšně zvedla a v oku měl jiskru, jež ve stínu buřinky nikdy nezazářila.

Než dojedli večeri, kterou mužíček přinesl z Veselí - uzeného pstruha, miskou čerstvě vyloupaného hrášku, několik koláčků s rozinkami a láhev slabého piva - cítil se Tristan v novém úboru jako doma.

„Tak teda,“ začal chlupatý mužíček. „Zachránil jsi mi tam v mrtvým lese život, hochu, a tvůj otec mi prokázal službu,

ještě před tím, než ses narodil. Nikdo nemůže říct, že jsem ničema, který neplatí své dluhy-“ Tristran začal mumlat něco v tom smyslu, že pro něho jeho přítel už udělal víc než dost, ale mužiček ho ignoroval a pokračoval. „-a tak jsem přemýšlel: říkals, že víš, kde je ta tvoje hvězda, je to tak?“

Tristran bez váhání ukázal k temnému obzoru.

„No, a jak daleko je, ta tvoje hvězda? To víš taky?“

Tristran nad tím doposud neuvažoval, ale slyšel se, jak říká: „Člověk by tam mohl dojít, než by měsíc půl-tuctukrát dorostl a zase se zmenšil. Tedy, směl by se zastavovat jen kvůli spánku. Musel by přejít zrádné hory a žhavé pouště, než by došel k místu, kam spadla.“

Neznělo to vůbec jako něco, co by on dokázal říct, a Tristran překvapeně zamžikal.

„Přesně podle jsem si myslel,“ pokyvoval hlavou mužiček. Přistoupil ke svému zavazadlu a sklonil se, aby Tristran neviděl, jak ho otvírá. „A nemysli si, že jsi jediný, kdo po ní půjde. Pamatuješ, co jsem ti říkal?“

„To že mám pokaždé vykopat díru a schovat v ní své... to?“

„Podle ne.“

„Tak že nemám nikomu říkat, jak se jmenuju a kam jdu?“

„Ani to ne.“

„Tak co?“

„Kolik mil je do Babylonu?“ recitoval skřítek.

„Aha. Ano. To.“

„Dostanu se tam, než zhasne svíčka. Ano, tam a zase zpět. Jenže záleží na vosku, víš. Většina svíček nevydrží. Tudle jsem sháněl strašně dlouho.“ Vytáhl zbytek svíčky o velikosti planého jablíčka a podal jej Tristranovi.

Tristran na ní neviděl naprosto nic zvláštního. Obyčejný zbytek obyčejné voskové svíčky, ne lojové, hodně opálený a černý.

„Co s tím mám dělat?“

„Moc spěcháš, mládenče.“ Chlupatý mužiček vytáhl z rance ještě něco. „Podle si vem taky. Budeš to potřebovat.“

Lesklo se to v měsíčním světle. Tristran si to vzal. Zdálo se, že je to tenký stříbrný řetízek s očkem na obou koncích. Byl chladný a klouzal v ruce. „Co je to?“

„Nic zvláštního. Kočičí dech, rybí šupiny a měsíční paprsek z mlýnského náhonu, všechno roztavený a ukovaný v kovárně u skřítků. Budeš to potřebovat, abys s sebou mohl svou hvězdu odvést.“

„Opravdu?“

„No jo.“

Tristran si spustil řetízek na dlaň. Měl pocit, jako by byl vyrobený z rtuti. „Kam si ho mám dát? V celé té zatracené maškarádě není jediná kapsa.“

„Dokud ho nebudeš potřebovat, nos ho vobtočenej kolem zápěstí. Takhle. Správně. Ale v haleně máš kapsu, tady pod tím, vidíš?“ Tristran skrytou kapsu skutečně objevil. Nad ní byla malá knoflíková díрка. Zastrčil do ní skleněnou sněženku, kterou mu dal otec pro štěstí, když opouštěl Zed'. Napadlo ho, jestli má opravdu kouzelnou moc. Pokud ano, přinese mu štěstí, nebo smůlu?

Postavil se. Pevně sevřel svou brašnu.

„Tak,“ řekl chlupatý mužiček. „Teď musíš udělat, co ti řeknu. Vem svíčku do pravý ruky, já ti ji zapálím. Pak jdi za hvězdou. Uvaž ji na ten řetízek a přiveď ji sem. Ty svíčky už moc nezbylo, tak sebou mrskni a nikde se nezdržuj - loudeji se, a budeš toho litovat. Rychle si vyskoč na koníčka, jasný?“

„Snad... myslím, že ano.“

Napjatě čekal. Chlupatý mužík přejel nad svíčkou dlaní. Rozsvítila se plamenem, který byl dole modrý a na konci žlutavý. Zavál vítr, ale plamínek se ani nepohnul.

Tristran sevřel svíčku a vyrazil na cestu. Její záře osvětlovala svět: každý strom a keř, každické stéblo trávy.

Jeden krok a stál u jezera - světlo se jasně třpytilo v jeho vodě. Další krok a byl v horách, mezi osamělými útesy, v nichž se světlo odráželo v očích bytostí z horských sněhů, dalším krokem byl v oblacích. Ač nebyly příliš pevné, přece ho bezpečně udržely, než se svíci zašel pod zem, kde rozzářila mokré stěny jeskyní. A zase divoké hory, pak cesta hustým lesem. (Tam zahlédl vozík tažený dvěma kozly a na něm ženu v červených šatech. Byl to jen letmý pohled, ale přesto si všiml, že vypadala úplně jako královna Boadicea na obrázku v jeho učebnici dějepisu.) Další krok a byl v zeleném údolí a slyšel zurčení vody, jež padala ze skály a zpívala si cestou do potůčku.

Udělal další krok. Byl pořád ještě v tom údolí. Všude kolem rostly vysoké kapradiny a jilmy a spousty náprstníků. Na obloze visel úplněk. Pozvedl svíčku a rozhlížel se po hvězdě. Bude to kámen? Drahokam? Ale neviděl nic.

Cosí však slyšel. Bublání potůčku - a tiché popotahování a vzlykání. Jako když se někdo snaží nahlas nerozplakat.

„Haló?“ zeptal se.

Posmrkávání ustalo. Ale Tristran si byl jist, že pod lískovým keřem vidí jakési světlo, a šel k němu.

„Promiňte,“ řekl a doufal, že nevyplaší toho, kdo sedí pod lískovým keřem, a že to snad nebudou další z těch lidiček, co ukradli jeho klobouk. „Hledám hvězdu.“

Místo odpovědi vyletěla z keře hrouda mokré hlíny a trefila Tristrana do spánku. Trochu to štípalo a kousky hlíny mu padaly za límec a pod šaty.

„Já vám nic neudělám,“ zavolal hlasitě.

Když proti němu vyletěl druhý kus hlíny, přikřčil se a bláto se rozpláclo na kmene jilmu za ním. Popošel ke keři.

„Běž pryč,“ řekl hlas chraptivý a zalýkavý, jako by jeho majitel ještě před chvílí plakal, „prostě jdi pryč a nech mě být.“

Ležela podivně pokřivená, pod lískovým keřem a upírala na Tristrana zamračený a velice nepřátelský pohled.

Zlověstně potězkávala další hroudu bláta, ale nehodila ji po něm.

Měla červené a opuchlé oči, vlasy tak světlé, že byly skoro bílé, a šaty z modrého hedvábí, které se ve světle svíčky třpytilo a mihotalo. Celá se třpytila. „Prosím tě, neházej už po mně tím blátem,“ požádal ji Tristran. „Podívej se, já jsem tě nechtěl obtěžovat. Jenže někde tady je spadlá hvězda a já se s ním musím vrátit, než mi dohoří svíčka.“

„Zlomila jsem si nohu,“ řekla ta mladá dáma.

„To je mi samozřejmě moc líto,“ opáčil Tristran. „Ale ta hvězda.“

„Zlomila jsem si nohu,“ zopakovala smutně, „když jsem spadla.“ A s tím po něm mrštila hroudu bláta. Jak pohnula rukou, zaviřil kolem ní stříbrný prach.

Bláto přistálo Tristranovi na hrudníku.

„Jdi pryč,“ vzlykala se a schovávala tvář do dlaní. „Jdi pryč a nech mě na pokoji.“

„To ty jsi ta hvězda,“ pochopil konečně Tristran.

„A ty jsi trdlo,“ odpověděla dívka hořce, „a tulpas a vrták a mamlas!“

„Ano,“ připustil Tristran, „nejspíš máš pravdu.“ S tím uvolnil jeden konec stříbrného řetízku a obtočil jej dívce kolem útlého zápěstí. Cítil, jak se smyčka kolem jeho zápěstí utáhla.

Zamračeně se na něj podívala. „Co to má být?“ zeptala se hlasem, ve kterém najednou nebyl žádný hněv ani nenávist. „Co si myslíš, že děláš?“

„Beru tě s sebou domů,“ vysvětlil jí Tristran. „Složil jsem slib.“

V tom okamžiku zbytek svíčky prskl a prudce zasvítíl posledním kouskem knotu v kalužince rozpuštěného vosku. Plamen na chvilíčku vysoko vyšlehl a ozářil údolí a dívku a neroztrhnutelný řetízek spojující jejich zápěstí.

Pak zhasl.

Tristran hleděl na hvězdu - na dívku - a ani s vypětím vši své vůle nebyl schopen jediného slova.

Dojdu tamy než zhasne svíčka? znělo mu v hlavě. Tam a zase zpět. Ale svíčka už nehořela a do vesnice Zeď to bylo šest měsíců krušné cesty.

„Říkám ti rovnou,“ prohlásila dívka chladně, „ať jsi kdo jsi a ať se mnou zamýšlíš cokoli, ani v nejmenším ti v tom nepomůžu, nijak ti to neulehčím a udělám všechno, co je v mých silách, abych všechny tvoje plány a záměry zmařila.“

„Hm,“ odpověděl Tristran. „Můžeš jít?“

„Ne,“ odsekla. „Mám zlomenou nohu. Ty nejsi jen hloupý, ty jsi i hluchý.“

„Spáváte, vy hvězdy?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Ale ne v noci. V noci svítíme.“

„Dobře. Teď se pokusím trochu se prospat. Nic lepšího mě momentálně nenapadá. Mám za sebou dlouhý den a vůbec. Možná by ses o to mohla taky pokusit. Máme před sebou dlouhou cestu.“

Obloha začínala jasnět. Tristran si položil hlavu na svou brašnu a snažil se neposlouchat všechny urážky a kletby, jimiž ho dívka v modrých šatech na druhém konci řetízku zasypávala.

Přemýšlel, co udělá chlupatý mužíček, když se s hvězdou nevrátí.

Přemýšlel, co asi zrovna dělá Viktorie Foresterová, a došel k závěru, že nejspíš spí ve své posteli, ve své ložnici, na statku svého otce.

Přemýšlel, jestli šest měsíců je dlouhá cesta a co budou jíst.

Přemýšlel, co jedí hvězdy...

A pak najednou spal.

„Prázdná makovice. Kazisvěte. Křupane,“ odříkala hvězda.

Pak si povzddechla a uložila se, jak nejpohodlněji to za daných okolností šlo. Noha ji bolela, tupě, ale vytrvale. Zkusila řetízek kolem zápěstí, ale byl těsný a pevný. Nemohla ho ani sundat, ani přetrhnout. „Kreténe, troubo zavšivený,“ zamumlala.

A pak také usnula.

KAPITOLA PÁTÁ

Ve které je spousta bojování o korunu

V jasném ranním světle vypadala ta dívka mnohem lidštěji a méně nadpozemsky. Od chvíle, kdy se Tristran probudil, nepromluvila jediné slovo.

Tristran vzal nůž a přiřzl spadlou větev do berle ve tvaru písmene ypsilon, zatímco ona seděla na zemi pod jilmem a vrhala po něm zamračené, hněvivé a nešťastné pohledy. Pak oloupal kůru ze zelené větve a obtočil ji kolem horní části vidlice ypsilonu.

Dosud nesnídali a Tristranovi hlasitě kručelo v žaludku. Hvězda neříkala, že by měla hlad, jenže ona neříkala vůbec nic, jen na něho hleděla. Nejdřív vyčítavě a pak s neskryvanou nenávistí. Tristran kůru těsně utáhl, pak ji podvlekl pod spodnější vrstvu a znovu utáhl. „Opravdu mi věř, není v tom nic osobního,“ řekl dívce a lesíku kolem. Když teď na ni svítilo slunce, skoro se netřpytila. Snad jen na těch místech, jež byla víc ve stínu.

Hvězda přejížděla bílým prstíkem nahoru a dolů po řetízku, který je spojoval, sledovala jej kolem zápěstí, a neodpověděla.

„Dělám to z lásky,“ pokračoval Tristran, „a ty jsi moje jediná naděje. Jmenuje se - myslím moje milá - jmenuje se Viktorie Foresterová. A je to nejkrásnější, nejmoudřejší, nejsladší děvče na celém širém světě.“

Dívka si pohrdlivě odříkla. Konečně promluvila. „A ta nejmoudřejší a nejsladší bytost tě sem poslala, abys mě trýznil?“ zeptala se.

„Ne, tak to nebylo. Víš, slíbila mi všechno, po čem toužím - že mi dá svou ruku k manželství nebo své rty k políbení - když jí přinesu tu hvězdu, kterou jsme spolu viděli padat předevčírem večer. Myslel jsem,“ přiznal se, „že spadlá hvězda bude vypadat asi jako kámen nebo diamant. Rozhodně jsem tedy nečekal dāmu.“

„Takže, když jsi tu našel dāmu, to tě ani nenapadlo, že bys jí mohl pomoci, nebo ji aspoň nechat na pokoji? Proč mě zatahuješ do svých hloupých slibů?“

„Pro lásku,“ vysvětlil.

Pohlédla na něj očima modrýma jako obloha. „Doufám, že se jí zalikneš,“ odsekla unaveně.

„Nezaliknu,“ řekl Tristran s větší sebedůvěrou a optimismem, než ve skutečnosti cítil. „Tak. Vyzkoušej to.“ Podal jí berlu a sklonil se, aby jí pomohl vstát. Tam, kde se jeho pokožka dotkla její, cítil v rukou zvláštní, příjemné brnění. Hvězda však seděla v trávě jako pařez a ani trochu se nesnažila vstát.

„Řekla jsem ti, že udělám všechno co je v mých silách, abych ti přikazila tvé špinavé záměry a plány.“ Rozhlédla se kolem. „Za denního světla ten váš svět vypadá úplně nanicovatě. A nudně.“

„Přenes váhu na mne a opři se o berlu,“ řekl jí Tristran. „Jednou se přece stejně budeš muset zvednout.“ Popotáhl za řetízek a hvězda začala zdráhavě vstávat. Zpočátku se opírala o Tristrana, ale pak, jako by byl její odpor k němu nepřekonatelný, jenom o berlu.

Náhle záupěla a s prudkým zalapáním po dechu se zhroutila do trávy, kde zůstala ležet s obličejem zkriveným bolestí a tiše nařikala. Tristran k ní rychle přiklekl. „Co je ti?“ zeptal se.

Její modré oči metaly blesky, a zároveň tonuly v slzách. „Moje noha. Nemůžu se na ni postavit. Nejspíš je opravdu zlomená.“ Tvář měla bledou a popelavě šedou a třásla se po celém těle.

„To je mi opravdu líto,“ řekl Tristran naprosto zbytečně. „Můžu ti udělat dlahy. Umím to, dělávám je pro ovce. Uvidíš, bude to dobré.“ Stiskl jí ruku a pak se rozběhl k potoku, namočil kapesník a dal jí ho, aby si mohla otírat čelo.

Nožem rozštípl další spadlou větev. Pak si sundal koženou kazajku a svlékl košili. Trhal ji na proužky a co nejpevněji přivazoval provizorní dlahy ke zlomené noze. Hvězda během operace zatínala zuby a mlčela. Když utahoval poslední uzel, zdálo se mu však, že tichounce nařiká.

„Vlastně bychom s tím měli jít k pořádnému doktorovi. Já nejsem žádný chirurg ani nic takového.“

„Ne?“ opáčila suše. „Ty mě překvapuješ.“

Nechal ji, aby si na sluníčku chvíli odpočinula. Pak řekl: „Myslím, že bys to raději měla zkusit znovu,“ a zvedl ji na nohy.

Belhavě opustili paseku. Hvězda se ztěžka opírala o berlu a o Tristranovu paži a při každém kroku sebou bolestně škubla. A pokaždé, když sebou trhla nebo sykla, zasáhl Tristrana pocit provinění a rozpaky, ale uklidňoval se přemýšlením o šedých očích Viktorie Foresterové. Belhali se po srnčí stezce lískovým hájem a Tristran - který se rozhodl, že to nejlepší, co může dělat, je konverzovat s ní - se vyptával, jak dlouho už je hvězdou, zda je to příjemné povolání a jestli všechny hvězdy jsou ženského rodu. Prozradil jí také, že byl vždycky přesvědčen, že hvězdy jsou - jak je učila paní Cherryová - plamenné koule hořícího plynu o průměru stovek mil. Stejně jako Slunce, jen mnohem, mnohem vzdálenější.

Všechny tyto jeho otázky a informace však zůstaly bez odezvy.

„Jak se stalo, že jsi spadla?“ vyptával se dál. „Zakopla jsi o něco?“

Hvězda se zastavila, obrátila se a hleděla na něho, jako by zkoumala něco značně nepříjemného a velice vzdáleného. „Neklopýtla jsem,“ prohlásila nakonec. „Srazil mě. Tímhle!“ Sáhla si pod šaty a vytáhla velký nažloutlý kámen na stříbrném řetězu. „Mám na boku modřinu, jak to do mě udeřilo. Shodilo mě to z oblohy. A teď se s tím musím tahat.“

„Proč?“

Zdálo se, že se chystá odpovědět. Pak zavrtěla hlavou, sevřela rty a neřekla nic. Po pravé straně bublal a ševlel potůček, nad hlavou jim zářilo polední slunce a Tristran už měl z hladu úplně křeče. Vyndal z brašny suchou patku chleba, navlhčil ji ve vodě a rozdělil ji na poloviny.

Hvězda pohrdavě pohlédla na mokrou hmotu a odmítla ji dát do úst.

„Umřeš hladem,“ varoval ji Tristran.

Neodpověděla, jen o trochu vzdorovitěji vysunula bradu.

Pomalu postupovali lesem. Pěšina vedla po svahu kopce a nutila je přelézat spadlé stromy. Byla stále příkřejší, až se Tristran bál, že se i s hvězdou skutálejí zpátky dolů. „To tu není lepší cesta?“ zeptala se hvězda konečně. „Opravdová cesta, nebo aspoň nějaká pěšina po rovině?“

V okamžiku, kdy vyslovila otázku, znal Tristran odpověď. „Asi půl míle tamtudy je cesta,“ ukázal rukou, „a tamhle za tím houštím je mýtina,“ mávl rukou opačným směrem.

„Ty jsi to věděl?“

„Ano. Ne. Tedy, věděl jsem to, až když ses zeptala.“

„Jdeme k té mýtině,“ rozhodla. Prodírali se mlázím skoro hodinu, ale když se konečně dostali na mýtinu, stálo to za to. Byla rovná a hladká jako hřiště. Vůbec vypadala, jako by ji někdo vyčistil s určitým cílem, ale Tristran si nedovedl představit, s jakým.

Uprostřed mýtiny, na trávníku kus od nich, ležela nádherná zlatá koruna. Leskla se v odpoledním slunci a blýskala červenými a modrými drahokamy: rubíny a safíry, pomyslel si Tristran. Zamířil k ní, když tu ho hvězda zadržela. „Počkej. Slyšíš ty bubny?“

Uvědomil si, že slyší hluboký dunivý zvuk. Ozýval se všude kolem nich, blízko i dálky, a vracel se ozvěnou z kopců. Pak se mezi stromy na druhé straně mýtiny ozval hlasitý praskot a kvilivý křik beze slov. Z lesa vyrazil obrovský bílý kůň. Na bocích měl rány a krev. Doběhl do středu mýtiny, tam se obrátil, sklonil hlavu a vyčkával svého pronásledovatele - který vtrhl na mýtinu s řevem tak hrozným, že Tristranovi naskočila husí kůže. Byl to lev, ale byl

úplně jiný než to bezzubé, prašivé a revmatické stvoření, které za lva vydávali komedianti na pouti v sousední vsi. Tenhle lev byl mohutný a měl barvu pouštního písku za pozdního odpoledne. Skočil na paseku, prudce se zastavil a s vyčeněnými zuby vrčel na bílého koně.

Kůň vypadal vyděšeně. Hřivu měl splepenou potem a krví a v očích měl šílenství divokého zvířete. Tristran si všiml, že mu uprostřed čela vyčnívá dlouhý slonovinový roh. Kůň se stavěl na zadní nohy, řehtal a frkal a jedním ostrým, neokovaným kopytem zasáhl lva do ramene. Ten vřískl jako velká opášená kočka a uskočil dozadu. Pak z uctivé vzdálenosti kroužil kolem jednorožce. Zlaté oči měl neustále upřené na ostrý roh, který na něj míří.

„Zastav je,“ šeptala hvězda. „Vždyť se pozabíjejí navzájem.“

Lev zavrčel. Začalo to jako tiché vrčení, jako hrom kdesi v dálce, a skonalo to řevem, který otřásal stromy a skalami a oblohou. Pak se lev vymrštil a jednorožec mu vyrazil vstříc. Mýtina se naplnila zlatou a stříbrnou a rudou, neboť lev stál koni na hřbetě, zatínal mu drápy hluboko do slabin a zuby do krku. Jednorožec naříkal, vyhazoval a válel se na zádech ve snaze shodit tu velkou kočku. Bezmocně švihal kopyty a rohem, ale svého nepřítele nedokázal zasáhnout.

„Prosím tě, udělej něco. Prosím! Ten lev ho zabije!“ žadonila dívka naléhavě.

Tristran by jí rád vysvětlil, že jediné, v co může doufat, když se přiblíží k těm rozdivočeným zvířatům, je rychlá smrt - ukopáním, probodnutím, roztrháním a sežráním. Dále by jí vysvětlil, že pokud by se snad dokázal přiblížit, stejně by nemohl nic udělat, vždyť nemá ani obyčejný kbelík vody, který je tradičním prostředkem na likvidaci zvířecích rvaček u nich ve Zdi. Jenže než mu všechny tyto myšlenky proběhly hlavou, stál už uprostřed mýtiny, několik kroků od bojovníků. Stál tak blízko, že cítil pach lva: silný, zvířecí, děsivý. Stál tak blízko, že mohl číst prosebný výraz v černých očích jednorožce...

Ten lev a jednorožec zápasí o korunu, pochopil Tristran v tom okamžiku a v paměti se mu vynořila stará dětská říkanka: O korunu se Jednorožec se Lvem poprali.

Lev přes město ho prohnal, shon byl nemalý,

On porazil ho jednou

on porazil ho podruhé

všechnu svou sílu do toho dal

pak porazil ho potřetí

a jeho moc si vzal.

A s tím se sehnul a zvedl korunu z trávy: byla těžká a měkká jako z olova. Pomalu vykročil k zápasícím zvířatům a mluvil přitom na lva, jak dřív mluvil na rozněvané berany a poplašené ovce na otcově louce: „No tak... no... jen klid... tady máš svou korunu...“

Lev zatřepal jednorožcem v zubech, jako když si kočka hraje s vlněnou šálou, a vrhl na Tristrana naprosto zmatený pohled.

„Ahoj,“ řekl Tristran. Lev měl v hřívě zapletené větvičky a listí. Tristran pozvedl těžkou korunu a natáhl ruce k velké šelmě. „Vyhrál jsi. Nech jednorožce jít.“ Zase popošel o krok blíž. Pak se postavil na špičky a třesoucíma se rukama vložil korunu na lvovu hlavu.

Lev pustil nehybné tělo jednorožce a začal tiše a s vysoko vztyčenou hlavou obcházet kolem mýtiny. Došel na okraj lesa, na několik minut se zastavil a lízal si rány červeným, velice červeným jazykem a pak s předením, jež znělo jako zemětřesení, sklouzl do lesa.

Hvězda se dokulhala ke zraněnému jednorožci a neobratně klesla do trávy. Zlomenou nohu měla nataženou na stranu. Hladila ho po hlavě. „Chudinko, chudinko malá,“ opakovala několikrát. Zvíře otevřelo temné oči, okamžik na ni hledělo, pak jí položilo hlavu do klína a zase oči zavřelo.

Ten večer dojedl Tristran poslední zbytek tvrdého chleba. Hvězda nejedla nic. Trvala na tom, že musí zůstat u jednorožce, a Tristran neměl srdce jí to odmítnout.

Paseka byla nyní temná. Obloha nad nimi se zaplnila třpytem tisíců hvězd. Dívka hvězda se také třpytila, jako by byla prošla Mléčnou dráhou. A jednorožec ve tmě matně zářil, takhle svítivá měsíc za bílými mraky. Tristran ležel vedle jeho velkého těla a cítil teplo, jež z něho vyzařovalo. Hvězda ležela na druhé straně. Vypadalo to skoro, jako by jednorožci tichounce zpívala nějakou píseň. Tristrana mrzelo, že ji dobře neslyší. Útržky melodie, které zaslechl, byly zvláštní a vábivé, ale zpívala tak tiše, že je spíš jen tušil.

Dotkl se prsty řetízku, který je spojoval. Byl chladný jako sníh a slabý jako měsíční světlo na hladině rybníka či zalesknutí stříbrné šupiny, když pstruh za večera vyskočí nad vodu za mouchou.

Brzy usnul.

Královna čarodějnice jela na svém voze lesní cestou a švihala své dva bílé kozly do slabin, kdykoliv se jí zdálo, že zpomalili. Už zdálky si všimla ohýnku vedle stezky a podle barvy plamenů usoudila, že si tam vaří někdo z jejích poddaných, neboť ohně čarodějnic hoří zvláštními barvami. Když došla k pestře pomalované cikánské maringotce, přitáhla opatř. U ohně seděla stará rozcuchaná žena a otáčela rožněm, na němž se pekl zajíc. Z otevřeného břicha mu kapal tuk a syčel a škvířil se v plamenech. Vonělo to tam pečeným masem a hořícím dřevem.

Vedle kozlíku seděl na dřevěném bidýlku barevný pták. Tloukl křídly a křičel na poplach, když ji uviděl, ale byl připoután řetízkiem a nemohl uletět.

„Než cokoliv řeknete,“ pravila ta stařena, „dovolte, abych vám pověděla, že jsem jen chudá stará prodavačka květin, ubožačka, která v životě nikomu neublížila, a že mi pohled na vznešenou a mocnou paní, jako jste vy, nahání strach a hrůzu.“

„Já ti neublížím,“ ujistila ji královna čarodějnice.

Babizna přimhouřila oči a prohlédla si paní v červené kytlici shora dolů a zase zpět. „To sice říkáte,“ prohlásila

nakonec. „Ale jak mám vědět, že to tak bude, já, chuděra bezmocná stařenka, co se celá třese a srdce má až v krku. Co když se chystáte mě v noci oloupit nebo ještě něco horšího!“ A strčila do ohně holí, až vyšlehl. Vůně pečené se chvěla v nehybném večerním vzduchu.

„Přisahám,“ řekla paní v šarlatové kytlici, „přisahám při zákonech a nařízeních Sesterstva, do něhož obě příslušíme, při moci Lilim a při svých rtech a nadrech a panenství, že ti nezamýšlím způsobit žádnou škodu, a že tě budu ctít, jako bys ty byla mým hostem.“

„To mi stačí, panenke,“ kývla stařena a usmála se. „Přisedni si, večeře bude, než ovce dvakrát ocáskem zavrtí.“

„S potěšením,“ přijala paní v červené kytlici.

Kozy pomekávaly, oškubávaly travu kolem vozíku a házely znechucené pohledy na muly, patřící k maringotce. „Pěkní kozlíci,“ poznamenala stařena. Královna čarodějnice naklonila hlavu stranou a skromně se usmála. V záři plamenů se zablýštl červený hádek obtočený jako náramek kolem jejího zápěstí.

Babizna pokračovala: „Možná se mýlím, má milá, mé staré oči už nejsou, co bývaly, ale domnívám se, že jeden z těch fešáků vcupital do života po dvou, ne po čtyřech. Je to tak?“

„I já jsem slyšela, že se takové věci stávají,“ připustila královna čarodějnice. „Například ten tvůj nádherný pták.“

„Ta ptačí potvora mě připravila o jednu z nejcennějších věcí, kterou jsem měla na skladě. Už je to skoro dvacet let. Dala ji nějakému budižničemu. A potom, má milá, co já s ní měla za starosti, na to radši nemyslet! Proto ji nechávám pořád v ptačí podobě, pokud nepotřebuju nějakou práci nebo pohlídat stánek. A povím ti, že kdybych sehnala pořádnou služebnou, co se nebojí kapky těžké práce, zůstala by ptákem napořád.“

Pták na bidýlku cosi smutně zavřlíkal.

„Říkají mi madame Semele,“ řekla baba.

Když jsi ještě byla malá žába, říkali ti Kanálová Sal, pomyslela si královna čarodějnice, ale nahlas to nevyslovila. „Můžeš mi říkat Morwanne,“ nabídla jí místo toho. Napadlo ji, že je to skoro vtip (protože Morwanne znamená mořská vlna a její skutečné jméno bylo už dávno spláchnuté a ztracené pod chladnými vlnami oceánu).

Madame Semele vstala a vešla do maringotky. Vrátila se s dvěma malovanými dřevěnými miskami, dvěma noži s dřevěnými stříkacími a malou nádobkou bylinek, usušených a rozdrcených na prášek. „Chystala jsem se, že se najím rukama na talíři z čerstvých listů,“ podávala ženě v červené kytlici misku. Pod vrstvou prachu bylo vidět malovanou slunečnici. „Ale říkám si, no, jak často má člověk takovou vzácnou společnost? Takže jen to nejlepší. Předek nebo zadek?“

„Vyber ty.“

„Tak tedy tobě předek, se šťavnatými očima a mozky a s křupavými ušima. A já si vezmu zadek, tam je jen fadní maso.“ Při těch slovech sundala rožen z ohně a oběma noži bleskově oddělila maso od kostry, nakrájela je na plátky a celkem spravedlivě rozdělila na obě misky. Podala hostu nádobku s kořením. „Sůl nemám, má milá, ale když si to posypeš tímhle, bude to chutné. Trocha bazalky, horského tymiánu - můj vlastní recept.“

Královna čarodějnice si vzala svou porci zajíce, jeden z nožů a posypala si pokrm trochou koření. Nabodla si jedno sousto na špičku nože a s chutí je jedla. Její hostitelka si zatím ve své porci nimrala a foukala do ní vybíravě, až se z křupavých kousků valila pára. „Jaké je to?“ zeptala se stařena.

„Velice chutné,“ odpověděla žena poctivě.

„To je těmi bylinami,“ vysvětlovala baba.

„Cítím tam tu bazalku a tymián, ale je tam ještě jedna chuť, kterou nemůžu zařadit.“

„Hmm,“ řekla madame Semele a uždibla kousíček masa.

„Rozhodně je to nanejvýš nezvyklá chuť.“

„To tedy je. Je to bylina, která roste jen v Garamondu, na ostrově uprostřed rozsáhlého jezera. Hodí se ke všem masům a k rybám a chutí mi trochu připomíná listy fenyklu s náznakem muškátového oříšku. Její květy mají velice zvláštní oranžovou barvu. Je dobrá na větry a na zimnici a navíc je to mírné uspávací. A má jednu zvláštní vlastnost: každý, kdo ji ochutná, několik hodin mluví jen pravdu.“

Paní v šarlatové kytlici upustila misku na zem. „Tráva zapomnění? Ty ses odvážíš dát mi travu zapomnění?“

„Už je to tak, drahoušku,“ stařena mlaskala a potěšeně se smála. „Takže, paní Morwanne, jestli se tak opravdu jmenuješ, pěkně mi pověz, kam máš v tom parádním kočárku namířeno? A proč mi tak připomínáš někoho, koho jsem kdysi znávala...? Víš, madame Semele nikoho a nic nezapomíná.“

„Jsem na cestě za hvězdou, která spadla do těch velkých lešů na druhé straně hory Břicho. Až ji najdu, vezmu svůj velký nůž a vyříznu jí srdce, zaživa a dokud bude patřit jen jí. Protože srdce živoucí hvězdy je univerzální prostředek na všechny nástrahy stárí a času. Sestry čekají, až se s ním vrátím.“ Madame Semele se začala smát až se za břicho popadala a kolébala se dopředu a dozadu. „Tak srdce hvězdy je k tomu potřeba? Cha cháá! To bude nádhra. Sním ho tolik, až se mi vrátí mládí a šedé vlasy mi zase zezlátou, cecoury se mi nafouknou a budou pevné, hebké a vyzývavé. Celý zbytek srdce pak vezmu na Velký trh do Zdi. Cha cháá!“

„To neuděláš,“ řekl její host velice tiše.

„Že ne? Jsi můj host, holubičko. Přisahal jsi. Okusila jsi z mého jídla. Podle zákonů našeho Sesterstva mi nijak nemůžeš ublížit.“

„Ach, exituje mnoho způsobů, jak bych ti mohla ublížit, Kanálová Sal, ale já ti jen připomenu, že ten, kdo snědl travu zapomnění, musí po několik hodin mluvit pouze pravdu. A ještě něco...“ Když promluvila, znělo v jejích slovech vzdálené hřmění, les ztichl a každý list a každý strom pozorně poslouchal, co řekne. „Povím ti tolik: ukradla jsi vědomost, kterou sis nevyslousila, ale nebude ti ku prospěchu. Neboť ty nebudeš schopná tu hvězdu spatřit, nedokážeš ji poznat, nemůžeš se jí dotknout ani ji okusit, nenajdeš ji ani ji nezabiješ. I kdyby snad někdo jiný to srdce vyřízl a dal ti je, nepoznala bys je, nikdy bys nevěděla, co máš v dlani. Tak to bude. Tak ti to říkám a ty víš, že mluvím

pravdu. A věz ještě: přísahala jsem při spojenectví našeho Sesterstva, že ti neublížím. Kdyby tomu tak nebylo, proměnila bych tě ve švába a utrhávala bych ti nohy, jednu po druhé. Pak bych tě nechala ptákům. To za to, že jsi mě tak ponížila.“ Madame Semele vytřeštila oči a přes plameny ohniště zděšeně hleděla na svou návštěvnicí. „Kdo jsi?“ „Když jsi mě viděla naposledy,“ řekla žena v šarlatové kytlici, „vládla jsem se svými sestrami v Carnadinu, ještě než byl ztracen.“

„Ty? Ale ty jsi přece už dávno mrtvá.“

„Vždycky se říkalo, že Lilim jsou mrtvé, ale ony vždycky žily. Žádná veverka ještě nenašla žalud, z něhož vyroste dub na kolébku pro dítě, které dospěje, aby mě zabilo.“

Při jejích slovech se oheň rozhořel stříbrnými plameny.

„Tak jsi to opravdu ty. A máš zpět svoje mládí.“ Madame Semele vzdychla. „Já teď také budu znovu mladá.“

Paní v šarlatové kytlici se zvedla a položila dřevěnou misku se svou porcí zajíce do ohně. „To rozhodně nebudeš. Copak jsi mě neslyšela? V okamžiku, kdy odejdu, zapomeň, že jsi mě kdy viděla. Zapomeň všechno, dokonce i mou kletbu, třebaže její vědomí tě bude trápit a nedopřeje ti pokoje, jako svědění dávno amputované končetiny. A v budoucnu projevuj svým hostům více laskavosti a úcty.“

V té chvíli se dřevěná miska vznášela. Vyšlehl vysoký plamen a spálil listí na dubu vysoko nad nimi. Madame Semele vyhodila klackem ohořelou misku na trávu a uhasila ji chumáčem trávy. „Co mě to jen napadlo, házet tu misku do ohně?“ vykřikla. „A tady, jeden z mých svátečních noží! Celý zničený. Kam jsem dala rozum?“ Nikdo jí neodpověděl. Kdesi dál na cestě bylo slyšet pravidelný dusot, snad to mohla být kopyta nějakých koz uhánějících do noci. Madame Semele potřásala hlavou, jako by z ní chtěla vytřepal pavučiny a prach. „Stárnu,“ stěžovala si barevnému ptáku, který seděl na bidýlku u kozlíku, slyšel všechno a nezapomněl nic. „Stárnu. A nedá se s tím nic dělat.“ Pták si na bidýlku znepokojeně poposedl.

Nějaká červená veverka se váhavě přiblížila ke světlu ohně. Zvedla žalud a chvíli jej držela v předních tlapkách, jako by se modlila. Pak utekla - zahrabat žalud a zapomenout na něj.

Scaithský odliv je přístavní městečko postavené na žulové kose, město hokynářů a truhlářů a výrobců plachet. Město starých námořníků s chybějícími prsty a končetinami, kteří si otevřeli vlastní putyky nebo v nich aspoň trávili dny, město chlapů, kteří ještě pořád nosí vlasy svázané v dehtem slepených copáncích, i když vousy na bradách už jim dávno zbělely. Ve Scaithském odlivu nejsou žádné děvky, nebo aspoň ne takové, jež se za ně považují. I když tam vždycky byla spousta žen, které - pokud byste naléhali - by se označily jako vícevdané: s jedním manželem, který přijíždí na tamté lodi každých šest měsíců, a s druhým na téhle lodi, vracející se jednou za devět měsíců. Většinu lidí ten systém vždycky vyhovoval. A když někdy výpočet nevyšel a manžel se vrátil do obsazené postele, dala se situace vždycky vyřešit rvačkou - a vždycky byla po ruce putyka k utišení poraženého. Ani námořníkům to uspořádání nevadilo, protože vědí, že tak bude aspoň jedna osoba, která si všimne, že se z moře nevrátili, a bude je oplakávat. A manželky se utěšují myšlenkou, že jejich muži jsou jim také nevěrní. Protože soupeřit se vztahem muže k moři je marný zápas: moře je mu matkou i milenkou, a až přijde čas, spláchne jeho tělo a odnese si je ke korálům a slonovině a perlam.

Právě sem, do Scaithského odlivu, přijel jednoho večera lord Primus ze Stormholdu, celý v černém, s vousy hustými a váznými jako hnízda čápů na městských komínech. Přijel v kočáru taženém čtyřmi černými koňmi a pronajal si pokoj v Námořnickově útočišti ve Zlodějské ulici.

Všichni se shodli, že je to velice podivný host. Přinesl si do pokoje vlastní jídlo a pití a měl je uzamčené v dřevěné truhle, již otevíral, jen když si vyndával jablko, kousek sýra nebo sklenici vína. A vybral si pokoj až úplně pod střechou Námořnickova útočiště, vysoké, vytáhlé budovy postavené na skalnatém vršku (to aby byli pašeráci v bezpečí).

Podplatil tlupu místních uličníků, aby ho okamžitě informovali, kdyby se ve městě objevil někdo, koho neznají. Obzvlášť se měli dívat po vysokém, kostnatém cizinci s tmavými vlasy, úzkým hladovým obličejem a modrými očima. „Primus se tedy rozhodně učí obezřetnosti,“ poznamenal Sekundus k ostatním pěti mrtvým bratrům.

„No, víš, co se říká,“ šeptal Kvintus smutným tónem mrtvých, který toho dne zněl jako šplouchání vzdálených vln o oblázkový břeh, „koho unavuje ohlížet se přes rameno po Septimovi, toho unavuje život.“

Každé ráno chodíval Primus do přístavu a hovořil tam s kapitány, kteří měli lodě v Scaithském odlivu. Napájel je grogem, ale nikdy s nimi nepil ani nejedl. Odpoledne si pak prohlížel lodě v docích.

Brzy už místní klepny (a že jich v Scaithském odlivu bylo!) měly nad slunce jasno, o co tady jde: ten vousatý pán si chce najmout loď a jet na východ. Informace stíhala informaci: pojede na Srdci snu s kapitánem Yannem. Srdce snu byla černě natřená loď s červenými palubami a s více méně zachovalou pověstí (čímž myslím řeči o tom, že provozuje pirátství jen ve vzdálených vodách). Také se vědělo, že kapitán vyrazí hned jakmile dostane rozkaz.

„Vzácný pane!“ přiběhl jeden uličník za lordem Primem. „Do města přišel nějaký muž. Bydlí u paní Pettierové, pane. Je hubený a černý jako vrána a viděl jsem ho v baru U Burácení oceánu. Všem tam platil grog, pane. Říká, že je námořník a že hledá práci.“

Primus pohladil chlapce po špinavé hlavě a dal mu minci. Pak se vrátil ke svým přípravám a odpoledne už všichni věděli, že Srdce snu vyrazí již za tři dny.

Den předtím, než mělo Srdce snu vyplout, viděli lidé, jak Primus prodává svůj kočár a čtyři koně stájníkovi ve Wardlově ulici, načež se pomalou chůzí vydal k přístavišti a cestou rozdával otrhaným uličníkům drobné. Vešel do své kajuty na Srdci snu a dal přísné příkazy, že nesmí být za žádných, ale skutečně za žádných okolností rušen, dokud nebudou aspoň týden plavby od přístavu.

Toho večera potkala jednoho z námořníků, kteří se plavili na Srdci snu, nepříjemná nehoda. Opilý upadl na kluzkých kočičích hlavách v Desátkové ulici a pochroumal si bok. Naštěstí se rychle našla náhrada: zrovínka ten námořník, se kterým ten večer popíjel a který ho přesvědčoval, aby mu na mokřém dláždění předvedl jeden obzvlášť složitý taneční

krok z námořnického dupáka. A ten námořník, vysoký a černý jako vrána, podepsal ještě toho večera kroužkem lodní papíry a za úsvitu, když loď v ranní mlze vyplouvala z přístavu, byl na palubě. Srdce snu mířilo na východ.

Lord Primus ze Stormholdu s čerstvě oholenou bradou stál na útesu a díval se za lodí, dokud nezmizela z dohledu. Pak sešel do Wardlovy ulice, vrátil stájníkovi peníze a ještě trochu přidal a odjel v černém kočáře taženém čtyřmi černými koňmi po cestě kolem pobřeží na západ.

To řešení bylo nabílední. Koneckonců, jednorožec se celé dopoledne loudal za nimi a občas něžně šťouchal hvězdu širokým čelem do ramene. Rány na grošované bocích, jež včera rudě rozkvetly pod lvími drápy, už zashly do hněda.

Hvězda kulhala a belhala se a klopýtala, Tristran šel vedle ní a chladný řetízek svazoval jejich zápěstí.

Na jedné straně měl Tristran pocit, že jet na jednorožci je téměř něco jako svatokrádež: jednorožec není kůň, nepodepsal žádnou z prastarých smluv mezi Člověkem a Koněm. V černých očích měl divokost a v kroku taneční pružnost, obojí značící nebezpečnost a nezkrocenost. Na druhé straně Tristran cítil, i když to nedokázal formulovat, že jednorožci na hvězdě záleží a že jí chce pomoci. Proto řekl: „Poslyš, nemusíš mi zase opakovat všechny ty řeči o tom, jak budeš na každém kroku kazit mé plány, ale pokud bude jednorožec ochoten, mohl by tě aspoň kousek cesty svést na hřbetě.“

Hvězda neodpověděla.

„Tak co?“

Pokrčila rameny.

Tristran se obrátil k jednorožci a hleděl mu do hlubokých černých očí. „Rozumíš mi?“ zeptal se. Jednorožec neřikal nic. Mladík doufal, že třeba kývne hlavou nebo dupne kopytem jako ten kůň, kterého kdysi o pouti viděl na návsi. Ale on se jen upřeně díval. „Svezeš tu dámu? Prosím?“

Zvíře neřeklo ani slovo, nekývlo ani neduplo. Ale došlo ke hvězdě a kleklo si jí k nohám.

Tristran pomohl dříve nasednout. Pevně se oběma rukama chytla rozčuchané hřívy a usadila se bokem, jako v dámském sedle. Zlomená noha jí trčela do strany. Tak putovali několik hodin.

Tristran krácel vedle nich, přes rameno nesl berlu a na jejím konci se pohupovala brašna. Nový způsob cestování mu ale připadal stejně namáhavý jako ten předchozí. Tehdy byl nucen jít pomalu, aby mu hvězda o berle stačila, podepíral ji a chvílemi poponášel. Nyní spěchal, aby udržel krok s jednorožcem. Měl strach, že by mohl zůstat příliš pozadu a řetěz, který je spojoval, by mohl hvězdu strhnout z jednorožcova hřbetu. V žaludku mu kruželo, bolestně si uvědomoval, jak hrozný má hlad. Brzy ho ovládal jediný pocit - on sám není nic než hlad obalený tenkou slupkou masa a kůže, hlad, který jde a jde...

Klopýtal. Věděl, že brzy padne vysílením.

„Prosím tě, zastav,“ zašeptal.

Jednorožec zpomalil a zůstal stát. Hvězda se ohlédla. Pak udělala grimasu a zavrtěla hlavou. „Pojď raději sem za mnou. Jestli ti to jednorožec dovolí. Jinak omdlíš nebo co a stáhneš mě na zem. Musíme se přece dostat někam, kde se najíš.“

Tristran vděčně přikývl.

Jednorožec se nijak nebránil, klidně stál a čekal, a tak se na něj Tristran pokusil vylézt. Bylo to jako šplhání na kolmou hladkou zeď, marné snažení. Nakonec zavedl zvíře k buku, který před nějakým rokem vyvrátila bouře nebo vichřice, nebo rozhořčený obr, a vyškrábal se přes kořeny na kmen stromu a odtud na jednorožcova záda. S berlou a brašnou v ruce to ani tak nebylo jednoduché.

„Na druhé straně tam toho kopce je vesnice,“ řekl hvězdě. „Doufám, že tam seženeme něco k jídlu.“ Volnou rukou poplácal jednorožce po slabínách. Zvíře vykročilo a Tristran se musel chytit hvězdy kolem pasu, aby nespadl. Cítil hebkost jejích tenkých šatů a pod nimi tlustý řetěz s topasem.

Jet na jednorožci bylo úplně jiné než jet na koni. Nepohyboval se jako kůň, byla to divočejší jízda, zvláštní. Zvíře počkalo, dokud se Tristran a hvězda pohodlně neusadili, a pak začalo pomalu a nenápadně přidávat na tempu.

Stromy přechaly kolem, hvězda se naklonila dopředu a zapletla prsty do jednorožcovy hřívy, Tristran - ze strachu až zapomněl na hlad - svíral koleno boky zvířete a modlil se, aby ho snad nesrazila nějaká náhodná větev. Po chvíli se však uklidnil a začal se oddávat potěšení z rychlosti. Jízda na jednorožci má něco do sebe: je to opojný, vzrušující a nádherný zážitek.

Slunce už zapadalo, když dorazili k prvním domkům vesnice. Na vlnící se louce se jednorožec prudce zastavil pod rozložitým dubem a odmítl jít dál. Tristran seskočil a s zúchnutím dopadl do trávy. Zadek ho pátil, ale hvězda se na něho dívala, a tak se neodvážil si stěžovat. Když to vydrží ona...

„Máš hlad?“ zeptal se jí.

Mlčela. „Podívej, já umírám hladem. Už jsem polomrtvý. Nevím, jestli ty - jestli hvězdy - jedí a co jedí. Ale nedovolím ti, abys hladověla schválně, z trucu.“ Tázavě na ni hleděl. Vracela mu pohled, zprvu lhostejně, a pak se jí najednou modré oči zalily slzami. Zvedla ruku a setřela si je skoro dětským pohybem. Na tváři jí zůstala šmouha bláta.

„My jíme jen tmou a pijeme jenom světlo. Takže ne - nemám hlad. Je mi smutno a zima a bojím se a jsem nešťastná a spoutaná, ale hlad, ne-nemám.“

„Neplač,“ těšil ji Tristran. „Poslouchej, já zajdu do vesnice a seženu něco k snědku. Ty počkej tady. Neboj se, kdyby někdo přišel, jednorožec tě ochrání.“ Natáhl se a opatrně ji sundal dolů. Jednorožec pohodil hřívou a začal spokojeně spásat luční trávu.

Hvězda popotáhla. „Mám počkat tady?“ zvedla ruku s řetízem.

„Aha,“ došlo Tristranovi. „Podej mi ruku.“

Natáhla ji a on zápolil s řetízem, ale marně. „Hmm,“ bručel. Tahal za řetěz kolem svého zápěstí, ale i tam pevně držel. „Vypadá to, že jsem k tobě stejně připoutaný jako ty ke mně.“

Hvězda zaklonila hlavu, zavřela oči a hluboce si povzddechla. Pak, už zase klidná, otevřela oči a nadhodila: „Možná existuje nějaké kouzelné slovo nebo něco.“

„Neznám žádná kouzelná slova.“ Tristran zvedl řetízek. Ve světle zapadajícího slunce se rudě a oranžově třpytil. „Prosím?“ řekl. Ozvalo se cinkavé ševelení a řetízek mu sklouzl ze zápěstí. „A je to,“ podal svůj konec hvězdě. „Budu se snažit být zpět co nejdřív. A jestli ti začnou takoví malí lidičkové vyzpěvovat své hloupé písničky, neházej po nich, proboha, svou berlu. Jen by ti ji ukradli.“

„Nebudu.“

„Budu ti muset věřit, na tvou čest hvězdy, že mi neutečeš.“

Sáhla si na zadlahovanou nohu. „Nějakou dobu toho moc nenaběhám,“ ujistila ho ironicky. S tím se musel spokojit.

Došel zbývající půl míle do vsi. Neměla hostinec, nejspíš byla příliš daleko ode všech cest, ale jakási korpulentní starší hospodyně trvala na tom, aby s ní šel do chalupy, kde mu vnutila dřevěnou misku s ovesnou kaší a nastrouhanou mrkví a džbáněk slabého piva. Vyměnil svůj plátěný kapesník za láhev bezinkového zdravotního likéru, bochníček tvarohového sýra s bylinkami a jakési neznámé ovoce. Bylo měkké a ochmýřené, jako meruňky, temně modrou barvou se podobalo hroznům a vonělo jako zralé hrušky. Dostal i otýpku sena pro jednorozce.

Vracel se na louku a jedl kousek toho ovoce: bylo šťavnaté a docela sladké. Uvažoval, jestli by třeba hvězda nechtěla okusit a jestli by jí to chutnalo. Doufal, že bude mít radost z toho, co jí nese.

Zprvu si Tristran myslel, že si zmýlil cestu a v měsíčním světle zabloudil. Ne: byl to tentýž dub, pod kterým seděla hvězda, když odcházel.

„Haló?“ zavolal. Světlušky se žlutě a zeleně třpytily v křoví a ve větvích stromů. Žádná odpověď. Tristran cítil hloupý, svíravý tlak kolem žaludku. „Haló?“ zkusil to znovu. Pak přestal volat, protože tam nebyl nikdo, kdo by mu odpovídal.

Pustil otep na zem a kopl do ní.

Byla jihozápadně od něj a pohybovala se rychleji, než dokázal jít. Spěchal za ní v jasné měsíční záři. Uvnitř měl pocit prázdnoty, viny, hanby a lítosti. Neměl jí uvolňovat řetěz, měl ho uvázat ke stromu, měl ji přinutit, aby šla s ním do vsi... To všechno mu letělo hlavou, když kráčet v jejích stopách. Ale jiný hlas zase poukazoval na to, že i kdyby ji neodvázal v tomto případě, stejně by to musel udělat někdy v blízké budoucnosti, a pak by mu utekla tak jako tak.

Uvažoval, jestli hvězdu ještě někdy uvidí, a při tom klopýtal přes kořeny po cestě, jež ho vedla mezi starými stromy do hlubokého lesa. Pod husté koruny světlo měsíce neproniklo a po půlhodině marného klopýtání tmou si Tristran lehl pod strom, podložil si hlavu brašnou a zavřel oči. Litoval se, dokud neusnul.

Ve skalnaté horské soutěsce na nejjižnějších svazích hory Břicho přitáhla královna čarodějnice opratě svého kozího spřežení, zastavila a nasála mrazivý vzduch.

Nad hlavou jí visely myriády chladných hvězd. Červené rty vykroužily úsměv takové krásy, takového jasu, tak čistého a dokonalého štěstí, že by vám při pohledu na něj ztuhla krev v žilách. „Tak,“ řekla. „Blíží se ke mně.“

A vítr horské soutěsky triumfálně hučel kolem ní.

Primus seděl vedle dohořívajícího ohně a trásl se v tlustém černém oděvu. Jeden z černých hřebců se probudil, nebo možná ze sna zafetl a chvíli frkal, a pak zase usnul. Nejnepříjemnější byl ten chlad v obličejí - Primus nebyl zvyklý chodit bez vousů. Klackem vyšťouchl z řetavých uhlíků hliněnou kouli. Plívl si na dlaně, pak žhavou hlinu rozlomil a přivoněl ke sladkému masu ježka, které se pěkně pomalu peklo, zatímco on spal.

Soustředěně snídal, pečlivě obíral kostičky a holé je plíval do ohniště. Ježka zajedl kouskem tvrdého sýra a mírně octovitého bílého vína.

Když dojedl, utřel si ruce do šatů a rozhodl magické runy, aby zjistil, kde je topasový kámen, udělující moc nad skalními městy a rozlehlým panstvím Stormholdu. Rozhodil je a pak zmateně hleděl na drobné načervenalé žulové čtverečky. Posbíral je, zatřepal jimi v dlaních, znovu je rozhodil a znovu na ně hleděl. Konečně plívl do uhlíků, jež líně zasyčely. Shrábl destičky a nasypal je do váčku na opasku. „Pohybuje se stále rychleji a vzdaluje se,“ pronesl nahlas.

Vymočil se na oheň, neboť byl v divoké krajině, kde se vyskytovali lupiči a skřeti a kloví, možná i něco horšího, a on ani v nejmenším netoužil připoutat na sebe jejich pozornost. Pak zapřáhl koně, vylezl na kozlík a vyrazil na západ, k lesu a k horskému hřbetu v dálce.

Jednorozec klusal a klopýtal temným lesem a dívka se ze všech sil držela jeho krku.

Pod stromy vládla úplná tma, ale jednorozec zářil svým bledým měsíčním světlem, a dívka se třpytila a mihotala jako ve světelném prachu. Jak tak projížděla mezi stromy, mohlo se někomu, kdo by ji viděl z dálky, zdát, že to bliká, hasne a zase se rozsvěcuje maličká hvězda.

KAPITOLA ŠESTÁ

Co řekl strom

Tristran Thorn měl sen.

Byl v koruně jabloně a nahlížel oknem do pokojíku Viktorie Foresterové. Právě se svlékala. Když si však sundala šaty a odhalila bohatou krajkovou spodničku, uhnula Tristranovi větev pod nohama a on padal a letěl vzduchem v měsíčním světle...

Padal k měsíci.

A měsíc k němu promlouval: Prosim, šeptal hlasem, který Tristranovi trochu připomínal hlas jeho matky, chraň ji. Chraň mé dítě. Chtějí ji ublížit. Já už jsem udělala vše, co bylo v mých silách. Zvláštní, nikdy neuvažoval, zda je měsíc muž, nebo žena. Matka, ano, to mluvila matka, mající strach o své dítě. Byla by mu řekla ještě víc, možná to i řekla, ale její tvář se proměnila ve třept na hladině pod ním. Pak si uvědomil, že mu přes obličej běží pavouček a že má ztuhlý krk, a zvedl ruku a opatrně pavoučka smetl. V očích měl ranní slunce a svět byl zlatý a zelený.

„Něco se ti zdálo,“ ozval se kdesi shora mladý ženský hlas. Slyšel, jak mu nad hlavou šustí listy červeného buku.

„Ano,“ řekl tomu hlasu nahoře. „Zdálo.“

„Taky jsem měla v noci sen,“ pokračoval ten hlas. „V tom snu jsem vzhledla a viděla jsem celý les. Pohybovalo se v něm cosi obrovského. A přicházelo to blíž a blíž a pak jsem věděla, co to je.“ Náhle zmlkla.

„Co to bylo?“

„Všechno. Byl to Pan. Když jsem byla ještě hrozně mladá, kdosi - možná to byla veverka, ty jsou tak upovídané, nebo straka, či snad rybka - povídal, že Pan vlastní celý tenhle les. Vlastně, no, nevlastní, jako že mu patří. Ne jako že by ho mohl prodat někomu jinému, nebo kolem něho postavil zeď, nebo-“

„Nebo stínal stromy,“ pokusil se pomoci Tristran. Ticho, Uvažoval, kam se dívka poděla. „Haló?“ zavolal tiše.

„Haló?“

Nad hlavou mu opět zašustilo listí.

„Takové věci bys neměl říkat.“

„Promiňte,“ řekl Tristran, i když nevěděl jistě, za co se omlouvá. „Ale povídala jste o tom, jak Pan vlastní tenhle les...“

„Samozřejmě, že vlastní. Je úplně jednoduché vlastnit něco. Nebo všechno. Jen musíš vědět, že je to tvoje, a pak být ochoten nechat to jít. Zrovna tak vlastní Pan tenhle les. A v tom snu ke mně přišel. I tys tam byl. Vedl jsi na řetízku smutnou dívku. Byla to velice, velice smutná dívka. Pan mi řekl, že ti mám pomoci.“

„Mně?“

„A způsobil, že jsem najednou cítila teplo a chvění a čvachtání od špiček lístků až po konečky kořínků. Tak jsem se probudila a ty tu ležíš s hlavou u mého kmene, spíš jako dřevo a chrápeš jako kanec.“

Tristran se poškrábal na nose. Přestal hledat ve větvích červeného buku nad hlavou nějakou ženu a zahleděl se místo toho na strom samotný. „Vy jste strom,“ vložil myšlenku do slov.

„Nebývala jsem vždycky strom,“ vysvětloval hlas v šumění bukového listí. „To kouzelník mě začaroval do stromu.“

„A co jste byla předtím?“

„Myslíš, že mě má rad?“

„Kdo?“

„Pan. Kdybys tys byl Pán lesa, nedal bys přece někomu úkol, neřekl bys mu, aby ze všech sil komusi pomáhal, kdybys ho neměl rád, že ne?“

„No...“ řekl Tristran, ale než si stačil vymyslet nějakou diplomatickou odpověď, strom pokračoval:

„Nymfa. Bývala jsem lesní víla. Jenže mě pronásledoval princ, ne hodný princ, ten druhý typ. Jeden by myslel, že princ, i když to není hodný princ, pochopí, že jsou jisté hranice, ne?“

„Jistě.“

„Přesně tak. Jenže on to pochopit nechtěl, tak jsem v tom běhu trochu zaříkávala a - bum bác - strom. Co si o tom myslíš?“

„No, nevím, jak jste vypadala jako lesní víla, paní, ale jste nádherný strom.“

Strom hned neodpověděl, ale listí hezky šumělo. „Byla jsem velice pohledná i jako víla,“ připustil ostýchavě.

„Jakou pomoc a podporu měl přesně na mysli?“ chtěl vědět Tristran. „Ne že bych chtěl odmítnout. Rozumíte, teď zrovna potřebuju všechnu pomoc a podporu, kterou můžu dostat. Ale strom tedy není zrovna místo, kam bych se za normálních okolností obrátil. Nemůžete jít se mnou, ani mě nakrmit, ani přivést hvězdu zpátky. A už vůbec nás nemůžete poslat zpátky do Zdi k mé pravé lásce. Jsem jist, že byste mě dokázala dokonale ochránit před deštěm, kdyby snad pršelo, ale jelikož v této chvíli zrovna neprší...“

Strom zašuměl. „Co kdybys mi povyprávěl svůj příběh,“ řekl, „a nechal na mně, abych rozhodla, jestli ti nějak mohu pomoci, nebo ne.“

Tristran začal protestovat. Cítil, jak se hvězda od něho vzdaluje rychlostí klusajícího jednorožce. Jestli tedy na něco neměl právě teď čas, bylo to povídání o dobrodružstvích svého života až k dnešnímu dni. Pak ho ale napadlo, že dosud se vždy na své výpravě dostal nejdál, když přijal pomoc, již někdo nabízel. Posadil se tedy na zem a vyprávěl červenému buku všechno, na co si vzpomněl: O své lásce, čisté a pravé, k Viktorii Foresterové, o svém slibu, že přinese spadlou hvězdu - ne jakoukoliv spadlou hvězdu, nýbrž tu, kterou viděli padat spolu, když stáli na vrcholu kopce nad Zdí. Vyprávěl o tom, jak se vydal do Elfie, pověděl stromu o svém putování, o chlupatém mužíčkovi a lidičkách, kteří mu ukradli tvrdák, o kouzelné svíče a milových krocích, jež ho dovedly k hvězdě v úžlabině. A o lvu a jednorožci a nakonec o tom, jak hvězdu ztratil.

Skončil a rozhostilo se ticho. Měděné červené listí se chvělo, jemně, jako při slabém vánku. Pak prudčeji, jako by se blížila bouře. A pak vytvořily listy přísný hluboký hlas, který řekl: „Kdybys ji byl držel v poutech a ona utekla, žádná moc a síla na zemi ani na nebi by mě nedokázala přinutit, abych ti pomohla. Ani kdyby Velký Pan, či sama paní Sylvána za tebe orodovali nebo na mne naléhali. Ale ty jsi ji sám odpoutal, a proto ti pomohu.“

„Děkuji vám,“ řekl Tristran.

„Povím ti tři pravdivé věci. Dvě z nich ti řeknu nyní a tu poslední, až ji budeš nejvíc potřebovat. Budeš muset sám posoudit, kdy to bude.“

Ta první je, že hvězda je ve velkém nebezpečí. O tom, co se přihodí uprostřed lesa, se brzy ví i na jeho nejvzdálenějším okraji a stromy mluvívají s větrem a vítr to pak poví dalšímu lesu, k němuž doletí. Jsou tu síly, které jí chtějí

ublížit, ba víc než ublížit. Musíš ji najít a chránit ji.

Ta druhá je, že tímto lesem vede cesta, kousek tam u té jedle (o té jedli bych ti tedy mohla povědět věci, nad jakými by se i balvan červenal), a v několika minutách po ní pojede kočár. Pospěš si a stihneš ho.

Tak, teď ještě nastav ruce.“

Tristan nastavil ruce. Z výšky se pomalu snášel měděný list, otáčel se, klouzal a padal dolů. Nakonec přistál na dlani jeho pravice.

„Tak,“ řekl strom. „Opatruj ten list. A naslouchej mu, až to budeš nejvíc potřebovat. Rychle, kočár už je skoro tady. Běž! Utíkej!“

Tristan sebral brašnu a dal se do běhu. V běhu si schovával list do kapsy halen. Slyšel úder kopýt, blížily se mýtinou, byly čím dál blíž. Věděl, že tam nestačí doběhnout včas, byl zoufalý, že kočár nestihne, ale běžel ještě rychleji, až slyšel jen, jak mu srdce tluče v hrudi a v uších a dech syčí, když jej nasává do plic. Hnal se a prodíral kapradím a doběhl k cestě, zrovna když kočár vyjel ze zatáčky.

Byl to černý kočár tažený čtyřmi koňmi černými jako noc. Na kozlíku seděl bledý pán v dlouhém černém hábitu. Projížděl na dvacet kroků od Tristrana. Ten stál, lapal po vzduchu a snažil se zakřičet. Ale krk měl úplně vyprahlý, scházel mu dech, a když přece jen vydal hlas, bylo to jen ochraptělé šeptání. Zkoušel to znovu, ale jen sípál.

Kočár prolétl kolem něho aniž zpomalil.

Tristan se zhroutil do trávy a lapal po dechu. Pak ho strach o hvězdu zase zvedl na nohy a spěchal, jak nejvíc mohl po lesní cestě za kočárem. Nešel ani deset minut, když černý kočár dohonil. Napříč přes cestu, přímo před spřežením, ležela mohutná dubová větev a vozka, který byl, jak se zdálo, jediným cestujícím v kočáře, se usilovně snažil ji odsunout.

„Zatracená věc,“ řekl kočí, který byl oblečený do černého hábitu a mohl mít k padesátce, „vždyť nebyl ani vítr, ani bouřka. Najednou spadla. Prostě jen tak. Koně to pořádně vyděsilo.“ Hlas měl hluboký a burácivý.

Společně koně vypřáhli a přivázali za ně větev. Pak muži strkali a koně tahali a společnými silami odsunuli větev z cesty. Tristan tiše poděkoval dubu, jehož větev to spadla, červenému buku i lesnímu bohu Panovi, a pak požádal vozku, zda by ho mohl svést.

„Neberu cestující,“ odpověděl kočí a zamnul si zarůstající bradu.

„Pochopitelně. Ale beze mne byste tu trčel kdovíjak dlouho. Prozřetelnost vás poslala ke mně a stejná Prozřetelnost poslala mne k vám. Nezajedete si kvůli mně, nebojte se, a možná se vám další pár rukou bude ještě hodit.“

Vozka si ho zkoumavě prohlížel od hlavy k patě. Pak sáhl do sametového váčku u pasu a vyndal hrst plochých čtverečků z červené žuly.

„Vyberte si jeden.“

Tristan vzal kámen a ukázal muži symbol na něm vyřezaný. „Hmm. Ted' vezměte ještě jeden.“ Tristan to udělal. „A ještě.“ Muž si zase třel bradu. „Dobrá, můžete jet se mnou. Vypadá to, že runy jsou si v tom směru jisté. Mluví však i o nebezpečí, které hrozí. Ale možná tam opravdu budou další spadlé větve. Jestli chcete, můžete sedět tady vpředu se mnou a dělat mi společnost.“

Tristan vyšplhal na kozlík. Nejpodivnější bylo, že když poprvé nahlédl do kočáru, zdálo se mu, že tam sedí pět bledých pánů, všichni v šedých šatech, a smutně se na něho dívají. Ale když tam nahlédl znovu, nebyl tam nikdo.

Kočár drkotal a poskakoval po zarostlé cestě pod zlatozeleným baldachýnem listů. Tristan si dělal starosti o hvězdu. Jistě, nebyla zrovna nejlépe naladěná, pomyslel si, ale do jisté míry na to má nárok. Doufal, že se jí nestane nic zlého, než k ní dorazí.

Občas se proslýchalo, že to šedočerné pohoří, jež se táhlo jako páteř od severu k jihu středem Elfie, byl kdysi obr. Vyrostl prý tak veliký a tak těžký, že se jednoho dne, vyčerpán námahou z pouhopouhé chůze, natáhl na planině a usnul spánkem tak hlubokým, že mezi jednotlivými údermi jeho srdce uplynula celá staletí. Pokud tomu tak bylo, muselo se to stát strašně dávno, v Prvním věku světa, kdy všechno bylo jen kámen a oheň, voda a vítr, a z těch dob už žilo jen málo těch, kdo by mohli tvrdit, že je to lež. Ať už to byla pravda, nebo lež, čtyřem velkým horám toho masivu se říkalo Hlava, Rameno, Břicho a Kolena, a pahorkům na jižním konci Nohy. Pohořím vedlo několik průsmyků, jeden mezi hlavou a rameny, kde by asi byl krk, a jeden hned na jih od Břicha.

Byly to divoké hory, obydlené divokými bytostmi: bridlicově černými troly, chlupatými divými muži, zbloudilými horskými kozami, dolujícími gnómy, poustevníky, psanci a tu a tam nějakou horskou čarodějnici. Nepatřily mezi nejvyšší hory v Elfii, jako byla třeba hora Huon, na jejímž vrcholu stál Stormhold. Ale i tak to bylo pro osamělé pocestné obtížné pohoří.

Královna čarodějnice projela průsmykem jižně od Břicha za necelé dva dny a nyní čekala u jeho ústí. Kozy nadšeně ožďbovaly hlohový keř, k němuž je přivázala. Ona zatím seděla vedle odpřaženého vozíku a ostřila si brouskem nože.

Byly to staré nože: stěnenky byly vyrobené z kostí a čepele ze štípaného obsidiánu, černé jako uhel, s bílými vložkami navěky zamrzlými do sopečného skla. Měla dva. Sekáček se sekyrkovitou čepelí, těžkou a tvrdou, určený k roztínání hrudního koše, na bourání a porcování, a pak ještě dlouhou dýku na vyříznutí srdce. Když byly oba nože tak ostré, že by vám jimi mohla přejet po hrdle, a vy byste necítili nic víc než teplo řinoucí se krve, královna čarodějnice je odložila a započala s přípravami.

Přistoupila ke kozám a zašeptala každé z nich kouzelnou formuli.

Tam, kde před okamžikem byli dva kozli, stál nyní muž s bílou kozí bradkou a chlapecky hranatá žena s přihlouplým výrazem ve tváři. Oba mlčeli. Královna čarodějnice přidřepala k vozíku a zašeptala mu několik slov. Nic se nestalo a ona zlostně dupla nohou o skálu.

„Stárnu,“ postěžovala si svým dvěma služebníkům. Neodpověděli, ba ani nijak nenaznačili, že by jí rozuměli. „Neživé

věci bylo odjakživa těžší změnit než věci živé. Jejich duše jsou starší a hloupější. Hůř se přesvědčují. Kéž bych tak byla zase mladá... představte si, na úsvitu světa jsem dokázala měnit hory v moře a mraky v paláce. Zalidňovala jsem města oblázky z pobřeží! Kdybych zase měla své mládí..."

Vzdychla a pozvedla ruku: kolem prstů se jí na okamžik rozkmitaly modré plamínky a pak, když ruku spustila a sklonila se k vozíku, oheň zmizel.

Dotkla se ho a narovnála se. V havraních vlasech teď měla šedivé praménky a pod očima tmavé váčky - ale kočár zmizel a ona stála před malou hospodou na okraji průsmyku.

Kdesi v dále rachotil hrom a vzadu nad obzorem prošlehly blesky.

Vývěsní štít hospody se kýval ve větru a rytmicky vrzal. Byl na něm namalovaný kočár.

„Vy dva,“ obrátila se ke služebníkům, „dovnitř. Jede naším směrem a bude muset projet tímto průsmykem. Teď už jen musím zajistit, aby vešla dovnitř. „Ty,“ řekla muži s kozi bradkou, „jsi Billy, majitel téhle hospody. Já budu tvoje žena a tohle,“ ukázala na dívku, která kdysi bývala Brevisem, „je naše dcera, kuchtička.“ Od horských vrcholů přinesla ozvěna další zahřmění, hlasitější než prve.

„Brzy začne liják,“ poznamenala čarodějnice. „Musíme rozdělat oheň.“

Tristan cítil hvězdu daleko vpředu. Postupovala vyrovnaným tempem, ale zdálo se mu, že ji dohání.

A k jeho velké úlevě jel kočár stále ve stopách hvězdy. Jednou, když dojeli na rozcestí, bál se, že by mohli odbočit na nesprávnou stranu, a chystal se, že vystoupí a půjde dál po svých, kdyby k tomu došlo.

Jeho společník zarazil koně, slezl z kozlíku a vytáhl své runy. Když se s nimi poradil, vyšplhal se zpět a poslal koně doleva.

„Pokud to ode mne není příliš smělé,“ odvážil se Tristan, „směl bych se zeptat, co vlastně hledáte?“

„Svůj osud,“ odpověděl muž po krátké pauze. „Své právo vládnout. A vy?“

„Existuje jedna mladá žena, kterou jsem urazil svým chováním. Chci to napravit.“ Když to vyslovil, věděl, že je to pravda.

Vozka cosi zamručel.

Lesní baldachýn rychle řídil. Stromy teď rostly dál od sebe a Tristan zíral na hory před nimi. „To jsou ale hory!“

„Až budete starší,“ řekl jeho společník, „můžete navštívit mou tvrz na vrcholu Huonu. To je opravdová hora a z ní se můžete dívat dolů na jiné, vedle kterých tady ty,“ a napřáhl ruku k Břichu před nimi, „jsou nanicovaté pahorky.“

„Abych pravdu řekl,“ povzdechl si Tristan, „doufám, že po zbytek života budu chovat ovce ve Zdi, protože jsem už zažil tolik dobrodružství, kolik ho jen muž může právem vyžadovat. Všechny ty svíčky a stromy, dívka a jednorozec... Ale vím, že mě zvete v dobrém úmyslu a děkuji vám za to. A jestli někdy navštívíte Zeď, musíte se určitě u mne zastavit a já vám dám vlněné rouno, ovčí sýr a tolik skopového guláše, kolik dokážete sníst.“

„Jste příliš laskavý,“ odvětil vozka. Cesta teď byla pohodlnější, vysypaná drceným štěrkem a vyložená opracovanými kameny, a tak vozka švihl bičem a popohnal své čtyři černé hřebce. „Tak vy jste tedy viděl jednorozce?“

Tristan už začal vyprávět svému společníkovi o setkání s jednorozcem, ale rozmyslel si to a řekl jen: „Bylo to velice vznešené zvíře.“

„Jednorozci jsou stvoření měsíce,“ vysvětloval vozka. „Nikdy jsem žádného neviděl. Ale říká se, že slouží měsíci a poslouchají jeho rozkazy. Zítra před večerem dorazíme k horám. Je zbytečné, abychom dnes jeli za tmy. Jestli chcete, můžete spát v kočáře. Já spím nejraději u ohně.“ Tón jeho hlasu byl pořád stejný, ale Tristan pochopil, s náhlou a šokující jistotou, že ten muž se čehosi bojí, z nehlubší duše bojí. Na vrcholcích hor se po celou noc proháněly blesky. Tristan spal na koženém sedadle kočáru s hlavou položenou na pytlí s ovsem. Zdálo se mu o přízracích, o měsíci a o hvězdách.

Nad ránem se spustil déšť. Jako by se obloha proměnila v řeku, tak byl prudký. Nízké šedé mraky zakryly hory. Tristan a jeho společník zapřáhli koně a vyrazili. Cesta vedla do kopce a koně šli krokem.

„Mohl byste jít dovnitř,“ navrhl vozka. „Nemá smysl, abychom tu mokli oba dva.“ Seděli pod kusem nepromokavého plátna, jež našli pod kozlíkem.

„Těžko už bych mohl být promočenější,“ smál se Tristan. „Ledaže bych skočil do řeky. Zůstanu tady. Dva páry očí a dva páry rukou nám mohou být užitečné.“

Spolujezdec něco zabručel. Mokrou studenou rukou si stíral déšť z očí a rtů a pak řekl: „Jste blázen, chlapče. Ale já to dokážu ocenit.“ Přehodil si opratě do levačky a napřáhl pravou ruku. „Jsem znám jako Primus. Lord Primus.“

„Tristan. Tristan Thorn,“ připadalo mu, že ten muž si něčím zasloužil znát jeho skutečné jméno.

Potřásl si rukama. Pršelo stále silněji. Cesta se proměnila v bystřinu a prudký déšť jim odízl výhled stejně účinně jako nejhustší mlha.

„Existuje jeden muž,“ překlíkoval lord Primus hluk deště a vítr mu rval slova od úst, „je vysoký, vypadá trochu jako já, ale je hubenější, trochu připomíná vránu. Jeho oči vypadají nevinné a bezvýrazné, ale je v nich smrt. Jmenuje se Septimus, neboť byl sedmým synem, kterého náš otec zplodil. Jestli ho někdy potkáte, utečte a schovejte se. Jde po mně, ale bez váhání vás zabije, budete-li mu stát v cestě. Nebo si z vás udělá nástroj, jímž mě zbaví života.“

Prudký poryv větru vylil Tristanovy za krk džbán vody.

„Podle toho, co říkáte, je to velice nebezpečný člověk,“ usoudil.

„Je to nejnebezpečnější člověk, s jakým jste se kdy setkal.“

Tristan mlčky upíral oči do deště a do houstnoucí tmy. Bylo stále těžší vidět na cestu. Primus zase promluvil: „Podle mého názoru je na téhle bouři cosi nepřírozeného.“

„Nepřírozeného?“

„Nebo víc-než-přírozeného, nadpřírozeného, jestli chcete. Doufám, že narazíme na nějaký hostinec. Koně si potřebují

odpočinout a já bych taky nepohrdl suchou postelí a teplým ohněm. A dobrým jídlem.“

Tristan souhlasně přikyvoval. Jeli dál a společně mokli na kozlíku. Tristan myslel na hvězdu a na jednorožce. Určitě je jí zima a je celá promočená. Dělal si starosti o její zlomenou nohu a jak otláčená už musí z toho sezení na jednorožci být. Všechno to byla jeho vina. Byl zoufalý.

„Jsem ten nejbídnější člověk, jaký kdy žil,“ řekl lordu Primovi, když zastavili a přivazovali koním pytlíky s promočeným ovsem.

„Jste mladý a zamilovaný,“ těšil ho Primus. „Každý mladík ve vašem postavení je nejbídnější člověk, co kdy žil.“

Tristrana napadlo, jak se asi lord Primus dozvěděl o Viktorii Foresterové. Představoval si, jak ji bude u plápolajícího krbu vyprávět o svých dobrodružstvích, až se vrátí do Zdi. Ale všechny jeho historky mu připadaly jaksi nevýrazné.

Zdalo se, že ten den začal soumrak se svítáním. Obloha už byla téměř černá. Cesta pořád stoupala. Déšť občas na chvíli ustal a pak se spustil s dvojnásobnou silou.

„Nesvítil tamhle náhodou světlo?“ zeptal se Tristan.

„Já nic nevidím. Možná to byla bludička, nebo blesk...“ řekl Primus. Ale pak cesta zahrnula a on dodal: „Mýlil jsem se. Je to skutečně světlo. Máte dobré oči, mladíku. Jenže v těchto horách žijí zlé věci. Musíme jen doufat, že tohle není jedna z nich.“

Koně vykročili s novou energií, když měli cíl na dohled. Oslivý blesk odkryl hory tyčící se po obou stranách cesty.

„Šťěstí nám přeje!“ zvolal Primus do burácení hromu. „Je to hostinec!“

KAPITOLA SEDMÁ

Hostinec U kočáru

Když hvězda přijela k průsmyku, byla promočená na kůži, smutná a roztřesená. Měla starost o jednorožce, za celý den nenašli žádnou pastvu - travu a kapradiny vystřídaly šedivé skály a zakrslé trnové keře. Neokovaná kopyta jednorožce na kamenité cestě velice trpěla a jeho hřbet také nebyl určen k nošení jezdce. Jeli stále pomaleji a pomaleji.

Hvězda proklínala den, kdy spadla na tento mokrý, nepřátelský svět. Z nebeských výšin vypadal tak přívětivě a pohostinně! To bylo tenkrát. Nyní všechno na něm z duše nenáviděla, všechno kromě jednorožce, a když pomyslela na své otláčené a bolavé tělo, říkala si, že i bez něj by jí nejspíš bylo lépe.

Po celodenním lijáku byla světla hospody ten nenádhernější pohled, jaký tu na Zemi zažila. „Dej si pozor, dej si pozor,“ vyfukávaly dešťové kapky do kamení. Jednorožec se zastavil padesát kroků od hostince a odmítl jít blíž. Dveře stavení byly otevřené a zaplavovaly šedý svět teplým žlutým světlem.

„Vítám tě, drahoušku,“ volal na ni hlas zevnitř.

Hvězda hladila jednorožce po mokré šíji a tiše na něho mluvila, ale nepohnul se, stál jako přimrazený a ve světle hospody vypadal jako bledé zjevení.

„Nepůjdeš dovnitř, drahoušku? Nebo raději zůstaneš venku na dešti?“ Přátelský hlas ženy hvězdu hrál a uklidňoval: byla to přesně vyvážená směs soucitu a praktičnosti. „Můžeš u nás dostat jídlo, jestli jsi hladová. V krbu hučí oheň a v kotli je dost horké vody. Pořádná koupel ti vyžene zimu z kostí.“

„Já... já budu potřebovat pomoc...“ odpověděla hvězda rozpačitě. „Sama tam nedojdu. Moje noha...“

„Ubožátko, počkej, můj muž Billy tě donese dovnitř. Ve stáji je seno a čerstvá voda pro tvé zvíře.“

Jednorožec se vyplašeně rozhlížel kolem, když se k nim žena blížila. „No tak, drahoušku. Já moc blízko nepůjdu. Koneckonců, je to už pěkně dávno, co jsem byla panna a mohla jsem si sáhnout na jednorožce. Už dlouho se v našich končinách žádný neukázal...“

Jednorožec nervózně následoval ženu do stáje a přitom si od ní stále udržoval patřičný odstup. Došel až na konec, do posledního stání a tam si lehl do suché slámy. Hvězda se neobratně seškrábala z jeho hřbetu. Byla mokrá a zbědovaná.

Billy, nevrlý chlap s bílou brádkou, ji beze slova zvedl a odnesl do hospody. Usadil ji na dřevěnou trojnožku před praskající ohniště.

„Chudinko malá,“ opakovala žena a spěchala za nimi. „Jen se na sebe podívej, jsi mokrá jako rusalka, už je kolem tebe louže, a ty krásné šaty, ty vypadají! Musíš být promočená na kost...“ Vyhnala muže z místnosti a pak pomohla hvězdě sundat mokré šaty a pověsila je na hák poblíž ohně. Kapky z nich syčely a šuměly, jak dopadaly na rozpálené cihly ohniště.

Před krbem stály plechové necky a hostinská před ně postavila papírovou zástěnu. „Jakou vodu máš ráda?“ ptala se starostlivě, „teplou, horkou, nebo co by raky uvařil?“

„Já nevím,“ drkotala zuby hvězda, oblečená jen do stříbrného řetězu s topasem. Hlava se jí z toho všeho až točila. „Protože... já jsem se ještě nikdy nekoupala.“

„Opravdu?“ Žena hostinského se zatvářila užasle. „Ach, ty moje ubohé káčátko - dobře, dobře, neuděláme ti tedy příliš horkou. Zavolej, když budeš potřebovat další džbán vody, v kuchyni jí mám dost. A až budeš vykoupaná, donesu ti trochu svařeného vína a pečený tuřín.“

Než mohla hvězda vysvětlit, že nejí ani nepije, odběhla žena a nechala hvězdu sedět v neckách se zlomenou nohou na trojnožce. Zpočátku byla voda opravdu velice horká, ale když si na to horko zvykla a uvolnila se, byla, poprvé od okamžiku, kdy se skutálela z oblohy, dokonale šťastná.

„Tak co, zlatíčko,“ zeptala se žena hostinského, když se po chvíli vrátila. „Jak se cítíš teď?“

„Mnohem, mnohem lépe, děkuji,“ odpověděla hvězda.

„A co tvé srdce? Jak se cítí tvé srdce?“ otázala se žena.

„Mé srdce?“ Byla to divná otázka, ale žena vypadala, že má o ni upřímnou starost. „Je šťastnější. Klidnější. Míň

ztrápené.“

„Dobře. To je dobře. Musíme je rozpálit, aby v tobě hořelo a plápolalo, co říkáš? Aby v tobě hořelo jasným plamenem.“

„Pod vaší péčí mi srdce jistě zahoří a zaplane štěstím,“ odpověděla hvězda.

Hostinská se naklonila a pošmírala hvězdu pod bradou. „Ty jsi ale roztomilá, ty naše káčátko, hezky jsi to pověděla.“ Žena se shovívavě usmála a prohrábla si prošedivělé vlasy. Přes roh zástěny přehodila tlustý koupací plášť. „To si obleč, až skončíš s koupáním - ale ne, žádný spěch, káčátko - bude ti v něm teploučko a tvé šaty se stejně budou ještě chvíli sušit. Jen zavolej, až budeš chtít vyskočit z vany, a já ti pomůžu.“ Znovu se naklonila a dotkla se studeným prstem hvězdy na hrudi, mezi ňadry. Usmála se. „Dobré, silné srdce,“ řekla.

Přece jen jsou na tomto bohem zavrženém světě dobří lidé, řekla si hvězda, prohřátá a spokojená. Do okna t'ukal déšť, vítr vyl a kvílel horským průsmykem, ale v hospodě U kočáru bylo teplo a příjemně.

Nakonec žena hostinského a s pomocí své nanicovaté dcery pomohla hvězdě z necek. Světlo z ohniště se třpytilo v topasu na stříbrném řetězu, který měla hvězda obtočený kolem pasu, dokud topas i její tělo nezmizely pod huňatým koupacím pláštěm.

„A teď, má milá,“ řekla žena hostinského, „pojď sem a udelej si pohodlí.“ Pomohla hvězdě dobelhat se k velkému dřevěnému stolu, na jehož čele ležel sekáček a nůž, krásné nástroje s kostěnými rukojeťmi a ostřími z černého skla. Hvězda se posadila na lavici.

Venku prudce zavál vítr a oheň vzplál zelenými, modrými a bílými plameny. Pak se před stavením rozlehl burácivý hlas přehlušující skučení živlů. „Obsluha! Jídlo! Víno! Oheň! Kde je podomek?“

Hostinský Billy a jeho dcera se nehýbali, vyčkávavě hleděli na ženu v červených šatech. Sevřela rty. A pak řekla: „To může počkat. Chvilí. Nakonec, ty stejně nikam nespěcháš, že drahoušku?“ To patřilo hvězdě. „Ne s tou tvou nohou a v tomhle lijáku, že?“

„Jsem vám tak vděčná za vaši pohostinnost, že to ani nedovedu vyslovit,“ děkovala hvězda prostě ale procitně.

„Jistě, no jistě,“ řekla žena v červených šatech a neklidnými prsty si netrpělivě pohrávala s černými noži, jako by se nemohla něčeho dočkat. „Spousta času, až tihle otravové zmizí, tak.“

Světlo hostince byla ta nejlepší a nejkrásnější věc, jakou Tristran za celé své putování Elfíi spatřil. Zatímco Primus hulákáním přivolával obsluhu, on vypřáhl vyčerpané koně a jednoho po druhém je odvedl do stájí vedle hospody. V nejzadnějším stání spal nějaký bílý kůň, ale Tristran měl příliš naspěch než aby mu věnoval pozornost.

Věděl - kdesi v tom podivném místě ve svém nitru, které znalo směry a vzdálenosti věcí, jež nikdy neviděl, a míst, na nichž nikdy nebyl - že hvězda je někde tady, blízko, a to pomyšlení ho uklidňovalo a znervózňovalo zároveň. Věděl také, že koně jsou víc unavení i hladoví než on. Jeho večere - a tím, jak předpokládal, i jeho konfrontace s hvězdou - mohla počkat. „Postarám se o koně,“ řekl Primovi. „Musím je otřít, jinak se nachladí.“

Vysoký muž mu položil svou tlapu na rameno. „Jste hodný, mládenče. Pošlu vám alespoň po podomkovi trochu horkého piva.“

Tristran hřebelcoval koně a čistil jim podkovy a přitom přemýšlel o hvězdě. Co jí má říct? Co mu řekne ona? Utíral posledního, když za ním přišla tupě vyhlížející služebná s korbelem svařeného vína. „Položte to tamhle,“ řekl jí. „Velice rád si to vypiju, hned jak budu mít volné ruce.“ Dívka položila korbek na bednu s nářadím a bez jediného slova vyšla ze stáje.

V té chvíli se bílý kůň v zadním stání zvedl a začal kopat do dveří.

„No tak, uklidni se,“ zavolal na něj Tristran, „jen klid, kamaráde. Počkej, podívám se, jestli se tu pro vás všechny nenajde trocha teplého ovsa a otrub.“

Černý hřebec měl pod podkovou na přední noze velký kámen a Tristran ho opatrně vyndával. Madame, rozhodl se, že ji osloví, prosím, přijměte moji nejpříjemnější a nepokornější omluvu. Pane, odpoví na to hvězda, učiním tak s radostí. Pojdte, půjdeme teď spolu do vaší vesnice, kde mě darujete své pravé lásce, jako symbol své oddanosti...

Jeho až nezdravě optimistické rozjímání přerušil hrozivý dusot, neboť ten bílý kůň - v tom okamžiku si Tristran uvědomil, že to není kůň - vykopl dveře stání a se skloněným rohem vyrazil proti němu.

Tristran sebou mrštil do slámy na podlaze a rukama si přikrýval hlavu.

Vteřiny plynuly. Zvedl hlavu: jednorožec se zastavil před tuplákem a strkal svůj roh do svařeného vína.

Tristran se neobratně zvedl. Víno kouřilo a bublalo a Tristranovi se najednou vybavilo - ta informace musela pocházet z nějaké dávno zapomenuté pohádky nebo dětské vyprávěnky - že jednorožcův roh je prubířským kamenem na...

„Jed?“ zašeptal a jednorožec zvedl hlavu, zahleděl se mu do očí, a Tristran najednou věděl, že je to pravda. Srdce se mu rozbušilo v hrudi. Kolem hospody kvílel vítr jako čarodějnice v záchvatu šílenství.

Tristran se rozběhl k vratům stáje, pak se zastavil a zamyslel se. Zalovil v kapse haleny: našel kuličku vosku, vše, co zbylo z jeho svíčky, a k ní byl přilepený suchý meděný list. Opatrně jej odloupl. Pak si ho přitiskl k uchu aby si poslechl, co mu říká.

„Vino, mylord?“ zeptala se žena v dlouhých červených šatech, když Primus vešel do hostince.

„Bohužel, ne,“ odpověděl. „Víte, mám takovou soukromou pověru. Dokud nespátím mrtvolu svého bratra chladnout na zemi u svých nohou, budu pít jen vlastní víno a jíst jen jídla, která si připravím sám. Tak učiním, s vaším svolením, i zde. Pochopitelně vám zaplatím, jako bych pil vaše víno. Mohl bych vás poprosit, abyste postavila tady tu láhev poblíž ohně, aby se trochu ohřála? Avšak, paní, mám na své cestě společníka, mládence, který se právě stará o koně. Ten nepřisahal jako já a jistě by ho potěšilo, kdybyste mu mohla poslat džbánec horkého piva, které by mu vyhnalo chlad z

kostí...”

Služebná se uklonila a odběhla do kuchyně.

„Nuže, můj hostiteli,“ obrátil se Primus na hostinského, „jakou postel mi tady v té zapadlé končině můžeš nabídnout? Máš slaměné matrace? Je v ložnicích oheň? S potěšením pozoruji, že před vaším krbem stojí vana - máš-li vědro horké vody, rád se později vykoupám. Ale nečekej, že ti za to zaplatím víc než malý stříbrňák.“

Hostinský pohlédl na svou ženu a ta řekla: „Naše postele jsou dobré, pane, a hned pošlu služebnou, aby rozdělala oheň pro vás i vašeho společníka.“

Primus si svlékl promočený háv a pověsil ho k ohni, vedle dosud vlhkých modrých šatů hvězdy. Pak se otočil a zpozoroval dívku sedící u stolu. „Další host? Je mi ctí, madame, v tomto otřesném počasi.“ Ze stáje se ozvalo hlasité dupání a rachot. „Něco muselo vylekat koně,“ řekl Primus starostlivě.

„Možná hřmění,“ řekla hostinská.

„Ano, to nejspíš.“ Ještě něco zaujalo jeho pozornost. Přistoupil k hvězdě a několik okamžiků jí hleděl do očí. „Vy...” zaváhal. Pak začal znovu, s jistotou: „Vy máte kámen mého otce. Vy máte Moc Stormholdu.“

Dívka na něho zlobně upřela nebesky modré oči. „No a co,“ odsekla. „Požádejte mě o něj, a já se toho krámu aspoň zbavím.“

Žena hostinského se k nim rychle rozběhla a postavila se do čela stolu. „Nepřipustím, abyste obtěžoval ostatní hosty, přítelíčku,“ prohlásila přísně.

Primus sklouzl očima k nožům na desce stolu. Poznal je: ve sklepeních Stormholdu byly otrhané svitky, na nichž byly tyto nože nakresleny a pojmenovány. Byly velice, velice staré, z Prvního věku světa. Hlavní dveře se prudce rozlétly.

„Prime!“ křičel Tristran. „Pokusili se mě otrávit!“

Lord Primus sáhl po svém mečiku, ale než se ho vůbec stačil dotknout, královna čarodějnice uchopila delší z obou nožů a přejela mu černým ostřím jediným jemným, nacvičeným pohybem přes hrdlo...

Na Tristrana se to všechno seaběhlo příliš rychle. Vstoupil, uviděl hvězdu, lorda Prima a hostinského s jeho zvláštní rodinou - a pak krev tryskající rudým vodopádem ve světle ohniště.

„Chyťte ho!“ křičela ta žena v červených šatech. „Chyťte toho spratka!“

Billy a služebná se rozběhli k Tristranovi. A v té chvíli vešel do hostince jednorožec.

Tristran uskočil. Jednorožec se vztyčil na zadních nohách a úderem jednoho z ostrých kopyt vyhodil děvečku vysoko ke stropu.

Billy sklonil hlavu a vyrazil prudce proti jednorožci, jako by ho chtěl srazit čelem. Jednorožec také sklonil hlavu a vzápětí Billy vydechl naposledy.

„Hlupáci!“ zaječela hostinská vztekla a vrhla se k jednorožci. V každé ruce svírala jeden nůž, po pravé paži jí stékala krev stejně rudá jako její šat.

Tristran sebou hodil na zem a po všech čtyřech se rozběhl ke krbu. V levé ruce svíral kousek vosku, vše, co zbylo z kouzelné svíčky. Mačkal a hnětl ho v dlani, až byl měkký a poddajný.

„Jen aby to fungovalo,“ říkal si v duchu. Doufal, že strom věděl, o čem mluví. Jednorožec za jeho zády zařičel bolestí.

Tristran utrl ze svého kabátce tkanici a obalil vosk kolem ní.

„Co se děje?“ zeptala se ho hvězda, která se rovněž po rukou a po kolenou připlazila k Tristranovi.

„Vlastně nevím,“ přiznal.

Čarodějnice zavyla - jednorožec jí rohem proklál rameno. Triumfálně ji zvedl do výšky a chystal se mrštit s ní na podlahu, kde by ji ostrými kopyty udupal k smrti. Než to však mohl udělat, její ruka vystřelila a vrazila mu čepel dlouhého obsidiánového nože hluboko do oka a dál do lebky.

Zvíře kleslo na dřevěnou podlahu hostince, z boku, z oka a otevřené tlamy mu prýštila krev. Nejdřív padlo na kolena a pak se zhroutilo úplně. Život z něho rychle vyprchával. Jazyk mu ochabl a nanejvýš pateticky mu vyhrzl z nehybné tlamy.

Čarodějnice osvobodila své tělo z rohu a zatímco si jednou rukou tiskla probodnutou paži a v druhé svírala sekáček, namáhavě se postavila na nohy.

Očima přelétla místnost a upřela je na Tristrana a hvězdu, kteří se krčili u ohniště. Pomalu, hrozivě pomalu se potácela k nim, v ruce obsidiánový sekáček a na tváři úsměv.

„Horoucí zlaté srdce šťastné hvězdy je mnohem, mnohem lepší než tetelící se srdce vyděšené hvězdičky,“ řekla a její hlas byl podivně chladný a lhostejný, jako by ani nevycházel z obličeje postříkaného krví. „Ale i srdce hvězdy, která je vyděšená a ustrašená, je lepší než žádné.“

Tristran sevřel hvězdinu ruku svou pravici. „Vstaň!“ přikázal jí.

„Nemůžu,“ odpověděla prostě.

„Musíš, jinak tady zemřeme,“ řekl jí a zvedl se. Hvězda kývla a neobratně, opírajíc se celou váhou o něho, se snažila postavit.

„Musíš, jinak tady zemřeme?“ opakovala královna čarodějnice. „Ó, stejně zemřete, děti, ať už stojíte nebo sedíte. Mně na tom nezáleží.“ Přiblížila se o další krok.

„Teď,“ sevřel Tristran jednou rukou hvězdinu paži. V druhé držel svou nouzově vyrobenou svíčku. „Teď, běž!“

A vrazil ruku se svíčkou do ohně.

Ucítil bolest a pálení, tak strašné, až málem vykřikl, a královna čarodějnice na něj pohlédla, jako by byl zosobněné šílenství.

Pak se improvizovaný knot vzňal a rozhořel se klidným modrým plamenem. Svět kolem nich se začal třpytivě svítit. „Prosím tě, udělej krok,“ prosil hvězdu. „Nepouštěj se mě,“

Udělala nemotorný krok.

Hospodu nechali za sebou, v uších jim znělo vztekly vyty královny čarodějnice.

Byli pod zemí a plamínek se odrážel od mokřých stěn jeskyně. Dalším klopýtavým krokem došli do bílého písku pouště ozářeného měsícem. Při třetím kroku byli vysoko nad zemí a shlíželi na kopce, stromy a řeky v dále pod sebou.

Tehdy poslední kapky žhavého vosku stekly Tristranovi po ruce, pálivá bolest se stala nesnesitelnou a poslední plamínek zhasl.

KAPITOLA OSMÁ

Která pojednává o Vzdušných zámcích a podobných záležitostech

V horách svítalo. Bouře posledních několika dní ustaly a vzduch byl čistý a chladný.

Lord Septimus ze Stormholdu, vysoký a černý jako vrána, kráčet horským průsmykem a rozhlížel se kolem sebe, jako by hledal něco, co ztratil. Vedl malého hnědého střapatého horského poníka. Zastavil se v místech, kde se průsmyk rozšiřoval, jako by vedle cesty zahlédl to, po čem pátral. Byl to malý otlučený vozík, stěží větší, než kozi kočárek, a ležel převrácený na boku. Poblíž něho spatřil dvě těla. Jedno patřilo bílému kozlu se zkrvavenou hlavou. Septimus do zvířete strčil špičkou boty a obrátil mu hlavu. Bylo zabito hlubokou ranou do čela, přesně mezi rohy. Vedle kozla leželo tělo mladého muže. Jeho obličej byl ve smrti stejně přehlouplý, jak musel být za jeho života. Nikde nebylo vidět zranění, jež by naznačilo, jak zemřel. Jen na spánku měl temně fialovou podlitinu.

O několik yardů dál, zpola skryta za balvanem, ležela mrtvola muže středního věku, oblečeného v černých šatech. Ležel s tváří přitisknutou k zemi. Pokožku měl bledou a na kamení pod jeho tělem zasychala kaluž krve. Septimus si dřepel vedle mrtvoly a opatrně pozvedl hlavu za vlasy: někdo mu odborně prořízl hrdlo od jednoho ucha k druhému. Septimus na mrtvého zmateně zíral. Znal ho, ale...

Pak se suchým, chraptivým hlasem rozesmál. „Tvé vousy,“ řekl tělu hlasitě. „Oholil sis vousy. Jako bych tě mohl bez vousů nepoznat, Prime.“

Primus, který stál, šedivý a přízračný, vedle ostatních bratrů, odpověděl: „Samozřejmě, že bys mě poznal, Septimě. Ale možná bych tím byl získal několik cenných okamžiků, o které bych tě viděl dřív, než bys mě poznal,“ a jeho mrtvý hlas byl jen šumění ranního vánku v hloží.

Septimus vstal. Nad vrcholem hory Břicho vycházelo slunce a zalévalo ho světlem. „Takže já mám být osmdesátý druhý lord ze Stormholdu,“ řekl mrtvole i sobě, „a k tomu vládce Vysokých útesů, majordomus Města věží, držitel Citadely, lord nejvyšší strážce Huonu a všeho ostatního.“

„Bez Moci Stormholdu na krku nejsi vůbec nic, bratříčku,“ řekl Kvintus jedovatě.

„A ještě je tu ta záležitost s pomstou,“ ozval se Sekundus hlasem větru skučícího v průsmyku. „Ze všeho nejdřív musíš pomstít smrt bratra, musíš najít jeho vraha. To je zákon krve.“

Septimus potřásl hlavou, jako by je slyšel. „To jsi nemohl den nebo dva počkat, bratře Prime?“ zeptal se mrtvého u svých nohou. „Byl bych tě zabil sám. Měl jsem tak krásný plán. Když jsem zjistil, že už nejsi na palubě Srdce snu, nezdržoval jsem se, ukradl jsem záchranný člun a vydal se za tebou. Teď musím pomstít tvou nešťastnou mrtvolu, jen pro čest naší krve a Stormholdu.“

„Takže Septimus se stane osmdesátým druhým pánem ze Stormholdu,“ povzdychl si Tercius.

„Existuje jisté přísloví, jež velice důrazně varuje před pokřikováním, 'Hop!' dříve než člověk provede úkon doskočení,“ poznamenal Kvintus.

Septimus poodešel, aby se vymočil u šedého balvanu. Pak se vrátil k Primově mrtvole. „Kdybych tě byl zabil já, mohl jsem tě tady nechat shnit. Ale protože jsi to potěšení dopřál komusi jinému, odnesu tě kousek cesty a nechám tě vysoko na útesech, aby tě sežrali orli.“

Po těch slovech zvedl tělo lepkavé od krve a s hekáním je přehodil přes poníkův hřbet. Šmátral kolem bratrova opasku, až našel váček s runovými kameny. „Za tohle díky, bratře,“ poplácal mrtvolu po zádech.

„Doufám, že se jimi zadáváš, jestli se za mě nepomstíš té mrše, která mi prořízla chřtán,“ řekl Primus hlasem horských ptáků vítajících nový den.

Seděli vedle sebe na hustém bílém kumulu, velikém asi jako menší město. Mrak byl měkký a trochu studený. Tím studenější, čím víc se do něho člověk propadl, a Tristran zabořil popálenou ruku jak nejhluběji to šlo. Mračná hmota se trochu zpěchovala, ale ruku přijala. Připadalo mu, že má paži ve studené houbovitě pění, takové hmotě nehmotě. V každém případě to aspoň trochu ochladilo pálivou bolest a on byl schopen jasněji uvažovat.

„Tedy,“ usoudil po chvíli, „mám dojem, že jsme to všechno pořádně zbabrali.“

Hvězda seděla na oblaku vedle něho, na sobě koupací plášť od čarodějnice, a zlomenou nohu měla nataženou na husté mlze před sebou. „Zachránil jsi mi život,“ řekla konečně. „Nebo ne?“

„Nejspíš ano.“

„Nenávídím tě. Nenávíděla jsem tě už kvůli všemu tomu předtím, ale teď tě nenávídím úplně nejvíc.“

Tristran ohýbal popálené prsty v požehnaném chladu mraku. Byl unavený a bylo mu na omdlení. „Nějaký konkrétní důvod?“

„Protože teď, když jsi mi zachránil život,“ vysvětlila mu přiškrceným hlasem, „jsi za mne podle našeho zákona zodpovědný a já jsem zodpovědná za tebe. Kam půjdeš ty, musím jít s tebou.“

„Och, ale to přece není tak hrozné, ne?“

„To bych raději strávila život přikovaná ke zlému vlkovi, smradlavému vepři nebo bahennímu skřetovi,“ prohlásila vášnivě.

„Ale já opravdu nejsem zas tak špatný,“ bránil se Tristran. „Když mě trochu líp znáš. Podívej, opravdu se moc omlouvám za tu hloupost s řetězem. Co kdybychom začali úplně od začátku? Prostě předstírejme, že se to nikdy nestalo. Takže, jmenuju se Tristran Thorn, velice mě těší.“ Napřáhl k ní nezraněnou ruku.

„Matko měsíčná, stůj při mně!“ řekla hvězda. „To , bych radši potřásla rukou.“

„Věřím ti,“ řekl Tristran, který nemínil čekat, k čemu ho nelichotivě přirovná tentokrát. „Už jsem ti řekl, jak mě to mrzí. Tak to zkus. Začneme od začátku. Já jsem Tristran Thorn. Jsem moc rád, že jsme se setkali.“

Povzdychla si.

Vzduch tady vysoko byl řídký a mrazivý, ale slunce hrálo a mračné tvary kolem připomínaly Tristranovi pohádkové nebo tajuplné město. Hluboko, přehluboko pod sebou viděl skutečný svět: sluneční paprsky zvyrazňovaly každíčký stromeček a měnily zakroucené řeky v tenké stříbrné hlemýždí stezky, jež se leskly a vlnily krajinou Elfie.

„Tak co?“ zeptal se Tristran.

„No jo,“ zabručela hvězda odevzdaně. „To je ale pitomý vtip, co? Kamkoliv odted' půjdeš, musím tě následovat. I kdyby mě to mělo zabít.“ Michala dlaní povrch mraku a načechrávala mlhu. Pak, kratince, přiložila svou ruku k Tristranově. „Mé sestry mi říkají Yvaine,“ řekla mu. „Protože jsem byla hvězda večernice.“

„Jen se na nás podívej,“ řekl Tristran. „Jsme dvojice k pohledání. Ty se zlomenou nohou, já se svou rukou.“

„Ukaž mi ji.“

Vytáhl ruku z chladivého mraku: byla rudá a po obou stranách i a na hřbetu, kde ji ošlehly plameny ohniště v hospodě, mu naskakovaly puchýře.

„Bolí to?“ zeptala se.

„Ano,“ přiznal. „Dost hodně.“

„To je dobře,“ odpověděla Yvaine.

„Kdybych si byl nespálil ruku, byla bys teď nejspíš už mrtvá,“ upozornil ji. Měla tu slušnost, že zahanbeně sklopila hlavu. „Malér je,“ dodal, aby změnil téma, „že moje brašna zůstala u té šílené ženské v hospodě. Teď nemáme už nic, jen to oblečení, v kterém tu dřepíme.“

„Sedíme,“ opravila ho.

„Nemáme ani jídlo, ani vodu, jsme někde půl míle nad světem a nemáme se jak dostat dolů. Nemůžeme nijak ovlivnit, kam ten mrak letí. A oba jsme zranění. Vynechal jsem něco?“

„Nezminil ses, že mraky se obvykle rozplývají a mizí. Dělal to, vím to. Viděla jsem je. Další pád už bych nepřežila.“

Tristran pokrčil rameny. „Tak to jsme asi odepsaní. No co, dokud jsme tady nahoře, aspoň se rozhlédneme.“

Pomohl Yvaine na nohy a udělali několik klopytavých kroků. Pak se Yvaine znovu posadila. „Nemá to smysl. Jdi sám a rozhlížeš se. Já tu na tebe počkám.“

„Slibuješ? Tentokrát nikam neutěčeš?“

„Přisahám. Při své matce Luně, přísahám,“ řekla smutně. „Zachránil jsi mi život.“

A s tím se Tristran musel spokojit.

Vlasy teď měla skoro šedivé, pleť ochablou a na krku, kolem očí i v koutcích úst vrásky. Její obličej ztratil barvu a jen její kytlice dál zářila krvavým šarlatem. Na rameni ji měla roztrženou a dírou bylo vidět ošklivou krabatou a hlubokou jizvu. Vlasy ji šlehaly ve větru kolem tváří, jak ujížděla černým kočárem přes Pusté pláně. Čtyři černí hřebci často klopýtali, po bocích jim stékal pot a kolem pysků měli krvavou pěnu. Ale hnali se bez oddechu pláněmi, kde nic neroste.

Královna čarodějnice, nejstarší z Lilim, přitáhla opatřě zastavila u věžovité skály měděnkové barvy, jež trčela z bažinaté půdy jako jehla. Pak, pomalu, jak se dalo čekat od dámy pokročilého věku, slezla z kozlíku na mokrou cestu.

Obešla kočár a otevřela dveře. Zevnitř vypadla hlava jednorožce, kterému v prázdném očním důlku dosud trčela černá obsidiánová dyka. Čarodějnice se vyškrábala do vozu a namáhavě otevřela zvířecí tlamu. Posmrtná ztuhlost už se začínala projevovat, a musela vynaložit velké úsilí, aby čelisti rozevřela. Čarodějnice pevně skousla vlastní jazyk, kousla tak silně, že ji ústa ztuhla bolestí a zalila se krví. Zamíchala si ji jazykem v ústech, aby se smísila se slinami (cítila přitom, jak se ji několik předních zubů začíná viklat), a pak ji vyplivla na flekatý jazyk mrtvého zvířete. Několik kapek jí potřísnilo rty a bradu. Zamumlala několik slabik, které tady nebudeme zaznamenávat, a pak jednorožci tlamu zase zavřela. „Vypadni z kočáru,“ přikázala mu.

Zvíře pomalu a ztuhle zvedlo hlavu. Pak pohnulo nohama, asi jako novorozené hříbě nebo kolouch, když se učí chodit. Škubl sebou, několikrát se zazmítal, až se mu konečně podařilo zvednout se na všechny čtyři. Pak zpola slezl, zpola spadl ze schůdků kočáru do bláta, kde se znovu postavil. Levý bok, na němž v kočáru ležel, měl nateklý a černý krví a tělními tekutinami. Napůl slepý mrtvý jednorožec se dopotácel k dolíku u paty jehlového skaliska. Tam klesl na přední kolena v přišerné parodii modlitby.

Královna čarodějnice se sehnula a vytáhla mu z očního důlku svůj nůž. Přejela jím zvířeti po krku. Z rány začala pomalu, pomaličku prýštit krev. Vrátila se ke kočáru a přinesla si sekáček. Bušila do jednorožcova krku, až se jí ho podařilo oddělit od trupu a hlava se skutálela do skalnaté mísy, jež se plnila temně rudou kaluží.

Čarodějnice vytáhla hlavu za roh a položila ji vedle těla na skálu. Pak se bezcílnými šedými očima zahleděla do krvavé kaluže. Z hladiny se na ni dívaly dva obličejové: dvě ženy, podle vzhledu mnohem starší než ona sama. „Kde je?“ zeptal se první obličej nevrle. „Co jsi s ní udělala?“

„Koukni se na sebe!“ promluvila druhá Lilim. „Vzala jsi poslední zbytek mládí, které jsme si šetřily - osobně jsem je tehdy vyrvala hvězdě z hrudi. Bože, jak je to strašně dávno! Ještě dnes slyším, jak křičela a nařikala. Podle toho, jak vypadáš, už jsi je skoro celé promrhala.“

„Už jsem ji měla na dosah,“ vysvětlovala čarodějnice sestrám v temné kaluži. „Ale měla jednorožce, chránil ji. Nyní

mám jeho hlavu a přinesu ji s sebou. Už dávno jsme neměly čerstvě mletý roh jednorožce na kouzla.“

„Čert vem jednorožčí roh,“ zlobila se nejmladší sestra. „Co hvězda?“

„Nemůžu ji najít. Jako by už ani nebyla v Elfii,“

Nastalo ticho.

„Ne,“ prohlásila jedna ze sester. „Je tam. Ale jde na trh ve Zdi a to je hrozně blízko světu na druhé straně zdi. Jak jednou vejde do jejich světa, je pro nás ztracená.“

Neboť všechny věděly, že pokud by hvězda prošla průrvou a vstoupila do světa obyčejných věcí, okamžitě by se stala pouhým hrbolatým kamenem, který kdysi spadl z nebe. Byla by studená a mrtvá a k ničemu by jim nebyla.

„Pak tedy půjdu k Diggoryho příkopu a počkám tam, protože tudy musí projít všichni, kdo jdou do Zdi.“

Obrazy obou stařen na ni nesouhlasně hleděly z hladiny. Královna čarodějnice si přejela jazykem zuby (podle toho, jak se viklá, vypadne ten prostřední nahoře dřív, než zapadne slunce, pomyslela si) a plivla do krvavé kaluže. Vlnky se rozběhly ke krajům a vymazaly obličej Lilim. Na hladině se nyní odrážela jen obloha Pusté pláně a nejasné bílé mraky vysoko nad ní.

Kopla do mrtvolky jednorožce, až se převrátila na bok. Pak vzala hlavu a vynesla si ji na kozlík. Položila ji vedle sebe, chopila se otěží a bičem přinutila neochotné koně k unavenému klusu.

Tristan seděl na vrcholku mraku a uvažoval jak je možné, že žádný z hrdinů krváků, které tak lačně čítával, nikdy neměl hlad. V žaludku mu hlasitě kručelo a v ruce mu bolestivě škubalo a páliło.

Dobrodružství je velice pěkná věc, říkal si v duchu, ale i pravidelné jídlo a život bez bolesti mají nepopíratelné přednosti.

Ale co, byl naživu, vlasy mu čečral vítr a mrak uháněl oblohou jako galeona s rozvinutými plachtami. Nevzpomínal si, že by v sobě kdy cítil tolik života jako právě v tomto okamžiku. Obloha v sobě měla takovou oblohovost a svět takovou okamžitost, jaké nikdy dřív neviděl a nevnímal.

Měl pocit, že je stejně nad všemi problémy, jako je nad světem. Bolest v ruce byla kdesi daleko. Myslel na své činy a dobrodružství, na cestu, jež ho čeká, a připadalo mu, že celá ta záležitost je najednou velice jednoduchá a malicherná. Postavil se na špičku mraku a několikrát zakřičel: „Haló!“ jak dovedl nejhlasitěji. Dokonce mával nad hlavou svou halenou, i když si pak připadal trochu bláznivě. Po chvíli začal slézat z mračné špice. Kousek před patou jehly uklouzl a spadl do měkké mlhy mraku.

„Proč jsi tak křičel?“ chtěla vědět Yvaine.

„Aby lidi věděli, že jsme tady.“

„Kterí lidé?“

„Nikdy nevíš. Je lepší volat na lidi, kteří tam nejsou, než kdyby o nás lidé, kteří tam jsou, nevěděli, protože jsem nic neřekl.“

Na to nenašla odpověď.

„Tak jsem přemýšlel,“ pokračoval Tristan. „A přišel jsem na tohle: až uděláme, co potřebuju já - až tě odvedu zpátky do Zdi a dám tě Viktorii Foresterové - možná bychom mohli udělat, co potřebuješ ty.“

„Co potřebuji já?“

„No, chceš se přece dostat zpátky, ne? Na oblohu. Abys v noci zase svítila. Tak to můžeme nějak zařídit.“

Pohlédla na něho a zavrtěla hlavou. „To se nestává. Hvězdy padají. Zpátky se nevracejí.“

„Mohla bys být první. Jen musíš věřit. Jinak se to nikdy nestane.“

„Opravdu se to nikdy nestane,“ řekla smutně. „Stejně jako tvůj křik nikoho nepřivolá, protože tady nikdo není. Nezáleží na tom, jestli v to věřím, nebo ne. Věci jsou prostě takové. Co ruka?“

Trhl ramenem. „Bolí. Co tvá noha?“

„Bolí. Ale už ne tolik jako dřív.“

„Ahóó!“ ozval se hlas z výšky nad nimi. „Ahoj vy tam dole! Potřebuje snad někdo pomoc?“

Ve sluneční záři se třpytila loď. Plachty se jí vzdouvaly a přes zábradlí paluby na ně hleděl brunátný vousatý obličej. „To jsi byl ty, kamarádíčku, kdo tu před chvílí hopsal a skotačil?“

„To jsem byl já,“ přiznal se Tristan. „A ano, pomoc potřebujeme.“

„Dobrá, dobrá,“ volal muž. „Připrav se, hodím ti žebřík.“

„Bojím se, že to nebude tak jednoduché,“ křičel Tristan, „má přítelkyně má zlomenou nohu a já jsem si spálil ruku. Nejspíš nedokážeme vylézt po žebříku. Ani jeden.“

„Žádné strachy. Vytáhneme vás.“ A s tím muž vyhodil přes palubu dlouhý provazový žebřík. Tristan ho chytil zdravou rukou a přidržel ho, aby se na něj Yvaine mohla vytáhnout. Pak se zachytil pod ní. Obličej nad nimi zmizel. Yvaine i Tristan se nemotorně pohupovali na konci žebříku. Zavanul vítr, loď popojela a žebřík se zvedl nad mrak. Pomalu kroužili vzduchem, jako na řetízkovém kolotoči.

„Hééj, rup!“ zakřičelo několik hlasů sborem a Tristan cítil, jak se žebřík zvedá. „Hééj rup! Hééj rup! Hééj rup!“ S každým výkřikem o několik stop vystoupili. Jejich mrak už byl nejméně míli pod nimi. Tristan se pevně držel provazu a loket popálené ruky si provlekl okem žebříku.

Další škubnutí a Yvaine už byla ve výši lodního zábradlí. Kdosi ji opatrně zvedl a postavil na palubu. Tristan přelezl sám a skulil se na dubová prkna. Brunátný chlapík napřáhl ruku. „Vítejte na palubě. Toto je svobodná loď Perdita a jsme na lovecké výpravě. Lovíme blesky. Kapitán Johannes Alberic, k vašim službám.“ Zhluboka si odkašlal. A pak, než stačil Tristan odpovědět, všiml si kapitán jeho levé ruky a zakřičel: „Meggot! Meggot! Sakramentská ženská, kde vězíš? Rychle sem! Pasažéři potřebují ošetřit. Neboj se, hochu, Meggot ti tu ruku spraví. Až odbije šest, přijďte do jídelny. Budete hosty u mého stolu.“

Za chvilku už ho vylekaná žena s rozčuchanou kšticí mrkvově červených vlasů - Meggot - strkala do podpalubí a mazala mu na ruku hustou zelenou mast, jež krásně chladila a zmírňovala bolest. Pak ho vedla do jídelny, což byla malá místnost vedle ještě menší kuchyně.

Opravdu ho usadili u kapitánova stolu, i když je třeba říci, že to byl tak jako tak jediný stůl v jídelně. Kromě kapitána a Meggot tam bylo ještě pět dalších členů posádky, nesourodá tlupa, která spokojeně přenechala veškeré povídání kapitánovi. Bylo jasné, že mu to vyhovuje. Nezmkl ani na okamžik. V jedné ruce přitom třámal džbánec s pivem a druhá střídavě držela dýmku a dopravovala do úst jídlo.

K večeři byla hustá polévka se spoustou zeleniny, fazolí a krup. Konečně byl Tristran najedený a spokojený. K pití dostal tu neprůzračnější, nejstudenější vodu, jakou kdy okusil.

Kapitán se jich neptal, jak to, že je našel vysoko na mraku, a oni mu vysvětlení nevnucovali. Tristrana uložili s Podivínem, prvním lodním důstojníkem. Byl to klidný gentleman, silně koktal. Yvaine dostala postel v kajutě Meggot a Meggot si lehla do houpacího lehátka.

Tristran později při putování Elfíi často vzpomínal na pobyt na Perdité jako na jedno z nejšťastnějších období svého života. Posádka mu dovolila, aby jim pomáhal s plachtami, a dokonce mu občas na chvilku půjčili kormidlo. Někdy loď plula nad černými bouřkovými mračky velkými jako hory a tehdy posádka lovila blesky do malé měděné truhlice. Vítr a déšť se honily mezi ráhnovím a Tristran hrozně rád stál v takových chvílích na palubě, pevně se držel provazového zábradlí, aby ho to nespláchno, a nadšeně se smál, když mu proudy vody stékaly po tvářích.

Meggot, která byla jen o maličko vyšší a o trochu hubenější než Yvaine, půjčila dívce několikery šaty a ta je s úlevou nosila a radovala se, že může mít na sobě každý den něco jiného. Často se i se svou zlomenou nohou vyšplhala na špičku přídě a hleděla na svět pod sebou.

„Co dělá ruka?“ zeptal se kapitán.

„Je to o moc lepší,“ pochvaloval si Tristran. Kůže na ruce byla lesklá a zjizvená a v prstech neměl skoro žádný cit, ale mast, kterou mu na ni Meggot dávala, ho zbavila bolesti a velice urychlila hojení. Kapitán ho našel na palubě, seděl tam, klátil nohama přes bok lodi a díval se kolem. „Za týden zakotvíme, potřebujeme nabrat zásoby a taky nějaké zboží. Možná by bylo nejlepší, kdybychom tam vás dva vyložili.“

„Och. Děkuji,“ řekl Tristran.

„Budete blíž k vaší vesnici. Pořád ještě je před vámi nejmíň deset týdnů cesty. Možná i víc. Ale Meggot říká, že vaše přítelkyně to zvládne. Nohu už prý má skoro v pořádku.“

Seděli vedle sebe. Kapitán pokuřoval ze své dýmky: šaty měl pokryté jemnou vrstvou popela, a když náhodou nekouřil, držel aspoň troubel mezi zuby, nebo vydlobával z hlavy dýmky starý tabák, případně tam cpal nový.

„Víte,“ pokračoval kapitán s pohledem upřeným na obzor, „to, že jsme vás našli, nebyla tak úplně náhoda. Tedy, měli jste kliku, že jsme vás našli, ale po pravdě řečeno, já jsem se po vás tak trochu koukal. Já a ještě pár dalších,“

„Proč? A jak jste o mně věděl?“

Kapitán místo odpovědi nakreslil prstem do mlhy na leštěné dřevěné palubě obrys.

„Vypadá to jako hrad,“ hádal Tristran.

Kapitán na něho mrkl. „Ani slovo nahlas,“ varoval ho, „dokonce ani tady nahore. Berte to jako společenstvo.“

Tristran na něho hleděl. „Znáte takového chlupatého mužíčka v klobouku a s obrovským rancem zboží?“

Kapitán si vyklepával dýmku o bok lodi. Obrys hradu už nenápadným pohybem ruky smazal. „Jo. A není to jediný člen společenstva, který má zájem na tom, abyste se dostali do Zdi. Jo, abych nezapomněl: měl byste říct té mladé dámě, že pokud chce, aby ji pokládali za něco jiného, než je, měla by se snažit působit dojmem, že něco jí - cokoliv - aspoň občas.“

„Nevzpomínám si, že bych se před vámi někdy zmínil o Zdi. Když jste se nás ptal, odkud že jdeme, řekl jsem přece ‚Tam zezadu‘, a když jste chtěl vědět, kam míříme, řekl jsem ‚Tamhle dopředu‘.“

„Tak to má být,“ chválil ho kapitán. „Přesně. Šikovný hoch.“

Uplynul téměř další týden a pátého dne prohlásila Meggot, že Yvaine už si může sundat dlahu. Odstranila ji i s provizorními obvazy a Yvaine začala cvičit: belhala se po palubě od přídě k zádi a přidržovala se zábradlí. Brzy už pobíhala po lodi bez potíží, i když trošku kulhala.

Šestý den byla obrovská bouřka a podařilo se jim ulovit do měděné truhly šest parádních blesků. Sedmého dne zakotvili. Tristran a Yvaine se rozloučili s kapitánem a posádkou svobodné lodi Perdity. Meggot dala Tristranovi malou nádobku zelené masti na ruku a také pro Yvaine na masírování nohy. Kapitán mu dal kožený vak přes rameno, naplněný sušeným masem a ovocem a kousky tabáku, byl tam i nůž a křesadlo („Ale jdi, mládenče, jen ber, stejně tady nakládáme čerstvé zásoby“), a Meggot věnovala Yvaine dlouhé modré šaty z hedvábí, posíté stříbrnými hvězdami a měsíci („Protože tobě sluší tisíckrát víc, než kdy slušely mně, má milá“).

Loď kotvila vedle desítky dalších podobných vzdušných korábů na vrcholku obrovského stromu. Byl tak mohutný, že unesl i stovky obydlí vystavených v jeho kmeni. Žili v něm lidé a trpaslíci, gnómové i sylvánové a další, ještě podivnější človičkové. Kolem kmene se vinulo schodiště a Tristran s hvězdou po něm opatrně sestoupili. Tristran byl rád, že je zpět na pevné zemi, a přece, byť to nedokázal vyjádřit slovy, cítil zklamání, jako by s prvním krokem po pevné zemi ztratil cosi velice krásného.

Šli celé tři dny, než se jim strom-přístav ztratil za obzorem.

Putovali na západ, se sluncem, po široké prašné cestě. Spali v křoví, Tristran jedl ovoce a ořechy, jež tu všude rostly, a pil vodu z průzračných pramenů. Občas, velice zřídka, potkávali jiné pocestné. Občas narazili na nějaký statek, kde Tristran za půlden práce vydělal trochu jídla a nocleh na slámě ve stodole. Občas se zastavili ve městech a vesnicích, jimiž procházeli, aby se umyli a najedli - v případě hvězdy, aby předstírali jedení - a odpočali si, pokud si to mohli

dovolit, aspoň jednu noc v místním hostinci.

Ve městě Simcock pod Kopcem se setkali s verbířskou bandou skřetů. Málem to skonalo špatně a Tristran mohl strávit zbytek života bojováním v nekonečných podzemních válkách skřetů, ale zachránila ho Yvainina pohotovost a rychlý jazyk. V Berinhedově lese zase Tristran přemohl jednoho z těch obřích žlutohnědých orlů, který si je chtěl odnést do hnízda jako krmení pro své mladé. Naštěstí se bál ohně.

V krčmě ve Fulkestonu se Tristran proslavil recitováním Coleridgeovy básně Kublaj-chán, Dvacátého třetího žalmu, monologu o milosrdenství z Kupce benátského a ještě básně o tom, jak na hořící palubě plavčík stál, z lodi své naživu zůstal sám. To všechno si pamatoval ze školy. Blahořečil paní Cherryové za to, jak ho nutila učit se verše nazpaměť - do té doby, než mu došlo, že obyvatelé Fulkestonu se rozhodli si ho podržet napořád a učinit jej městským bardem. Tristran a Yvaine byli nuceni tajně vyklouznout uprostřed hluboké noci. Podařilo se jim to jen díky Yvaine, jež přesvědčila (jak, to Tristranovi nikdy nebylo zcela jasné) místní psy, aby neštěkali.

Slunce opálilo Tristranovi obličej dohněda a vybělilo šat do odstínů rzi a prachu. Yvaine zůstala bílá jako luna a neprestala mírně kulhat ani po všech těch milích, které ušli.

Jednou večer, když tábořili na okraji hlubokého lesa, slyšel Tristran něco, co nikdy předtím nezaslechl: nádhernou melodii, zvuknou a zvláštní. Naplňovala mu mysl vizemi a srdce úžasem a potěšením. Nutila ho myslet na prostory bez hranic, na nedozírné křišťálové koule, jež nevyslovně pomalu kroužily rozlehlými vzdušnými sály. Ta melodie ho přenášela do jiných světů, mimo sebe samého.

Když skončila - mohlo to být po dlouhých hodinách nebo po několika minutách, to Tristran nevěděl - hlasitě si povzdechl. „To bylo nádherné.“ Hvězda se nevědomky usmála a oči se jí rozzářily. „Děkuji,“ řekla. „Vlastně to bylo poprvé, co jsem měla chuť zpívat.“

„Nikdy jsem něco podobného neslyšel.“

„Někdy v noci,“ řekla mu, „jsme se sestrami společně zpívaly. Zpívaly jsme takové písně, jak jsi právě slyšel, všechny o naší paní, matce hvězd, o povaze času, o radosti ze svícení a o samotě.“

„Je mi to líto,“ řekl.

„Netrap se,“ řekla. „Přinejmenším jsem stále naživu. Měla jsem štěstí, že jsem spadla do Elfie. A nejspíš jsem měla štěstí i v tom, že jsem potkala tebe.“

„Děkuji,“ řekl Tristran.

„Rádo se stalo,“ odpověděla hvězda. Teď si zase povzdechla ona a mezerami mezi větvemi se zahleděla vzhůru k obloze.

Tristran hledal něco k snídani. Našel několik mladých pýchavek a švestku obalenou fialovými plody. Byly přezrálé a sevrklé, skoro jako by byly sušené. Pak si všiml ptáka v trávě pod stromem.

Nesnažil se ho chytit (před několika týdny zažil pořádný šok, když mu jen o fous vyklouzl velký šedohnědý zajíc, ten se u kraje lesa zastavil, pohlédl na něho s pohrdáním a prohlásil: „No, doufám, že jsi na sebe pyšný,“ a odskákal do vysoké trávy), ale byl jím fascinován. Byl to pozoruhodný pták, velký jako bažant, ale peří mu hrálo všemi barvami včetně křiklavě červené, zářivě žluté a jasně modré. Vypadal jako uprchlík z tropů, k temné zeleni anglického lesa a kapradí se jaksi nehodil. Když se k němu přiblížil, snažil se vyděšený pták vzlétnout, neobratně poskakoval a vydával zoufalé výkřiky.

Tristran k němu přiklekl a tiše mumlal uklidňující slova. Natáhl k ptákovi ruku. Vtom uviděl, v čem je potíže: stříbrný řetízek připevněný k jeho noze se zamotal do pokrouceného obnaženého kořene a ptáka uvěznil.

Začal opatrně odmotávat řetízek, uvolňoval ho z kořene a levou rukou neustále ptáka hladil po rozčepýřeném peří. „No vidíš,“ řekl konečně. „A teď běž domů.“ Ale pták se ani nehnul. Místo toho mu s hlavičkou skloněnou na stranu upřeně hleděl do obličeje. „Poslyš,“ řekl Tristran a cítil se divně a nejistě, „někdo si o tebe už určitě dělá starosti.“ Natáhl ruku a chtěl ho zvednout.

Cosí ho uhodilo a omráčilo. Třebaže se nepohnul, měl pocit, jako by byl v plném trysku narazil do neviditelné zdi. Zavravoral a skoro upadl.

„Zloději!“ křičel mu u ucha chraptivý starý hlas. „Zpřerážím ti kosti a usmažím tě nad ohněm! Vydlobnu ti oči a přivážu jedno k ocasu sledě a to druhé k pařátu racka! Zešílíš, až budeš vidět zároveň moře a oblohu, darebáku! Proměním ti jazyk ve svíječícího se červa! Z prstů ti nadělám žiletky a dám tě do mraveniště štipavých mravenců. Pokaždé, když se budeš chtít poškrábat-“

„Nemusíte to zas tolik přehánět,“ ohradil se Tristran. „Žádného ptáka jsem vám nekradl. Jeho řetízek se zachytil v kořenech, jen jsem ho uvolňoval!“

Hodila po něm podezíravý pohled. Pak se rozběhla ke stromu a zvedla ptáka. Přiložila si ho ke tváři a něco mu šeptala. Odpověděl zvláštním, melodickým švitořením. Stařeniny oči se zúžily. „No, možná tak docela nelžeš,“ připustila, byt velice neochotně.

„Nelžu ani trochu,“ opáčil Tristran, ale stařena a její pták už byli na druhé straně paseky. Posbíral tedy pýchavky a švestky a vrátil se k místu, kde nechal Yvaine.

Seděla u cesty a třela si chodidla. Bolel ji bok a zlomená noha také a chodidla měla čím dál citlivější. Někdy v noci ji slyšel, jak tichounce vzlyká. Doufal, že jim Luna pošle dalšího jednorožce, a zároveň věděl, že je to nemožné.

„Tedy,“ obrátil se k Yvaine, „to bylo zvláštní.“ Vyprávěl jí, co se mu přihodilo, a myslel si, že tím to skonalo.

Pochopitelně se mylil. O několik hodin později šli lesní pěšinou, když je předjela pestře pomalovaná maringotka tažená dvěma mulami. Na kozlíku seděla ta stařena, která mu chtěla zpřerážet kosti. Zadržela muly a kývla pokřiveným prstem na Tristrana. „Pojď blíž, mládenče.“

Váhavě se přiblížil. „Ano, paní?“

„Zdá se, že ti dlužím omluvu. Vypadá to, že jsi mluvil pravdu. Asi jsem to přehnala.“

„Ano.“

„Ukaž se mi,“ slézala z kozlíku. Studeným prstem se dotkla měkkého místa pod Tristranovou bradou a zvedla mu hlavu. Oříškovými očima hleděl do jejích zelených. „Vypadáš poctivě,“ usoudila konečně. „Můžeš mi říkat madame Semele. Mířím do Zdi, na trh. Napadlo mě, že by se mi hodil šikovný mladík. Viš, mám stánek - prodávám skleněné květiny, nejhezčí věcičky, jaké jsi kdy viděl. Myslím, že by ti to za pultem slušelo, co říkáš? Na tu ruku bychom ti dali rukavici, aby se tě zákazníci nebáli. Tak co? Platí?“

Tristran zaváhal, pak řekl: „Promiňte,“ a šel se poradit s Yvaine. Společně se vrátili ke stařeně.

„Dobré odpoledne,“ pozdravila hvězda. „Rozvážili jsme si vaši nabídku a myslíme, že-“

„Nu?“ zeptala se madame Semele s očima upřenými na Tristrana. „Nestůj tu jako pařež! Řekni něco! Mluv! Mluv!“

„Nechci pro vás na trhu pracovat. Mám tam totiž své osobní zájmy, kterými se budu zabývat. Na druhé straně, pokud byste nás s sebou vzala, má společnost a já bychom vám dobře zaplatili.“

Madame Semele zavrtěla hlavou. „Nemám zájem. Dokážu si nasbírat kletí sama a Bezvíra a Beznaděj by jen musely táhnout větší náklad. Neberu cestující.“ Vyškrábala se zpátky na kozlík.

„Ale,“ zadržel ji Tristran, „já bych vám zaplatil.“

Babizna pohrdlivě mlaskla. „Takovou věc, která by mi to zaplatila, stejně nemáš. Takže, pokud pro mě nechceš na trhu ve Zdi pracovat, neotravuj.“

Tristran sáhl do knoflíkové dírký své kazajky a ucítil ji tam, stejně chladnou a dokonalou, jaká byla po celé jeho putování. Vytáhl ji, vzal ji mezi palcem a ukazovákem a zvedl ji ke stařeně. „Říkáte, že prodáváte skleněné květiny. Neměla byste zájem o tuhle?“

Byla to ta sněženka ze zeleného a bílého skla. Vypadala, jako by ji byl to ráno utrhl na louce, dosud se na ní třpytila rosa. Stařena na okamžik zaostřila - hleděla na zelené lístky a na bílý zvonkovitý květ - a pak zaječela: podobalo se to úzkostnému výkřiku dravého ptáka, jemuž unikla kořist. „Kdes to vzal? Dej mi to! Okamžitě mi to dej!“

Tristran skryl sněženku v dlani a o několik kroků couvl. „Hm,“ řekl nahlas. „Zrovna mě napadlo, že mám k té květině hluboký vztah. Daroval mi ji otec, když jsem se vydával na cesty. Myslím, že má pro naši rodinu nedocenitelný význam. V každém případě mi nosila štěstí. Přece jen si ji asi raději nechám a půjdeme s mou společnicí do Zdi pěšky.“

Madame Semele v tu chvíli nevěděla, jestli má vyhrožovat, nebo lichotit. Pocity se jí střídaly ve tváři tak zřetelně, až se skoro chvěla úsilím, aby je udržela pod kontrolou. Pak se ovládla a řekla co možná nejkldněji: „No, no, není nutné hned vyvádět. Určitě se nakonec dohodneme.“

„O tom silně pochybuji. Musela by to být opravdu výhodná dohoda a musela by obsahovat záruky bezpečnosti a taková ujednání, jež by mně i mé společnici zajišťovala, že nás vaše chování ani v nejmenším neohrozí.“

„Ukaž mi ještě jednou tu sněženku,“ prosila stařena.

Pestrobarevný pták se stříbrným řetízkem kolem nožky vylétl otevřeným oknem maringotky a sledoval vyjednávání.

„Chudáček,“ ozvala se Yvaine, „být takhle přikovaný. Proč ho nepustíte?“ Ale stařena ji neodpověděla. Tristranovi připadalo, že ji vůbec nevnímá, zatímco jemu řekla: „Dopravím vás do Zdi a přísahám na svou čest a na své pravé jméno, že nepodniknu cestou nic, čím bych vám ublížila.“

„Ani nedopustíte, aby vaší nečinností, nebo jakkoliv nepřímo, byly naše životy nějak ohroženy.“

„Tak dobře.“

Tristran chvíli přemýšlel. Rozhodně té stařeně nedůvěřoval. „Chci, abyste přísahala, že dorazíme do Zdi ve stejném stavu a postavení, v němž jsme nyní, a že nám po celou dobu cestování dáte stravu a ubytování.“

Stařena mlaskla jazykem, pak kývla. Znovu slezla z maringotky, zopakovala Tristranova slova a plivla do prachu. Ukázala na slinu. „Teď ty.“ Tristran plivl vedle ní. Stařena přejela obě mokré skvrny nohou, takže se spojily. „Tak,“ řekla. „Dohodnuto, zpečetěno. Dej mi květinu.“

V obličejí se jí zračila taková touha a chtivost, že i Tristran pochopil, že dohoda pro ně mohla být ještě výhodnější, ale podal jí otcovu květinu. Stařena ji vzala a ústa se jí otevřela bezzubým úsměvem. „Řekla bych, že tahle je ještě lepší než ta, kterou ta zatracená holka skoro před dvaceti lety zašantročila. Poslyš, mládenče,“ podívala se na Tristrana pichlavými očima, „víš ty vůbec, co jsi to nosil v knoflíkové díрке?“

„Květinu. Je to skleněná květinu.“

Žena se tak hlasitě a tak prudce rozesmála, až se Tristran lekl, že se dusí. „Je to zmrazené kouzlo,“ řekla. „Má kouzelnou moc. Dovede dělat čáry a zázraky - pokud je ve správných rukou, pochopitelně. Podívej.“ Zvedla sněženku nad hlavu a pak ji pomalu spouštěla, až se dotkla Tristranova čela.

Na okamžik se mu udělalo divně, jako by mu v žilách místo krve proudil hustý černý sirup. Pak se tvary světa změnily. Všechno vypadalo obrovské a vysoké. I sama stařena mu připadala jako obryně. Viděl svět rozmazaně a zmateně.

Dvě obrovské ruce ho opatrně zvedly. „Má maringotka není z největších, mládenečku,“ vysvětlovala mu madame Semele. A neboj, dodržíme naši dohodu doslova a dopísmene. Neublížím ti, dostaneš stravu i ubytování. Po celou cestu,“ Vstrčila šedivého myšáka do kapsy zástěry a vylezla po schůdcích do maringotky.

„A co hodláte udělat se mnou?“ zeptala se Yvaine, avšak nijak ji nepřekvapilo, když žena neodpověděla. Šla za ní do temné maringotky. Byla tam jen jedna místnost. Podél jedné stěny stála velká výstavní skříň z borového dřeva a kůže se stovkami zásuvek. Do jedné z nich uložila žena sněženku. Podél druhé stěny stála malá postel. Nad ní bylo okno a vedle něho skříňka.

Madame Semele se sehnula a vytáhla zpod postele dřevěnou klec. Vyndala ze zástěry mžikajícího myšáka a vstrčila ho do ní. Pak nabrala z dřevěné misky hrst ořechů, bobulí a semen a nasypala je na dno klece. Nakonec klec pověsila na řetěz uprostřed maringotky.

„A je to,“ prohlásila. „Ubytování i strava.“

Yvaine ji se zájmem sledovala z rohu postele. „Mýlím se snad ve svém předpokladu, ke kterému jsem došla na základě vašeho chování (tedy skutečnosti, že jste se na mne dosud nepodívala, či pokud snad přece jen váš zrak o mne zavádl, že jste na mne nepromluvil, a že jste mého společníka proměnila v drobné zvíře, aniž jste se shodně postarala o mne), že mne ani nevidíte, ani neslyšíte?“ zeptala se zdvořile.

Čarodějnice neodpověděla. Přešla ke kozlíku, usadila se a chopila se opratí. Exotický pták přicupital za ní a zvědavě zašveholil.

„Samozřejmě že jsem dodržela slovo - do písmene,“ tvrdila stařena. „Získá svou podobu zpět, až dorazíme na louku, kde se koná trh, takže ji bude mít, až půjde do Zdi. A až proměním jeho, udělám i z tebe člověka, protože se mi pořád ještě nepovedlo najít lepšího služebníka, než jsi ty, hloupá cuchto. Nemohla jsem si dovolit, aby se mi tu celý den pletl pod nohama, šťoural do všeho, vyzvídal a vyptával se. A ještě bych ho musela krmit! Rozhodně by mě stál víc než hrst ořechů a semínek.“ Objímala se rukama a pohupovala se dopředu a dozadu. „Mne jen tak nedoběhneš, nemysli si. A stejně si myslím, že kytky toho bulíka je ještě hezčí než ta, co jsi mi tehdy dávno ztratila.“

Mlaskla, trhla opratěmi a muly kolébavě vyrazily po lesní cestě.

Zatímco čarodějnice seděla na kozlíku, odpočívala Yvaine na ušmudlané posteli. Maringotka nadsakovala a drncala lesem přes kořeny. Když večer zastavili, probudila se a vstala. Čarodějnice si lehla a Yvaine se usadila na střeše maringotky a dívala se vzhůru ke hvězdám. Občas si k ní přisedl stařenin pták a ona ho hladila a mazlila se s ním. Byla ráda, že ji aspoň on bere na vědomí. Pokud ale byla čarodějnice vzhůru, pták si jí vůbec nevšímal.

Yvaine se starala i o myšáka, který většinu času prospal stočený do klubička s hlavičkou na předních tlapkách. Když čarodějnice v lese sbírala dříví nebo odešla hledat vodu, otvírala Yvaine klec, hladila ho a mluvila na něho, dokonce mu občas zpívala, třebaže si nebyla jistá, kolik z Tristrana zůstalo v myšákově s ospalými korálkovými očima, jež se leskly jako kapičky černého inkoustu, a s kožíškem jemnějším než hedvábí.

Bok už ji nebolel, protože mohla celé dny odpočívat, také chodidla ji už přestala pálit. Věděla, že bude nejspíš navždy kulhat, protože na spravování kostí Tristran nebyl žádný odborník. I když udělal, co se v dané situaci dalo, to přiznala i Meggot.

Kdykoliv potkali jiné pocestné - což nebylo příliš často - snažila se hvězda držet stranou. Bylo to zvláštní: i když se někdy stalo, že ji jiný člověk v přítomnosti čarodějnice oslovil - nebo se na ni, jako třeba ten dřevorubec, přímo zeptal - stařena nebyla schopna vzít její existenci na vědomí. Jako by ani neslyšela nic, co se jí týkalo přímo či nepřímo.

A tak plynuly týdny a maringotka, čarodějnice, pták, myš a spadlá hvězda se drkotavě blížili ke Zdi.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Která pojednává zejména o událostech v Diggoryho příkopu

Diggoryho příkop byla hluboká průrva mezi dvěma křídovými kopci Vrchoviny - vysokými zelenými kopci, kde křidu pokrývala tenká vrstva načervenalé hlíny, tak tenká, že v ní nedokázal růst jediný strom. Zdálky vypadal Příkop jako bílá křídová rána v zelené sametové desce. Podle místní legendy tu průrvu vykopal za jediný den a noc jistý Diggory. Použil prý motyku, která byla původně mečem, než jej kovář Wayland roztavil a ukoval nový nástroj, jímž si otevřel cestu ze Zdi do Elfie. A našli se i tací, kteří tvrdili, že ten meč byl sám Flamberge, a druzí, že to byl určitě Balmung. Nikdo však nevěděl, kdo vlastně byl ten Diggory, takže to všechno klidně mohly být povídačky a nesmysly. Na každý pád ale cesta do Zdi vedla přes Diggoryho příkop a každý, ať už cestoval po svých nebo jakýmkoliv dopravním prostředkem, musel projít Příkopem. Bílá křída se zvedala na obou stranách jako tlusté bílé zdi a zelená Vrchovina na nich ležela jako polštář na posteli obra.

Uprostřed Příkopu se vedle pěšiny nacházelo cosi, co na první pohled vypadalo jen jako hromada klacků a větví. Při bližším zkoumání byste však zjistili, že je to něco mezi nízkou kůlnou a velkým dřevěným vigvame. Z díry uprostřed střechy se občas linul pramének šedého kouře.

Muž v černém oblečení pozorně sledoval tu hromadu větví z kopce nad Příkopem už celé dva dny, a když se odvážil, zkoumal ji i zblízka. Konečně se ujistil, že v chatrči bydlí žena pokročilého věku. Byla sama a zřejmě neměla žádné povolání - až na to, že zastavovala jednoho každého pocestného a každický povoz, co ji míjeli. To byla její jediná zábava.

Zdála se docela neškodná, ale Septimus se nestal jediným přežívajícím mužským členem rodiny tím, že by dal na zdání. A byl si naprosto jistý, že právě tahle stařena prořízla Primovo hrdlo.

Zákon pomsty vyžadoval život za život, nestanovil však, jak ten život vzít. Svou náturou byl Septimus travič. Nože, palice nebo jednoduché pasti nebyly svým způsobem špatné, ale lahvička průzračné tekutiny bez chuti a bez zápachu, šikovně přimíchané do jídla, ó, Septimus neznal nic lepšího.

Bohužel, vypadalo to, že stařena nejí nic, co si sama nenabírá nebo neuloví. Zpočátku uvažoval, že by jí mohl u dveří nechat voňavý horký koláč se zralými jablky a jedovatými bobulemi, ale hned to zase zamítl jako nepraktický nápad. Pak ho napadlo shodit na ni ze stráně křídový balvan, ale nebylo jisté, že ji trefí. Škoda, že není lepší čaroděj - měl jistě zděděné lokalizační schopnosti, nic zvláštního, a během let se naučil nebo ukradl nějaké to jednoduché kouzlo, ale žádné se mu v dané situaci nehodilo. Byl by potřeboval umět vyvolat povodeň či hurikán, nebo aspoň úder blesku. A tak jen hodinu za hodinou, dnem i nocí pozoroval Septimus svou budoucí oběť.

Bylo po půlnoci, tma, měsíc se skryl za mraky. Septimus se připlížil ke dveřím chatrče. V jedné ruce nesl nádobu s ohněm a v druhé knihu básní a kosí hnízdo, do něhož položil několik borových šišek. U pasu měl zavěšený dubový kyj pobitý mosaznými hřeby. Zastavil se, chvíli poslouchal, ale slyšel jen pravidelné oddechování a občas zachrápání. Jeho oči už přivykly tmě a temný dům se jasně rýsoval proti bílé křídové stěně Příkopu. Odplížil se k boční stěně

chatrče, odkud měl dobrý výhled na dveře.

Nejdřív vytrhl několik stránek z knihy básní, každou pečlivě zmačkal a nacpal je do škvír mezi větvemi a klacky, nízko při zemi. Na ně položil šišky. Pak otevřel nádobu s ohněm, nožem vylovil hrst voskovaných proužků plátna, ponořil je do žhavých uhlíků, a když se vznítily, přiložil je ke zmuchlaným papírům a šiškám. Jemně foukal do blikotavých žlutých plamínek, až se pořádně rozhořely. Pak na ně přiložil suché větvičky hnízda. Praskaly do ticha noci a rozkvétaly rudými plameny. Dřevěné stěny chatrče začaly jemně doutnat a Septimus musel potlačovat kašel. Pak vzplály plamenem a Septimus se usmál.

Vrátil se ke dveřím chýše a tam čekal s napraženým kyjem. Neboť, uvažoval, buďto se babizna uškvaří ve vlastním domě, v kterémžto případě je můj úkol splněn, nebo ucítí kouř a probudí se, zmatená a vystrašená, a vyběhne ven, načež jí roztluču hlavu kyjem, než bude mít čas heknout. Bude po ní a Primus bude pomstěn.

„Dobrý plán,“ prohlásil Tercius v praskání suchého dřeva. „A až ji zabije, může začít hledat Moc Stormholdu.“

„Uvidíme,“ poznamenal Primus a jeho hlas byl nárek nočního ptáka v dálce.

Plameny olizovaly dřevěný domek a rostly a rozkvétaly jasně oranžovým květem. Ze dveří chatrče nikdo nevycházel. Brzy bylo z domku žhavé peklo a Septimus byl nucen ustoupit dál od plamenů. Na tváři se mu objevil široký, triumfální úsměv a konečně spustil kyj.

V patě nohy ucítil ostrou bolest. Otočil se a uviděl hádka s třpytivýma očima a tělem do ruda zbarveným zářím plamenů. Jeho ostré zuby vězely hluboko v kůži vysoké boty. Napráhl se po něm kyjem, ale tvor se pustil a bleskově zmizel za velikým bílým balvanem. Bolest v patě začala ustupovat. Pokud byl v jeho zubech jed, pomyslel si, určitě ho většina zůstala v kůži boty. Stáhnou si nohu v lýtku, sundám botu a rozříznu to místo, kam mě kousl. Budu muset ten jed vysát. S tím rozhodnutím usedl na balvan a tahal za botu. Nešla sundat. Přestal cítit chodidlo a uvědomil si, že nejspíš rychle opuchá. Budu tu botu muset rozříznout, říkal si v duchu. Zvedl chodidlo do výšky. Na okamžik měl dojem, že svět zernal, a pak uviděl, že plameny, jež před chvílí šlehaly do výše a osvětlovaly Příkop jako ohňostroj, zmizely. Zamrazilo ho.

„Tak co,“ ozval se za ním hlas, jemný jako škrtící šňůra a sladký jako otrávené cukrátko, „myslel sis, že se ohřeješ u plamenů mého domku? S tím kyjem jsi čekal za dveřmi proto, abys oheň utloukl, kdyby mi nebyl po chuti?“

Septimus by byl odpověděl, ale jeho čelisti odmítly povolit a zuby se mu samy od sebe zařaly. Srdce v hrudi mu tlouklo jako bubínek, ne obvyklým pravidelným pochodem, nýbrž divokým a zmateným tryskem. Cítil, jak se mu každou tepnou, každou nejmenší žilkou valí do těla oheň - nebo to snad byl led? Nedokázal to určit.

Před zrakem se mu objevila stará žena. Vypadala jako ta, která bydlela v chatrči, ale starší, mnohem starší. Septimus se snažil zamrkat, aby se zbavil slz v očích, ale zapomněl, jak se to dělá, a jeho oči se odmítly zavřít.

„Měl by ses stydět,“ pokračovala ta žena. „Žhářství a násilí vůči staré a chudé ženské, osamělé a ubohé, která by byla vydána na milost a nemilost každému tulákovi, nebýt laskavosti jejích malých přátel.“

A zvedla cosi z trávy a obtočila si to kolem zápěstí. Pak zamířila k chatrči, jež nějakým zázrakem neshořela, nebo snad znovu vyrostla - to Septimus nevěděl a nezáleželo mu na tom.

Srdce mu v hrudníku skákalo a synkopovalo. Kdyby byl mohl křičet, byl by křičel. Bolesti ustaly až za úsvitu, kdy ho šest hlasů jeho šesti starších bratrů uvítalo do svých řad.

Septimus se ještě jednou, naposledy ohlédl za zkrouteným, dosud nevychladlým tělem, v němž dlíval, a všiml si výrazu v jeho očích. Pak se odvrátil.

„Už nezbyl nikdo, kdo by vykonal pomstu,“ řekl hlasem ranních kolih, „a žádný z nás nebude lordem ze Stormholdu. Pojdme.“

Když to dořekl, nebyli tam už ani duchové.

Toho dne, kdy se maringotka madame Semele dokodrcala do křídové průrvy Diggoryho příkopu, bylo slunce vysoko na obloze.

Madame Semele si všimla ohořelé dřevěné barabizny u cesty, a když přijela ještě blíž, i shrbené stařeny ve vybledlých červených šatech, která na ni mávala. Vlasý měla bílé jako sníh, kůži svaštělou a jedno oko bylo zjevně slepé. „Dobrý den, sestro. Co se přihodilo tvému domu?“ zeptala se madame Semele.

„Ta dnešní mládež! Nenapadlo je nic lepšího než podpálit chýši ubohé staré ženské, která v životě neublížila ani mouše. Ale ten, co to udělal, brzy dostal za vyučenou, tak, tak.“

„Ba. Vždycky dostanou za vyučenou. A nikdy nám za to nejsou ani trochu vděční.“

„Moje slova. A povězte, má milá, kdopak s vámi dnes jede?“

„To vám může být úplně jedno,“ odsekla madame Semele povýšeně. „A budu vám vděčná, když si budete hledět svého.“

„Kdo s tebou jede? A pověz pravdu, jinak na tebe pošlu harpyje a ty tě rozcupují a tvé ostatky pověsí na hák v podsvětí.“

„Co jsi vůbec zač, že mi tu vyhrožuješ?“

Stařena hleděla na madame Semele jedním zdravým a jedním mléčně bílým okem. „Znám tě dobře, Kanálová Sal. Dávej si pozor na jazyk. Ptám se naposledy: Kdo s tebou cestuje?“

Madame Semele cítila, jak se jí slova sama derou z úst. „Ty dvě muly, co táhnou maringotku, já, služebná v podobě velkého ptáka a mladík začarovaný do myši.“

„Ještě někdo? Ještě něco?“

„Nikdo a nic. Přisahám při našem Sesterstvu.“

Žena u cesty se ušklíbla. „Tak zmiz a nevracej se.“

Madame Semele trhla opratěmi, mlaskla a muly vyrazily kupředu. Hvězda klidně spala na vypůjčené posteli v přítmí

maringotky. Neměla tušení, jak nebezpečně se přiblížila své zkáze, ani jak tenký byl vlásek, o nějž unikla.

Když byli z dohledu chatrče a mrtvolné běli Diggoryho příkopu, vylétl pestrý pták na bidýlko, zaklonil hlavu a křičel a kokrhal a zpíval, dokud mu madame Semele neřekla, že mu zakrouť krkem, jestli okamžitě nezmlkne. A i pak si ten hezký pták v tiché temnotě maringotky vrkal, cvrlikal a trylkoval. A jednou dokonce zahoukal jako syček.

Když přijeli ke Zdi, klesalo už slunce pozvolna za obzor. Svítlo jim do očí, až je téměř oslepovalo a měnilo jejich svět v tekuté zlato. Obloha, keře, dokonce i samotná cesta byly ve světle zapadajícího slunce ze zlata.

Madame Semele zahнала muly na louku, kde si hodlala postavit stánek. Vypřáhla je a dovedla k potoku. Tam je přivázala ke stromu. Pily dychtivě a zhluboka.

Po celé louce už začínaly vyrůstat stánky, pobíhali tam trhovci i hosté. Vzduch se chvěl očekáváním, jež zasahovalo všechny a všechno, stejně jako to zlaté zapadající slunce.

Madame Semele vešla do maringotky a sundala z háku klec. Vynesla ji na louku a položila na travnatý kopeček. Otevřela dvířka a kostnatými prsty vyndala spícího mysaka. „Tak pojd“, budila ho. Myšák si předními tlapkami protřel korálkové oči a zamžoural do mizejícího světla.

Čarodějnice sáhla pod zástěru a vytáhla skleněný narcis. Dotkla se jím myšákovy hlavy.

Tristan ospale mrkal a zíval. Prohrábl si rozčuchané hnědé vlasy a upřel na babičí oči plné divokého hněvu. „Poslyš, ty odporná zlá babizno-“ začal.

„Zavři klapačku,“ zarazila ho ostře madame Semele. „Dovezla jsem tě sem, zdravého a živého a ve stejném stavu, v jakém jsem tě potkala. Měl jsi jídlo a bydlení - a jestli ti to nebylo po chuti, no bože, co je mi po tom? Teď utíkej, nebo tě proměním v růžového červa a ukousnu ti hlavu. Nebo ocas, stejně je to jedno. No tak. Běž! Kšá!“

Tristan napočítal do deseti a pak nasupeně odešel. Zastavil se opodál u lesíka a čekal na hvězdu, která kulhavě slézala po schůdkách maringotky.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se s upřimou starostí v hlase, když se přiblížila.

„Ano, děkuji. Nebyla na mě zlá. Vlastně, myslím, že vůbec nevěděla, že tam jsem. Není to zvláštní?“

Madame Semele zatím pokračovala v čarování. Dotkla se skleněnou květinou barevné chocholky ptáka, ten se načepýřil, zatočil a proměnil se v mladou ženu. Podle vzhledu nebyla o moc starší než Tristan. Měla tmavé kudrnaté vlasy a kočičí uši porostlé chmýřím. Na okamžik se ohlédla po Tristanovi a ten v jejích fialkových očích zahlédl cosi velice známého. Jen si nemohl vzpomenout, kde už je viděl. „Tak tohle je její pravá podoba,“ vydechla Yvaine. „Cestou jsme se dost spřátelily, viš.“ Pak si všimla, že stříbrný řetízek, který ptáka držel v zajetí, se třpytí i na zápěstí a kotníku mladé ženy. Upozornila na to Tristrana.

„No, jo. Taky jsem si všiml. Je to hrozné. Ale my s tím těžko co naděláme.“

Šli spolu přes louku k mezeře ve zdi. „Nejdřív navštívíme mé rodiče,“ rozhodl Tristan. „Určitě se jim po mně stýskalo stejně jako mně po nich“ - i když, po pravdě řečeno, Tristan si na rodiče za celé putování ani nevzpomněl - „a pak poctíme návštěvou Viktorii Foresterovou a-“ A u toho a se Tristan zarazil. Neboť nedokázal srovnat svou starou představu o tom, jak dá hvězdu Viktorii Foresterové, s tím, že hvězda není věc, jež může jít z ruky do ruky, nýbrž skutečná osoba. Osoba ve všech směrech, žádná věc. Jenže, Viktorie Foresterová je žena, již miluje.

No nic, přes tenhle most přejde, až k němu dorazí, rozhodl se. Teď vezme Yvaine do vesnice a bude věci řešit postupně. Cítil, jak se mu zlepšuje nálada, a doba strávená v myši kůži už se začínala podobat útržkům snu. Jako by si byl odpoledne zdříml v kuchyni u kamen a teď byl opět vzhůru. V ústech skoro cítil vzpomínku na nejlepší pivo pana Bromiose, i když, provinile zrudl, zapomněl, jakou barvu mají oči Viktorie Foresterové.

Nad střechami vesnice viselo obrovské červené slunce. Tristan s Yvaine přešli louku a hleděli na mezeru v kamenné zdi. Hvězda zaváhala. „Opravdu to chceš?“ zeptala se. „Protože já se bojím. Nevím proč, ale-“

„Neboj se. I když mě nepřekvapuje, že jsi nervózní. Taky mám pocit, jako bych měl v žaludku stovku motýlů. Uvidíš, bude ti líp, až budeš sedět v matčině salonku a pít čaj - no, ne pít, ale zkus aspoň uskrávat - jen počkej, přísahal bych, že kvůli takovému hostu a na přivítanou se svým chlapcem matka určitě vytáhne svůj parádní porcelán!“ A jeho ruka vyhledala její a konejšivě ji stiskla.

Podívala se na něho a něžně a trochu smutně se usmála. „Kamkoli ty půjdeš...“ zašeptala.

Ruku v ruce přistoupili mladý muž a spadlá hvězda k průrvě ve zdi.

KAPITOLA DESÁTÁ

Hvězdný prach

Občas lidé moudře pronesou, že přehlédnout něco velkého a zřejmého je stejně snadné jako přehlédnout něco drobného a titěrného, a že ty velké věci, jež přehlédneme, mohou způsobit velké problémy.

Tristan Thorn se, po druhé od té doby, co byl před osmnácti lety počat, přiblížil k mezeře ve zdi od elfí strany. Hvězda kulhala vedle něho. Hlava se mu točila z vůně a zvuků rodné vsi a srdce mu bušilo. Přistoupil k průrvě a zdvořile kývl na pozdrav oběma hlídačům. Poznal je: ten mladší, co znuďeně přešlapoval z nohy na nohu a uskrával z korbele (podle Tristranova názoru v něm určitě byl nejlepší ležák pana Bromiose), byl Wystan Pipin, kdysi Tristranův spolužák, i když nikdy kamarád. Ten starší, který podrážděně potahoval z vyhaslé dýmky, nebyl nikdo jiný než Tristranův bývalý zaměstnavatel u Pondělka a Browna, vážený pan Jerome Ambrose Brown. Muži stáli zády k Tristanovi a Yvaine a hleděli rezolutně směrem do vesnice, jako by považovali sledování příprav na trh tam venku na louce za cosi hříšného.

„Dobrý večer,“ pozdravil je tedy zdvořile. „Dobrý večer, Wystane. Pane Browne.“

Muži sebou šklubli leknutím. Wystan si polil pivem náprsenku, pan Brown zvedl svůj kyj a namířil jím nervózně proti Tristranovu hrudníku. Wystan položil pivo, zvedl svůj kyj a zahradil jím průrvu ve zdi.

„Zůstaňte, kde jste!“ přikázal pan Brown a mával kyjem, jako by Tristran byl divoké zvíře, jež se na něj může každým okamžikem vrhnout.

Tristran se zasmál. „Copak mě nepoznáváte? Tristran Thorn, znáte mě přece od malička.“

Ale pan Brown, který byl, jak Tristran věděl, velitelem a nejstarším členem stráží, kyj nesklonil. Prohlédl si Tristrana od hlavy dolů a zpět, od rozcuchaných vlasů až k sešlapaným hnědým botám. Pak upřel pohled na Tristranův osmahlý obličej a odfrkl si. „No a co, i kdybys byl ten řouma Thorn, nevidím důvod, proč bych vás měl pouštět dovnitř. Jsem tady od toho, abych zeď hlídal, ne?“

Tristran zamžikal. „Já jsem také hlídal,“ prohlásil, „a vím, že neexistuje žádný předpis o tom, že by se neměli pouštět lidé dovnitř. Jen ven z vesnice je to zakázáno.“

Pan Brown zvolna kývl. Pak řekl, jako když člověk mluví s idiotem: „A když teda jsi Tristran Thorn - což se mi stejně moc nezdá, protože nevypadáš ani trochu jako on a mluvíš taky úplně jinak - kolik lidí, za všechny ty roky, co jsi tu žil, kolik lidí prošlo dírou ze strany od louky, co?“

„No, pokud já vím, tak nikdo.“

Pan Brown se usmál stejným úsměvem, jaký užíval vždycky, když krátil Tristranovi mzdu za pětiminutové zpoždění. „Přesně tak,“ přikývl. „Neexistuje žádný předpis, protože ho nebylo třeba. Nikdo nikdy z tamté strany nechodí. A pokud jsem já ve službě, nikdo taky neprojde. A teď zmizte, než tě vezmu tou holí po hlavě.“

Tristran byl šokovaný. „Když pomyslím na to, že jsem prošel... no, všim, čím jsem prošel, aby mě tu nakonec vyhazoval nějaký nafoukaný šestákový hokynář a takový moula, který ode mě opisoval v dějepise...“ začal, ale Yvaine se dotkla jeho paže a řekla: „Tristrane, nerozčiluj se, pojď, ono se to vyřeší. Přece se nebudeš bít s vlastními lidmi.“

Tristran neřekl nic. Pak se otočil a beze slova spolu odcházeli po svahu na louku. Všude kolem nich lidé a všelijaké bytosti připravovali trh - stavěli stánky, věšeli fáborky a přejížděli sem a tam s nejrůznějšími vozíky. A Tristrana náhle zavalila vlna čehosi, co připomínalo tesknotu po domově, ale tesknotu, jež sestávala ze stejných dílů toužení a zoufalství, pocit, že by bylo lepší, kdyby tohle byli jeho vlastní lidé, neboť se mu zdálo, že s nimi má mnohem víc společného než s těmi nanicovatými vesničany ze Zdi ve vlněných kabátech a botách s podkůvkami.

Zastavili se a pozorovali droboučkou kulatou ženičku, jak zápolí se svým stánkem. Tristran ji bez vyzvání začal pomáhat, přenášel z dvoukoláku do stánku těžké krabice, lezl po žebříku a rozvěšoval na větve blízkého stromu rozmanité fáborky, vybaloval těžké skleněné karafy a džbány (všechny uzavřené velikými začernalými zátkami, zapečetěné stříbrným voskem a naplněné pomalu se vlnícím barevným kouřem) a rozmísťoval je na police. Zatímco on a trhovkyně pracovali, Yvaine seděla opodál na pařezu a svým tichým čistým hlasem jim zpívala písně vzdálených hvězd i písničky obyčejných lidí, jež zaslechla a naučila se za svého pozemského putování.

Než byl stánek připraven na ráno a práce skončena, svítily už po celé louce lucerny. Žena trvala na tom, že jim dá aspoň najíst. Yvaine ji jen stěží dokázala přesvědčit, že nemá hlad, ale Tristran s nadšením pojedl všechno, co mu předložila, ba, což u něho bylo nezvyklé, vypil pořádný díl sladkého kanárského vína ze skleněné karafy na stolku. Tvrdil, že není silnější než čerstvě vymačkaná šťáva z hroznů a že na něho ani v nejmenším nepůsobí. Když jim však žena nabídla, aby se vyspali na plácku za jejím vozem, usnul Tristran opilecky dřív, než složil hlavu do trávy. Byla jasná, chladná noc. Hvězda seděla vedle spícího hochy, jenž byl kdysi jejím žalárníkem a později druhem na cestách, a přemýšlela, kam se poděla její nenávist. Necítila se ospalá.

V trávě za ní něco zašustilo. Vedle ní náhle stála tmavovlasá žena a společně se dívaly na spícího Tristrana.

„Pořád má v sobě cosi z myšáka,“ poznamenala žena. Měla špičaté, trochu kočičí uši a nevypadala o moc starší než Tristran. „Někdy uvažuju, jestli ta čarodějnice mění lidi ve zvířata, nebo prostě najde to zvíře v nás a osvobodí je. Možná i ve mně je cosi, co je svou podstatou pestrobarevný pták. Hodně jsem o tom přemýšlela, ale dosud jsem nedospěla ke konečnému rozhodnutí.“

Tristran cosi ze sna zamumlal a obrátil se. Pak začal tiše chrápat.

Žena ho obešla a posadila se z jeho druhé strany. „Vypadá dobrosrdečně,“ řekla.

„Ano,“ připustila hvězda, „myslím, že je.“

„Měla bych tě varovat,“ začala zase po chvíli žena. „Pokud vyjdeš z Elfie do... tam...“ a ukázala štíhlou rukou ke Zdi, „...změníš se - pokud jsem to dobře pochopila - v to, co jsi pro tamten svět: studená, mrtvá věc spadá z nebe.“

Hvězda se zachvěla, ale neřekla nic. Natáhla se přes spícího Tristrana a dotkla se stříbrného řetízku, který se obtáčel ženě kolem zápěstí a kotníku a běžel kamsi do křoví a dál.

„Časem si na to zvykneš,“ řekla žena.

„Opravdu? Zvykla jste si?“ Fialkové oči se ponořily do modrých, pak se sklopily.

„Ne.“

Hvězda řetízek pustila. „Kdysi mě také přivázal na takový řetěz. Pak mě pustil a já jsem od něho utekla. Ale našel mě a spoutal mě závazkem, jaký připoutává takové, jako jsem já, bezpečněji, než by to dokázal jakýkoli řetěz.“

Loukou přeběhl dubnový vítr a rozvířil keře a stromy v dlouhém, mrazivém vzdechu. Žena s kočičíma ušima pohodila černými kudrnatými vlasy z obličeje a poznamenala: „Ty máš ale ještě jednu povinnost, že? Dřív, než tu k němu. Máš něco, co ti nepatří a co musíš předat právoplatnému majiteli.“

Hvězda stiskla rty. „Kdo jste?“

„Řekla jsem ti přece. Jsem ten pták z maringotky. Víš, co jsi ty, a víš taky, proč čarodějnice neměla tušení, že jsi tam. Víš, kdo tě hledá a proč tě hledá. Znám i původ toho topasu, co máš na stříbrném řetěze kolem pasu. A protože to vím a protože vím, odkud jsi, vím také, jakou máš povinnost.“ Naklonila se a jemnými prsty něžně odhrnula Tristranovi z obličeje pramen vlasů. Mladík spal klidně dál.

„Nevím, jestli vám věřím. A určitě vám nedůvěřuju,“ řekla hvězda. Na stromě nad nimi zakřičel pták. V temnotě noci to znělo velice osaměle.

„Viděla jsem ten topas u tvého pasu, když jsem byla pták,“ zvedla se žena. „Pozorovala jsem tě, když ses koupala v řece. Poznala jsem jej.“

„Jak? Jak jste ho poznala?“ Ale tmavovlasá žena jen zavrtěla hlavou a vrátila se odkud přišla. Jen na okamžik se zastavila a znovu pohlédla na spícího chlapce. Pak ji pohltila noc.

Pramen vlasů tvrdohlavě spadl Tristranovi zpět na tvář. Hvězda se sehnula a něžně mu je odhrnula na stranu. Prsty přítomna na chvíli spočinuly na jeho tváři. Spal.

Krátce po východu slunce ho probudil jezevec. Chodil po zadních nohách, měl na sobě obnošený blankytně modrý hedvábný župan a funěl Tristranovi do ucha tak dlouho, až ospale otevřel oči. Pak se důležitě zeptal: „Jste nákej Thorn? Tristran toho jména?“

„Mm“ zamručel Tristran. V ústech měl odpornou pachut' a jazyk suchý a jakoby chlupatý. Byl by se potřeboval ještě několik hodin prospat.

„Ptají se po vás,“ oznámil jezevec. „Tam u díry. Vypadá to, že si s váma chce promluvit jedna slečinka.“

Tristran se posadil a široce se usmál. Dotkl se spící hvězdy. Otevřela modré oči a zeptala se: „Co je?“

„Dobré zprávy. Vzpomínáš si na Viktorii Foresterovou? Jednou nebo dvakrát jsem se o ní cestou zmínil.“

„Ano. Nejspíš jsi o ní něco říkal.“

„Nu, jdu teď za ní. Čeká na mne u mezery.“ Zarazil se. „Podívej, no, možná bude nejrozumnější, když zůstaneš tady. Nerad bych, aby si něco myslela nebo tak.“

Hvězda se obrátila na břicho a schovala si hlavu do paží. Neřekla už nic. Tristran usoudil, že nejspíš zase usnula. Natáhl si boty, omyl si obličej a vypláchl si ústa v potoce a pak se vydal klikatě loukou mezi stánky k vesnici.

To ráno měli stráž reverend Myles, vikář ve Zdi, a hostinský Bromios. Mezi nimi stála zády k louce dívka. „Viktorie!“ zavolal Tristran radostně. Ale dívka se otočila a on viděl, že to není Viktorie Foresterová (která, náhle si vzpomněl a to poznání ho nadchlo, má přece šedé oči. Samozřejmě, šedé jsou. Jak si to jen mohl dovolit zapomenout?). Ale kdo by mohla být tato mladá dáma v elegantním klobouku a s přehozem přes ramena, nedokázal říct, i když se jí oči při pohledu na něho zalily slzami.

„Tristrane!“ zvolala. „Opravdu jsi to ty! Říkali to! Och, Tristrane! Jak jsi to mohl udělat? Jak jsi jen mohl?“ A tu si uvědomil, kdo ta dívka musí být.

„Louisa?“ oslovil sestru. A pak: „Ty jsi ale vyrostla, co jsem byl pryč. Byla jsi nohatá žába a teď je z tebe mladá dáma.“

Popotáhla a vysmrkala se do krajového kapesníčku, který si vytáhla z rukávu. „A ty,“ řekla a opatrně si otírala z tváří slzy, „z tebe se stal pačesatý oškubaný pobuda. Ale vypadá to, že jsi v pořádku, a to je dobře. Tak pojď přece,“ netrpělivě mu pokynula aby prošel mezerou ve zdi k ní.

„Ale zeď-“ začal a trochu nejistě hleděl na kněze a na hostinského.

„Jen se neboj. Když Wystan a pan Brown včera dosloužili, odešli do hostince k Sedmé strace a Wystan se náhodou zmínil o jejich sporu s jakýmsi vagabundem, co tvrdil, že je ty, a o tom, jak mu zahradili cestu. Jak tobě zahradili cestu. Když se o tom dozvěděl otec, vydal se rovnou ke Strace a tak si je tam podal a tak jim vynadal, že jsem ho ani nemohla poznat.“

„Někteří byli pro to, abychom tě pustili dovnitř hned ráno,“ přidal se vikář, „a jiní zase, ať tě necháme venku až do poledne.“

„Ale žádný z těch, kteří tě nechtěli pustit, dnes neslouží,“ dodal pan Bromios. „Čemuž, přiznám se, předcházelo několik šikovných organizačních přesunů v rozpisech a to v den, kdy bych měl dohlížet na svůj stánek s občerstvením, važ si toho! Ale co, hlavně, že jsi zpátky. Tak pojď dovnitř.“ Napráhl ruku a Tristran ji nadšeně uchopil. Pak si potřásl rukou i s vikářem.

„Tristrane,“ řekl vikář, „předpokládám, že jsi na svých cestách viděl mnoho zvláštních věcí.“

Tristran chvíli uvažoval. „Nejspíš ano.“

„Tak to musíš příští týden přijít na faru. Dáme si čaj a budeš mi o tom všem vyprávět. Hned, jak se trochu usadíš. Co ty na to?“ A Tristran, který měl vždy před vikářem trochu trému, jen přikývl.

Louisa si poněkud teatrálně povzdechla a vyrazila svižně k Sedmé strace. Tristran běžel po kočičích hlavách za ní a pak společně kráčeli do vsi.

„Jsem ze srdce rád, že tě zase vidím, sestřičko.“

„Víš, jakou jsme o tebe měli všichni starost?“ plísnila ho. „Lítáš si bůhví kde. Ani jsi mě nevzbudil, když jsi odcházel. Otec se mohl strachem o tebe zbláznit. O Vánocích, když jsi tu nebyl, když jsme dojedli husu a pudink, vytáhl otec portské a připil nepřítomným přátelům a matka vzlykala jako dítě, tak jsem samozřejmě brečela taky, a pak začal otec smrkat do svého nejlepšího kapesníku a babička a děda Hempstockovi trvali na tom, že budeme rozbalovat vánoční štěstíčka a předčítat si ty legrační moudra v nich, a to jen všechno zhoršilo a... Musím ti říct, Tristrane, žeš nám tedy úplně zkazil Vánoce.“

„To je mi líto. A co děláme teď? Kam vlastně jdeme?“

„K Sedmé strace. Myslela jsem, že je ti to jasné. Pan Bromios řekl, že můžeš použít jeho obývací pokoj. Je tam někdo, kdo s tebou potřebuje mluvit.“ Víc už neřekla, protože byli u hospody. Uvnitř byla řada tváří, jež Tristran poznal, někteří lidé mu kývli na pozdrav případně se na něj usmáli nebo neusmáli. Prodral se davem a pak vystoupil po úzkém schodišti za barem do horního patra. Louisa šla pořád s ním. Dřevěná podlaha jim vrzala pod nohama.

Louisa se na něho zachmuřeně podívala. A pak se jí roztřásl dolní ret a k Tristranovu překvapení se mu vrhla kolem

krku a objala ho tak těsně, až nemohl dýchat. Potom beze slova utekla dolů.

Zaklepal na dveře obývacího pokoje a vešel. Místnost byla vyzdobená spoustou neobvyklých předmětů, starobylými soškami a hliněnými květináči. Na stěně visela hůl obtočená břečťanovými listy, tedy vlastně dovedně tepanými tmavými plechovými plátky, jež vypadaly jako břečťan. Až na tu výzdobu se mohlo jednat o obývací pokoj kteréhokoliv starého mládence, který nemá moc času na obývání. Z nábytku tam byla malá pohovka, nízký stůl, na němž ležela ohmataná kniha kázání Laurence Sterna vázaná v kůži, pianoforte, několik kožených křesel... A v jednom z těch křesel seděla Viktorie Foresterová.

Tristan k ní pomalu a vážně přistoupil a pak poklekl na jedno koleno, stejně jako si tehdy dávno před ní klekl do bláta venkovské cesty.

„Ale to ne, prosím tě, ne,“ zamumlala rozpačitě. „Prosím tě, vstaň. Posad' se sem, vedle mě. Tam na tu židli. Tak, to je lepší.“ Ranní slunce prosvěcovalo krajkovými záclonami a ozařovalo zezadu její kaštanové vlasy. Vypadalo to, jako by měla obličej zarámovaný do zlata. „To se podívejme, stal se z tebe dospělý mužský. A co to máš s rukou? Co se ti stalo?“

„Spálil jsem se.“ vysvětlil. „Oheň.“

Na to neodpověděla, vlastně neřekla vůbec nic, ne hned. Jen se na něho dívala. Pak se opřela a hleděla přímo před sebe, na tu hůl na stěně a na ten plechový břečťan, nebo možná na některou z roztočivých sošek pana Bromiose, a řekla: „Musím ti říct spoustu věcí, Tristrane, a nebude to snadné. Byla bych ráda, kdybys mě nepřerušoval, dokud neskončím. Tak: za prvé, a to je asi nejdůležitější, se ti musím omluvit. To moje hloupost, moje pitomost, tě vyhnaly z domu. Myslela jsem, že žertuješ... ne, tak to nebylo. Myslela jsem, že jsi příliš zbabělý, příliš nedospělý, abys chtěl něco z těch bláhových řečí opravdu uskutečnit. Až když jsi odešel a dny plynuly a ty ses nevracel, uvědomila jsem si, že jsi to myslel vážně. Jenže už bylo pozdě. Musela jsem žít... den za dnem... s myšlenkou, že jsem tě možná poslala na smrt.“

Pořád hleděla upřeně na jedno místo a Tristan měl pocit, ba jistotu, že si tenhle rozhovor za jeho nepřítomnosti tisíckrát opakovala. Proto nesměl nic říkat. Už tak to pro Viktorii Foresterovou bylo obtížné, a kdyby ji přerušil, nedokázala by svou roli odříkat.

„A ani jsem k tobě nebyla poctivá, ty můj ubohý obchodníčku... ale ty už vlastně nejsi příručí, že? ...protože jsem tvou výpravu považovala ve všech směrech za bláznovství...“ Odmlčela se. Rukama svírala dřevěná opěradla křesla, svírala je tak pevně, že jí klouby na rukou nejdříve zčervenaly, pak zbělely. „Zeptej se mě, proč jsem tě odmítla ten večer políbit, Tristrane Thorne.“

„Měla jsi na to právo,“ řekl Tristan. „Nepřišel jsem sem, abys z toho byla smutná, Víky. Nenašel jsem ti tvou hvězdu proto, abys byla nešťastná.“

Naklonila hlavu na stranu. „Tak ty jsi ji skutečně našel? Tu hvězdu, kterou jsme ten večer viděli?“

„Ano. Teď je tam venku na louce. Ale udělal jsem, co jsi po mně chtěla.“

„Pak tedy pro mě udělej ještě jedno. Zeptej se mě, proč jsem tě odmítla ten večer políbit. Předtím, když jsme byli mladší, jsem tě přece líbala.“

„Tak dobře, Víky. Proč jsi mě nechtěla ten večer políbit?“

„Protože,“ řekla, a v hlase měla při tom úlevu, obrovskou úlevu, „protože ten den, než jsme viděli padat tu hvězdu, mě Robert požádal o ruku. Ten večer jsem vlastně přišla do obchodu v naději, že ho uvidím a že s ním budu mluvit a řeknu mu, že přijímám a že má přijít požádat mého otce.“

„Robert?“ zeptal se Tristan a v hlavě mu zmateně vířilo.

„Robert Pondělek. Pracoval jsi v jeho obchodě.“

„Pan Pondělek?“ opakoval Tristan. „Ty a pan Pondělek?“

„Přesně tak.“ Nyní se dívala na něho. „A tys mě pak musel vzít vážně a běžet bůhvíkam pro spadlou hvězdu. Dnes a denně jsem si uvědomovala, že jsem udělala něco hrozně hloupého a špatného. Protože jsem ti slíbila svou ruku, když se vrátíš s hvězdou. Věř mi, Tristrane, byly dny, kdy jsem popravdě nevěděla, co by bylo horší - jestli kdyby tě pro lásku ke mně zabili kdesi v tamtěch zemích, nebo kdybys ve svém bláznovství uspěl, vrátil se s hvězdou a chtěl, abych si tě vzala. Jistě, lidé tady mi říkali, ať si to tak neberu, že by ses tam byl stejně jednou vydal, protože ty už jsi takový a hlavně protože jsi přece odtamtud. Ale i tak, hluboko v srdci, jsem věděla, že je to má vina a že se jednoho dne vrátíš a budeš si na mne činit nárok.“

„Ty pana Pondělka miluješ?“ chopil se Tristan jediné věci, kterou z posledních slov vůbec chápal.

Přikývla a vztyčila hlavu, takže její hezká bradička mířila na Tristrana. „Ale dala jsem ti slovo, Tristrane. A to slovo dodržím, to jsem Robertovi řekla. Jsem zodpovědná za všechno, cos musel prožít - i za tvou spálenou ruku. Jestli mě chceš, budu tvoje.“

„Mám-li být poctivý, myslím, že to já jsem zodpovědný za všechno, co jsem udělal, ne ty. A nelituju jediné okamžiku svého putování, i když mi občas chyběla měkká postel a do nejděší smrti se nebudu schopen normálně podívat na obyčejnou myš. Ale, Víky, tys mi neslíbila svou ruku, když se vrátím s hvězdou.“

„Ne?“

„Ne. Slíbila jsi mi cokoliv, po čem zatoužím.“

Viktorie Foresterová už zase seděla strnule vzpřímená a hleděla na podlahu. Na obou bledých lících jí hořely rudé skvrny, jako by dostala políček. „Chápu dobře, že bys -“ začala, ale Tristan ji přerušil.

„Ne, tak to není. Řekla jsi, že mi dáš, cokoliv si budu přát.“

„Ano.“

„Pak...“ Odmlčel se. „Pak si tedy přeju, aby ses provdala za pana Pondělka. Přeji si, abyste měli svatbu co nejdřív - no, třeba ještě tenhle týden, jestli se to dá zařídit. A přeji si, abyste spolu byli tak šťastní, jak ještě nikdo nikdy nebyl.“

Vydechla jediným dlouhým tichým a osvobozujícím výdechem. Pak pohlédla na něho. „To opravdu chceš?“

„Vezmi si ho s mým požehnáním, a budeme vyrovnáni. A hvězda si to nespíš bude myslet taky.“

Ozvalo se zaťukání. „Je všechno v pořádku?“ volal mužský hlas.

„Všechno je velice v pořádku,“ řekla Viktorie. „Pojď dál, Roberte. Pamatuješ si na Tristrana Thorna, že?“

„Dobrý den, pane Pondělku,“ pozdravil Tristan a potřásl panu Pondělkovi rukou, jež byla zpocená a vlhká. „Tak slyším, že se budete brzy ženit. Dovolte, abych vám blahopřál.“

Pan Pondělek se usmál, i když při tom spíš vypadal, jako by ho bolely zuby. Pak natáhl ruku k Viktorii a ta vstala z křesla.

„Pokud chcete vidět tu hvězdu, slečno Foresterová...“ řekl Tristan, ale Viktorie zavrtěla hlavou.

„Jsem moc ráda, že jste se v pořádku vrátil domů, pane Thorne. Doufám, že vás uvidíme na naší svatbě.“

„Nic by mi neudělalo větší potěšení,“ odpověděl Tristan, ačkoliv si tím vůbec nebyl jist.

O normálním dni by bylo nepředstavitelné, že by byla Sedmá straka plná už před snídaní, ale tohle byl den trhu a obyvatelé Zdi i přespolní se zde tísnil, pojídali vrchovaté talíře jehněčích kotletek, slaniny, žampionů, smažených vajíček a jelit.

Dunstan Thorn čekal na Tristrana u baru. Když ho uviděl, vstal, šel k němu a beze slova mu stiskl rameno. „Tak ses nám vrátil bez úrazu,“ řekl a v hlase měl pýchu.

Tristan uvažoval, jestli snad během putování nevyrostl - pamatoval si otce jako většího muže. „Ahoj, tati. Trochu jsem si poranil ruku.“

„Matka na tebe čeká doma se snídaní.“

„Na snídani se hrozně těším. A taky na maminku, pochopitelně. Taky si musíme promluvit.“ Neboť pořád musel myslet na cosi, co řekla Viktorie Foresterová.

„Vypadáš větší,“ poznamenal otec. „A rozhodně potřebuješ k holiči.“ Dopil pivo a společně vyšli ze Sedmé straky do slunečného rána.

Oba Thornové přelezli žebřík přes plot kolem jednoho z Dunstanových polí, a jak tak šli přes louku, na níž si hrával jako dítě, začal Tristan hovořit o záležitostech, jež ho trápila. O otázce svého narození. Otec mu během té dlouhé cesty ke statku odpovídal podle pravdy. Vyprávěl mu svůj příběh, jako by to byl příběh, který se stal velice, velice dávno někomu jinému. Milostný příběh.

A pak byli doma, kde na Tristrana čekala sestra, a na sporáku a později na stole voněla snídaně, již mu láskyplně připravila žena, kterou vždycky považoval za svou matku.

Madame Semele urovnala poslední z křišťálových květin na pultě a znechuceně se rozhlédla po tržišti. Bylo chvíli po poledni a zákazníci právě začali obcházet kolem stánků. Žádný se zatím nezastavil u toho jejího.

„Každých devět let jich přijde mň a mň. Dej na má slova, brzo už bude trh jen vzpomínka. Vím, budou jiné trhy a jiná tržiště. Tenhle už svou existenci pomalu končí. Nějakých padesát, šedesát let a bude po něm nadobro.“

„Možná,“ trhla rameny služebná s fialkovými očima, „Ale mně už to bude jedno. Tohle je poslední trh, na kterém jsem.“

Madame Semele po ní hodila hněvivým pohledem. „Myslela jsem si, že tuhle drzost už jsem z tebe vytloukla.“

„To není drzost,“ vysvětlila otrokyně. „Podívej se,“ zvedla stříbrný řetězek, jímž byla připoutána. Třpytil se ve slunci, ale přesto, byl tenčí, průsvitnější než kdy dřív. Mistry vypadal, jako by byl udělaný ne ze stříbra, nýbrž z kouře.

„Co jsi s tím provedla?“ Na babizniných rtech se objevily skvrny slin.

„Nic. Nic, co jsem nedělala celých osmáct let. Měla jsem být tvou otrokyní do toho dne, kdy Luna ztratí svou dceru, pokud se tak stane v týdnu, kdy se sejdou dva pondělky. A můj čas téměř vypršel.“

Bylo po třetí hodině odpoledne. Hvězda seděla na trávě vedle stánku pana Bromiose a hleděla přes louku na mezeru ve zdi a vesnici za ní. Občas jí některý ze zákazníků nabídl víno, pivo nebo velkou tučnou klobásu a ona vždy odmítla. „Čekáte na někoho, má milá?“ zeptala se jí jednu chvíli během odpoledne mladá žena příjemného vzhledu.

„Nevím. Snad.“

„Na nějakého mládence, pokud správně hádám, taková hezká osůbka.“

Hvězda kývla. „Tak nějak.“

„Jmenuji se Viktorie,“ představila se ta mladá žena. „Viktorie Foresterová.“

„Já jsem Yvaine,“ odpověděla hvězda. Pozorně si prohlédla Viktorii Foresterovou od hlavy k patě a pak ještě jednou. „Tak vy jste ta Viktorie Foresterová. Tolik jsem o vás slyšela.“

„Myslíte mou svatbu?“ řekla Viktorie a oči jí zářily pýchou a radostí.

„Tak tedy svatba?“ zeptala se Yvaine. Rukou si sáhla k pasu a dotkla se topasu na stříbrném řetěze. Pak se zahleděla na průrvu ve zdi a kousla se do rtu.

„Ale chudinko malá! To musí být pěkný mizera, když vás tu tak nechá čekat!“ zvolala Viktorie Foresterová. „Proč nejdete dovnitř a nepoohlédnete se po něm?“

„Protože...“ vyhrkla hvězda a pak se zarazila. „Ano. Asi to udělám.“ Obloha nad nimi byla pruhovaná šedými a bílými pásy mraků, jimiž prosvítaly kousky modří. „Škoda, že není venku má matka,“ povzdychla si hvězda. „Rozloučila bych se s ní.“ A neobratně se zvedla.

Ale Viktorie nehodlala svou novou přítelkyni nechat jen tak odejít. Spustila lamentaci o ohláškách a povolení k sňatku a speciálních oddacích listech, které uděluje jedině arcibiskup, a jaké je štěstí, že Robert arcibiskupa zná. Z řeči vyplynulo, že svatba se má konat za šest dní, v poledne.

Pak Viktorie zavolala na úctyhodného pána s prošedivělými skráněmi, který kouřil černý doutník a jehož úsměv

vypadal jako bolení zubů. „A tohle je Robert,“ představila ho. „Roberte, to je Yvaine. Čeká na svého mládence. Yvaine, to je Robert Pondělek. A příští pátek, v pravé poledne, budu já Viktorie Pondělková. Snad bys to nějak mohl použít ve svém projevu, miláčku - že v pátek při svatební hostině se sešly dva Pondělky!“

A pan Pondělek potáhl z doutníku a řekl své nastávající, že to rozhodně zvaží.

„Takže...“ zeptala se Yvaine pomalu a pečlivě při tom volila slova, „takže vy si neberete Tristrana Thorna?“

„Ne.“

„Aha,“ odpověděla hvězda. „Dobře.“ A zase se posadila.

Seděla tam ještě, když Tristan o několik hodin později prošel mezerou ve zdi. Vypadal neklidně a ustaraně, ale když ji spatřil, pookřál. „Ahoj, jak se máš?“ vzal ji za ruku a vytáhl ji nahoru. „Bavila ses dobře, než jsem přišel?“

„Ani ne.“

„Omlouvám se. Asi jsem tě přece jen měl vzít do vesnice.“

„Ne,“ vyhrkla hvězda. „Nešlo by to. Já žiju, jen pokud jsem v Elfii. Kdybych vešla do tvého světa, zbyl by ze mne jen chladný železný kámen spadlý z nebe, dírkovaný a dolíkatý.“

Tristan se zděsil: „Ale vždyť já jsem tě tam málem vzal s sebou! Včera večer!“

„Ano,“ přikývla. „Což jen dokazuje, že jsi opravdu trouba, hlupák a... a... trdlo.“

„Tupoun,“ nabídl Tristan. „Vždycky ti dělalo radost říkat mi tupoun. A trulant.“

„Tak či tak, můžu tě ujistit, že to všechno jsi. A ještě mnohem víc. Proč jsi mě tu nechal tak dlouho čekat? Bála jsem se, že se ti něco hrozného stalo.“

„To mě mrzí. Už tě neopustím.“

„Ne,“ prohlásila s naprostou vážností a jistotou, „už nikdy.“

Jejich ruce se našly. Procházeli ruku v ruce trhem. Začal se zvedat vítr, povíval a škubal plátny stanů a hedvábím fáborů a pak se spustil studený déšť. Ukryli se pod plátěnou střechou stánku s knihami. Byla tam už spousta jiných lidí a bytostí. Majitel přitáhl pod stříšku i velkou bednu s knihami, aby nezmokly.

„Makrelové nebe, makrelové nebe, chvíli déšť a chvíli slunce z tebe,“ poznamenal nějaký muž v černém hedvábném klobouku k Tristranovi a Yvaine. V dlani svíral právě koupěnou knížečku v červené kůži.

Tristan se usmál a kývl, a jelikož se zdálo, že déšť slábně, šli s Yvaine dál. „A řekl bych, že to je veškeré poděkování, kterého se mi od nich kdy dostane,“ posteskl si ten muž knihkupci, který neměl ponětí, o čem ten člověk mluví. A bylo mu to jedno.

„Rozloučil jsem se s rodinou,“ pověděl Tristan hvězdě cestou. „S otcem a s matkou - nebo bych měl asi říct s otcovou ženou - i se sestrou Louisou. Myslím, že už se k nim nevrátím. Teď musíme hlavně vyřešit problém, jak tě dostat zpátky na oblohu. Možná bych tam mohl jít s tebou.“

„Nelíbilo by se ti tam,“ ujistila ho. „Tak... tak ty si tedy nebudeš brát Viktorii Foresterovou.“

„Ne,“ kývl.

„Setkala jsem se s ní. Věděl jsi, že čeká dítě?“

„Cože?“ velice ho to překvapilo.

„Myslím, že to sama ještě ani neví. Je to tak jeden, možná dva měsíce.“

„Dobrý bože. Jak to víš?“

Teď zase hvězda pokrčila rameny. „Viš, byla jsem moc šťastná, když jsem zjistila, že se neoženíš s Viktorii Foresterovou.“

„Já taky.“

Znovu se rozpršelo, ale oni si toho nevšimli. Sevřel její dlaň ve své. „Viš,“ začala, „hvězda a smrtelník...“

„Vlastně jen poloviční smrtelník,“ přerušil ji optimisticky. „Všechno, co jsem si kdy o sobě myslel - kdo jsem, co jsem - to všechno byla lež. Nebo, řekněme, nebyla to všechno pravda. Nedovedeš si představit, jak osvobozující je to pocít.“

„Ať jsi, co chceš, mně je to jedno, jen jsem tě chtěla upozornit, že pravděpodobně nikdy nebudeme mít děti. To je všechno.“

Tristan se na ni zadíval, pak se začal usmívat. Neřekl nic. Ruce měl položené na jejích pažích. Stál před ní a jen se díval a díval.

„Jen abys to věděl, to je všechno,“ zašeptala hvězda a naklonila se k němu.

V chladném jarním dešti se pak poprvé políbili. Tristranovi bušilo srdce v hrudníku, jako by bylo příliš malé, aby pojalo všechnu tu radost, již cítil. Když ji líbal, otevřel oči. Hleděl přímo do jejích nebesky modrých a v nich viděl, že neexistuje odloučení.

Stříbrný řetěz byl už pouhý dým a pára. Na zlomek času visel ve vzduchu a pak ho prudký nápor větru a deště rozprášil.

„Tak,“ řekla žena s tmavými kučeravými vlasy a protáhla se jako kočka. „Podmínky mé služby se naplnily a my dvě jsme spolu skoncovaly.“

Stařena na ni jen bezmocně zírala. „Ale co bude se mnou? Jsem stará. Nedokážu se sama o stánek postarat. Jestli mě opustíš, jsi zlá a nevďěčná coura.“

„Tvé problémy mě nezajímají,“ prohlásila bývalá otrokyně. „A už nikdy pro nikoho nebudu courou, otrokem nebo čímkoliv jiným. Mám své vlastní jméno. Jsem lady Una, prvorozená a jediná dcera jednaosmdesátého pána ze Stormholdu. Čáry a kouzla, jimiž jsi mě spoutala, už neúčinkují. Teď se mi omluvíš a budeš mě oslovovat mým pravým jménem, jinak - a s obrovským potěšením - zasvětim svůj život tomu, abych tě uštvala a zničila každičkou věc, na níž ti záleží, a všechno, co jsi.“ Hleděly jedna na druhou. Stará žena uhnula očima dřív.

„Pak se tedy musím omluvit za to, že jsem vám říkala couro, lady Uno,“ řekla, jako by každé slovo bylo z hořkých pilin, jež musí vyplivnout.

Lady Una kývla. „Dobře. A taky bych řekla, že mi dlužíš plat za mé služby, když už u tebe končím,“ řekla. Neboť tyhle věci se řídí jistými pravidly. Všechny věci se řídí nějakými pravidly.

Děšť se pořád ještě valil v nápurech, pak ustal, aby vylákal lidi z provizorních přístřešků, a zase propukl s neztenčenou silou. Tristan a Yvaine seděli, promoklí a šťastní, u ohničku ve strakaté směsici lidí i bytosti z Elfie.

Tristan se tu a tam poptával, jestli snad někdo nezná malého chlupatého mužíčka, s nímž se na svých cestách seznámil, a popsal ho, jak nejlépe dovedl. Několik lidí připustilo, že se s ním v minulosti setkali, ale na tomhle trhu ho nikdo neviděl. Ruka se mu, jakoby ze své vlastní vůle, proplétala mokřými vlasy hvězdy. Přemýšlel, jak je možné, že mu tak dlouho trvalo, než si uvědomil, jak moc mu na ní záleží. Svěřil se jí se svými úvahami a ona mu řekla, že je idiot. Prohlásil, že je to nejkrásnější jméno, jakým ho kdy v životě nazvali.

„Kam tedy půjdeme, až skončí trh?“ zeptal se jí.

„Nevím. Ale musím ještě splnit jeden úkol.“

„Jaký?“

„Ten topas, co jsem ti ukazovala. Musím jej dát té správné osobě. Posledně, když se taková osoba objevila, prořízla jí ta hospodská hrdlo, takže ho pořád ještě mám. Ráda bych se ho už zbavila.“

Ženský hlas za zády ho vyzval: „Požádej ji o to, co nosí, Tristrane Thorne.“

Otočil se a zjistil, že hledí do očí barvy lučních fialek. „Vy jste byla ten pták v maringotce.“

„Když ty jsi byl myš, můj synu,“ přisvědčila. „Nemýlíš se. Ale teď mám zase svou pravou podobu a čas mé služby vypršel. Požádej Yvaine o to, co nosí. Máš na to právo.“

Obrátil se zpět k hvězdě. „Yvaine?“

Kývla a čekala.

„Yvaine, dáš mi to, co nosíš?“

Zatvářila se zmateně. Pak si sáhla pod šaty, chvíli tam šmátrala a konečně vytáhla velký topas na roztrženém stříbrném řetěze.

„Patřil tvému dědovi,“ vysvětlovala žena Tristranovi. „Jsi poslední mužský potomek stormholdského rodu. Dej si to na krk.“ Tristan poslechl. Když přiložil konce řetězu k sobě, spleť se a spojily, jako by nikdy nebyly rozlomené. „Je to velice pěkné,“ řekl Tristan a v hlase měl pochybnosti.

„To je Moc Stormholdu. Nikdo o tom nemůže pochybovat. Máš v žilách jejich krev a všichni tví strýcové jsou mrtví. Bude z tebe dobrý pán na Stormholdu.“

Tristan na ni vytřeštil oči. „Ale já nechci být žádným pánem na nevím čem, ani nechci ničemu vládnout, možná jen srdci své paní.“ Vzal ruku hvězdy do své, přitiskl si ji na srdce a usmál se.

Žena netrpělivě zatřepetala ušima. „Za celých těch skoro osmnáct let, Tristrane Thorne, jsem od tebe nežádala jedinou věc. A teď, poprvé, od tebe něco chci - drobnou laskavost - a ty mi řekneš ne. Pověz mi, Tristrane, chová se tak pořádný syn ke své matce?“

„Ne, mami.“

„Tak vidíš,“ pokračovala poněkud uklidněná, „a taky si myslím, že bude jen dobré, když vy dva budete mít vlastní domov a ty pořádné zaměstnání. Když ti to nebude vyhovovat, můžeš přece vždycky odejít. Neexistuje žádný stříbrný řetěz, který by tě připoutal k stormholdskému trůnu.“

To se Tristranovi zdálo rozumné. Yvaine už si tak jistá nebyla, protože věděla, že stříbrné řetězy mívají různé podoby a velikosti. Ale věděla také, že by nebylo nejmoudřejší začít svůj život s Tristranem tím, že se bude hádat s jeho matkou.

„Bylo by mi velkou ctí, kdybyste mi řekla, jak vás nazývají,“ řekla Yvaine a uvažovala, jestli to nebylo trochu opovážlivé. Tristranova matka viditelně pookřála a Yvaine hned věděla, že nebylo.

„Jsem lady Una ze Stormholdu.“ Pak sáhla do malé mošny, která jí visela u boku, a vytáhla skleněnou růži, tak rudou, že se v blikavém světle ohně zdála až černá. „To je moje mzda. Za víc než šedesát let služby. Kroutila se, když mi ji měla dát, ale pravidla jsou pravidla. Byla by ztratila své čarodějné schopnosti, ba ještě mnohem víc, kdyby se se mnou nevyrovnala, takže jí nic jiného nezbyvalo. Mám v plánu vyměnit tu růži za nosítka, jež nás dopraví na Stormhold, protože tam samozřejmě musíme dojet v plné slávě. Ach, tolik se mi po Stormholdu stýskalo! Potřebujeme nosiče, předjezdce a možná slona - jsou tak velkolepí, nic tak neříká, Uhni mi z cesty jako slon v čele průvodu...“

„Ne,“ řekl Tristan.

„Ne?“

„Ne,“ opakoval. „Ty si klidně jeď na slonu, na velbloudu a s nosítky, jestli chceš, mami. Ale my s Yvaine se tam dopravíme sami a svým vlastním tempem.“

Lady Una se zhluboka nadechla a Yvaine se rozhodla, že u téhle hádky zrovna být nemusí. A tak se zvedla, oznámila jim, že se potřebuje projít a že nepůjde příliš daleko. Tristan na ni upřel prosebné oči, ale Yvaine zavrtěla hlavou: tenhle zápas si musí vyhrát sám a bude to pro něj snadnější, když tam ona nebude.

Kulhala temnějším trhem a zastavila se u stanu, z něhož bylo slyšet hudbu a potlesk a z něhož se linulo teplé, medové světlo. Poslouchala hudbu a hlavou se jí honily myšlenky. A tam se k ní přišourala stará, sehnutá bělovlasá žena s šedým zákalem v jednom oku. Chtěla s ní mluvit.

„O čem?“ zeptala se hvězda.

Stařena, věkem a časem svraštělá tak, že vypadala jako dítě, se opírala ochrnutými rukama s opuchlými klouby o vysokou hůl. Upírala své zdravé oko na Yvaine a řekla: „Přišla jsem si sem pro tvé srdce.“

„Skutečně?“ podivila se hvězda.

„Ano. A už jsem je téměř měla, tehdy v průsmyku.“ Potěšeně při té vzpomínce zakdákala. „Pamatuješ?“ Na zádech jí jako hrb seděl velký ranec a z něho trčel spirálovitý slonovinový roh. Yvaine věděla, kde jej už viděla.

„To jste byla vy?“ zeptala se hvězda stařeny. „Ta s těmi noži?“

„Hmm. To jsem byla já. Ale promrhala jsem všechno mládí, které jsem si s sebou na cestu vzala. Každé kouzlo mě stálo kousek mládí a nyní jsem starší než kdy dřív.“

„Jestli se mne dotknete... jen jediným prstem na mne sáhnete, a budete toho navěky litovat.“

„Až jednou budeš tak stará jako já - jestli budeš - pak budeš o litování vědět všechno. A budeš taky vědět, že jedna lítost víc nebo míň už nedělá valný rozdíl.“ Popotáhla chladný vzduch. Ty šaty, které kdysi byly šarlatově červené, vypadaly nyní záplatované a seprané a vybledlé věkem. Na jednom rameni odhalovaly ošklivou krabatou jizvu, snad stovky let starou. „To, co chci nyní vědět, je, jak je možné, že už tě nedokážu najít, že tě už necítím. Jsi pořád v mé mysli, ale jsi jako duch, jako přízrak, pouhé nic. Ještě nedávno jsi tam hořela - tvé srdce hořelo - jako stříbrný oheň. Ale po tom večeru v hospodě vychladlo, potemnělo a teď už tam není vůbec.“

Yvaine si uvědomila, že k té staré ženě necítí nic než lítost. Lítost k bytosti, jež chtěla její smrt. „Mohlo by to být tím, že to srdce, co hledáte, už mi nepatří?“

Stařena se rozkašlala. Celé tělo se jí otřásalo záchvaty dusivého kašle.

Hvězda čekala, dokud ji to nepřešlo, a pak řekla: „Dala jsem své srdce jinému.“

„Tomu mládenci? Tomu v hospodě? S tím jednorožcem?“

„Ano.“

„Měla jsi mi je nechat. Pro mé sestry a pro mne. Mohly jsme být zase mladé, mladé až do příštího věku světa. Tvůj mládenec je zlomí, nebo zruší, nebo ztratí. Všichni to dělají.“

„Co se dá dělat. Má mé srdce. Doufám, že k vám sestry nebudou příliš kruté, až se vrátíte bez něho.“

V té chvíli přistoupil k Yvaine Tristran, vzal ji za ruku a kývl stařeně na pozdrav. „Všechno je v pořádku. Dohodli jsme se.“

„A nosítka?“

„Matka bude cestovat v nosítkách. Musel jsem jí slíbit, že dříve či později na Stormhold přijdeme, ale nemusíme spěchat. Možná si koupíme pár koní a porozhlédneme se kolem.“

„A tvá matka s tím souhlasila?“

„Nakonec ano,“ odpověděl spokojeně. „Ale promiňte, vyrušil jsem vás.“

„Už jsme skoro hotové,“ uklidňovala ho Yvaine a obrátila se zpět k ženě.

„Mé sestry budou tvrdé a kruté,“ řekla stará královna čarodějnice. „Ale je hezké, že se mnou soucítíš. Máš dobré srdce, dítě. Škoda, že není moje.“

Hvězda se sehnula a políbila stařenu na vráscité líce. Na měkkých rtech cítila drsné vousy.

Pak hvězda a její milý odešli zpět mezi stánky. „Co to bylo za ženskou?“ zeptal se Tristran. „Jako bych ji odněkud znal. Je něco v nepořádku?“

„Ne, všechno je v pořádku. Někdo, koho jsem potkala cestou.“

Šli směrem ke zdi. Za nimi svítila světla trhu, lucerny, svíčky a bludičky a vílí třpyt, jako kouzelná noční obloha snesená na zem. Před nimi, přes louku, na druhé straně mezery ve zdi, byla vesnice Zed'. V jejích oknech svítily olejové lampy a svíčky. Tristranovi v té chvíli připadaly stejně vzdálené a neznámé jako svět Tisíce a jedné noci.

Hleděl na světla Zdi - tím si byl téměř jist - naposledy. Díval se dlouho a mlčky. Hvězda mu stála po boku. Pak se obrátil a společně vykročili k východu.

EPILOG

V němž můžeme najít řadu zakončení

Mnozí považovali den, kdy se lady Una, dávno ztracená a oplakaná (neboť byla uloupena jako dítě čarodějnicí), vrátila do království v horách, za jeden z největších dní v historii Stormholdu. Oslavy a ohňostroje a radovánky (oficiální i jiné) trvaly celé týdny poté, co procesí vedené třemi slony přineslo paní v nosítkách na hrad. Radost obyvatel Stormholdu a jeho držav však vzrostla mírou neslýchanou, když lady Una oznámila lidu, že během doby, kdy byla pryč, porodila syna. Ten, v nepřítomnosti posledních dvou bratrů, s největší pravděpodobností také mrtvých, je dalším dědicem trůnu. Jak se jim svěřila, již nyní nosí na krku Moc Stormholdu. On a jeho nevěsta brzy přijdou, i když lady Una nemohla termín jejich příchodu blíže upřesnit, což ji, jak se zdálo, dost zlobilo. Zatím, v jejich nepřítomnosti, bude ona, lady Una, vládnout na Stormholdu jako regentka.

Což také dělala, a dělala to dobře. Državy na hoře Huon a kolem pod její vládou prosperovaly a vzkvétaly.

Trvalo další tři roky, než dva poutníci, uprášení a utmáčení, vstoupili do města Cloudsrange v nižší krajích stormholdského panství, pronajali si pokoj v místním hostinci a poslali si pro horkou vodu a plechovou vanu. Zůstali několik dní a povídali si s ostatními hosty a zákazníky. Poslední večer jejich pobytu žena s vlasy tak světlými, že vypadaly téměř bílé, a s drobnou vadou chůze, pohlédla na muže a řekla: „Nuže?“

„Nuže,“ odvětil, „rozhodně to vypadá, že matka vládne velice dobře.“

„Stejně jako bys to dokázal ty, kdybys usedl na trůn.“

„Možná. A rozhodně to tu vypadá jako velice příjemné místo - jednou. Ale je ještě tolik míst, které jsme neviděli. Tolik lidí, s nimiž jsme se ještě nepotkali. A to nemluví o nepravostech, které je třeba napravovat, o zlosynech, jež je třeba přemoci, zajímavých věcech, jež je třeba vidět. Ale ty mi určitě rozumíš.“

Usmála se. „No, aspoň se nebudeme nudit. Ale měli bych aspoň nechat tvé matce zprávu.“

A tak se stalo, že pomocník hostinského přinesl lady Uně list papíru. Byl zapečetěný voskem a lady Una mladíka ohledně těch pocestných - muže a jeho manželky - dopodrobna vyzpovídala, než pečeť rozlomila a dopis přečetla. Byl adresován jí a po úvodních pozdravech v něm stálo:

Byli jsme nevyhnutelně zdrženi světem. Očekávej nás, až nás uvidíš.

S tím, jelikož stejně nemohla nic dělat, se lady Una musela spokojit.

Trvalo ještě dalších pět let, než se oba tuláci konečně nadobro vrátili do horské pevnosti. Byli zaprášení a unavení a jejich oblečení bylo jeden cár. V první chvíli byli považováni za vagabundy a pobudy a teprve, když mladý muž ukázal topas, jenž mu visel na krku, poznali v něm jediného syna lady Uny.

Korunovace a následné oslavy trvaly skoro celý měsíc. Poté se osmdesátý druhý lord ze Stormholdu dal do vládnutí. Rozhodoval co nejméně, ale všechna jeho rozhodnutí byla moudrá, i když jejich moudrost někdy nebyla v daném okamžiku zjevná. Byl zdatný v bitvách, přestože měl levou ruku zjizvenou a zchromenou, a byl vynikající stratég. Dovedl své lidi k vítězství nad Severskými skřety, kteří uzavřeli cestujícím průsmyky, a zajistil trvalý mír mezi Orly z Vysokých útesů, mír, jenž trvá do dnešních časů.

Jeho manželka, lady Yvaine, byla plavovlasá žena z dalekých krajů (nikdo přesně nevěděl, kterých). Když tenkrát přišli na Stormhold, vybrala si pro sebe pokoje v jedné z nejvyšších věží pevnosti, pokoje, které už dlouho nikdo neužíval. Jejich střecha se zřítila zároveň s kusem skály nejméně před tisícem let. Nikdo tam nechtěl bydlet, protože byly otevřené k nebi a měsíc a hvězdy nad nimi zářily v řídkém horském vzduchu tak jasně, že se zdálo, jako by stačilo natáhnout ruku a uchopit je do dlaně.

Tristan a Yvaine spolu byli velice šťastni. Ne věčně, protože Čas, ten zloděj, odnáší všechny věci do svého zaprášeného skladiště, ale byli spolu šťastni hodně dlouho. A pak přišla v noci Smrt a pošeptala své tajemství do ucha osmdesátého druhého pána na Stormholdu. Ten kývl svou šedivou hlavou a už víc nepromluvil. Lidé odnesli jeho ostatky do Síně předků, kde leží dodnes.

Po Tristanově smrti tvrdili někteří, že byl členem Společenstva zámku a že jeho zásluhou byla potlačena moc Unseelieského dvora. Pravda o tom, jako o mnoha dalších věcech, však zemřela s ním a nikdy nebyla potvrzena, ani zamítnuta.

Yvaine se stala paní na Stormholdu. A byla lepším vládcem, v dobách míru i v dobách válečných, než se kdo odvažoval doufat. Nestárla jako její manžel a oči měla pořád tak modré a vlasy tak zlatě bílé a - jak svobodní občané Stormholdu měli občas možnost zakusit - povahu tak nezkrotnou jako v ten den, kdy ji Tristan poprvé spatřil na pasece u jezera.

Dodnes při chůzi kulhá, třebaže nikdo na Stormholdu by se o tom za nic nezminil, stejně jako se nikdo neodváží cokoliv poznamenat o tom, jak se jejich paní třpytí a jak ve tmě září.

Říkají, že každý večer, když jí to státní povinnosti dovolí, vystoupí sama na nejvyšší místo v paláci a stojí tam hodiny a hodiny bez ohledu na ledové horské větry. Nemluví, jen se dívá vzhůru k nebi a smutnými očima sleduje pomalý tanec nespočetných hvězd.